

Vlaams
Parlement

stuk **1371** (2011-2012) – Nr. 6
ingediend op 29 mei 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

betreffende de in-, uit-, doorvoer en overbrenging
van defensiegerelateerde producten,
ander voor militair gebruik dienstig materiaal,
ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens,
onderdelen en munitie

Voorstel van decreet

van de heren Bart Caron en Filip Watteeuw en mevrouw Mieke Vogels

houdende de overdracht, in-, uit- en doorvoer,
transit en tussenhandel van vuurwapens
voor civiel gebruik, defensiegerelateerde producten
en ander voor militair gebruik of ordehandhaving
dienstig materiaal en daaraan verbonden technologie

Verslag

namens de Commissie voor Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking
uitgebracht door de heren Jan Roegiers en Peter Reekmans

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Frank Creyelman.

Vaste leden:

de heren Ludwig Caluwé, Paul Delva, mevrouw Sabine Poleyn, de heer Johan Verstreken;
de heer Frank Creyelman, mevrouw Marijke Dillen, de heer Christian Verougstraete;
de dames Ann Brusseel, Fientje Moerman;
mevrouw Mia De Vits, de heer Jan Roegiers;
de heren Marc Hendrickx, Karim Van Overmeire;
de heer Peter Reekmans;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Plaatsvervangers:

de heer Lode Ceyskens, mevrouw Cindy Franssen, de heren Ward Kennes, Veli Yüksel;
de heren Johan Deckmyn, Stefaan Sintobin;
de heren Jean-Jacques De Gucht, Bart Tommelein;
de heer Philippe De Coene, mevrouw Fatma Pehlivan;
de dames Danielle Godderis-T'Jonck, Liesbeth Homans;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Toegevoegde leden:

de heer Christian Van Eyken.

Stukken in het dossier:

- 1371** (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Verslag over hoorzittingen
– Nr. 3 t.e.m. 5: Amendementen
- 944** (2010-2011) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Advies van het Vlaams Vredesinstituut
– Nr. 3: Verslag over hoorzittingen

INHOUD

I.	Toelichtingen bij het voorstel en het ontwerp van decreet.....	5
1.	Toelichting door de heer Bart Caron bij het voorstel van Wapenhandeldecreeet	5
1.1.	Achtergrondsituering	5
1.2.	Vergunningsstelsel en toepassingsgebied	5
1.3.	Controle op het eindgebruik	7
1.4.	Evenwicht tussen conflictpreventie en mensenrechtenbescherming enerzijds en economische belangen anderzijds	7
1.5.	Handhavingsbeleid en strafbepalingen.....	9
1.6.	Bevoegdheid van het Vlaamse Gewest en gebruik van de techniek van de impliciete bevoegdheden	9
1.7.	In voege blijven van de federale Wapenhandelwet van 5 augustus 1991	10
2.	Toelichting door de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid bij het ontwerp van Wapenhandeldecreeet.....	11
2.1.	Algemene achtergrondsituering	11
2.2.	Algemeen kader	12
2.3.	Toepassingsgebied en definities	12
2.3.1.	Materieel toepassingsgebied	12
2.3.2.	Personeel toepassingsgebied	13
2.3.3.	Territoriaal toepassingsgebied	13
2.4.	Vergunningsregimes	13
2.4.1.	Algemeen overzicht van het systeem.....	13
2.4.2.	Vergunningsstelsel voor defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal.....	15
2.4.3.	Vergunningsstelsel voor civiele vuurwapens.....	16
2.5.	Vergunningsbeheer.....	16
2.6.	Toezicht- en sanctieregime	16
2.7.	Rapportering	16
2.8.	Inwerkingtreding	17
2.9.	Bij wege van besluit.....	17

II. Algemene bespreking	17
1. Tussenkomsten van de leden.....	17
1.1. Tussenkomst van mevrouw Ann Brusseel	17
1.2. Tussenkomst van de heer Jan Roegiers.....	17
1.3. Tussenkomst van de heer Marc Hendrickx	19
1.4. Tussenkomst van de heer Bart Caron.....	20
1.5. Tussenkomst van de heer Frank Creyelman.....	22
2. Antwoorden van minister-president Kris Peeters.....	23
2.1. Een evenwichtig decreet.....	23
2.2. Creatie van een ‘level playing field’ op Europees niveau.....	24
2.3. Controle op het eindgebruik	24
2.4. Rapportering aan het Vlaams Parlement	25
2.5. Catch-all	25
2.6. Gehanteerde criteria	26
2.7. Vorderingsrecht.....	27
2.8. Niet in het Wapenhandeldecreet geregelde activiteiten.....	27
2.8.1. Technologie, technische bijstand, ontwikkeling	27
2.8.2. Tussenhandel.....	27
2.8.3. Intellectuele eigendom, productie onder licentie, vervoer en financiële diensten.....	27
2.8.4. Transit.....	28
2.9. Bij wege van conclusie.....	28
3. Slotreplieken.....	28
3.1. Aanvullende tussenkomst van de heer Bart Caron	28
3.2. Aanvullende repliek van minister-president Kris Peeters.....	30
III. Artikelsgewijze bespreking en stemming	31
IV. Stemming over het geheel.....	47
Gebruikte afkortingen	50
Tekst aangenomen door de commissie	51

De Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking wijdde van januari 2012 tot mei 2012 diverse besprekingen aan een eigen Vlaamse regelgeving met betrekking tot de controle op de handel in defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie. Ter regeling van deze materie lagen zowel een ontwerp (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1371/1*) als een voorstel van decreet (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 944/1*) voor. Conform de reglementaire bepalingen inzake samenhang tussen parlementaire initiatieven (artikel 26, punt 2, en artikel 55bis, punt 1, van het Reglement), vormde het ontwerp van decreet de basis voor de besprekingen. Het voorstel van decreet maakte wel nog het voorwerp uit van een toelichting door de heer Bart Caron, terwijl diverse elementen ervan ook nog terugkwamen in de bespreking onder de vorm van amendementen die werden ingediend op het ontwerp van decreet.

Op dinsdag 31 januari 2012 werden het voorstel en het ontwerp van decreet toegelicht in commissie, waarna de commissie besliste om hoorzittingen te houden met diverse betrokken instanties. Deze hoorzittingen gingen door op dinsdag 28 februari en dinsdag 6 maart 2012. Het verslag van de hoorzittingen werd opgenomen in een afzonderlijk parlementair stuk (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1371/2*). Op dinsdag 24 april en dinsdag 8 mei 2012 vond de algemene bespreking van ontwerp van decreet plaats. De artikelsgewijze bespreking en stemming evenals de eindstemming ging door op dinsdag 22 mei 2012.

I. TOELICHTINGEN BIJ HET VOORSTEL EN HET ONTWERP VAN DECREET

1. Toelichting door de heer Bart Caron bij het voorstel van Wapenhandeldecreet

1.1. Achtergrondsituering

De heer *Bart Caron* brengt in herinnering dat er al sinds de regionalisering van het wapenexportbeleid wordt gepleit voor een eigen Vlaams wapendecreet. De Europese richtlijn 2009/43, die de intracommunautaire overdracht van de defensiegerelateerde producten versoepelt, moest tegen eind juni 2011 omgezet worden naar Belgisch recht. Aangezien die omzettingstermijn formeel overschreden is, wordt een aanpassing van de Vlaamse regelgeving inzake de wapenexport nu wel heel dringend noodzakelijk. Positief bekeken biedt dit een mooie gelegenheid om een coherent Vlaams decreet uit te werken, dat streeft naar een goed evenwicht tussen de economische belangen aan de ene kant en mensenrechten en conflictpreventie aan de andere kant.

Met dit voorstel wil de Groenfractie tot een gecoördineerde regeling komen voor defensiegerelateerde producten en voor de controle op wapens. Daarbij wordt in de eerste plaats gekeken naar richtlijn 91/477 met betrekking tot vuurwapens voor civiel gebruik en de richtlijn 93/15 betreffende explosieven voor civiel gebruik.

1.2. Vergunningsstelsel en toepassingsgebied

Het economisch belang wordt in dit voorstel van decreet gediend door te voorzien in een werkbaar vergunningenstelsel dat rechtszekerheid garandeert. Het belang van mensenrechten en conflictpreventie wordt gediend via strikte beoordelingscriteria, een verbeterde controle op het eindgebruik, de transparantieregeling en het vorderingsrecht voor mensenrechten- en vredesorganisaties.

Richtlijn 2009/43 zet vooral in op het vereenvoudigen van de samenwerking tussen Europese defensiebedrijven. De controle op de overdracht van defensiegerelateerde producten wordt versoepeld via het instellen van algemene en globale overdrachtsvergunningen. In beide gevallen is er een verschuiving van de controle voorafgaand aan de transactie naar een controle achteraf op de registers van de gebruikers van die vergunningen.

Het risico daarbij is dat de exportcontrole aan effectiviteit verliest door vergunningshopping richting de lidstaat met de soepelste criteria of het zwakste handhavingsbeleid. Daarom wordt in dit voorstel van decreet volop gebruik gemaakt van de ruimte die de richtlijn biedt om vanuit het Vlaamse Gewest controle te houden op het traject dat in het Vlaamse Gewest geproduceerde defensiegerelateerde producten doorlopen.

Aan de overdrachtsvergunningen wordt in het voorstel van decreet van de Groenfractie de voorwaarde gehecht dat aan de Vlaamse Regering toestemming moet worden gevraagd voor de uitvoer van een bij ons geproduceerd defensiegerelateerd product of een product waarin het geïntegreerd is naar een land buiten de EU. Die vraag wordt op dezelfde wijze beoordeeld als wanneer de uitvoer vanuit het Vlaamse Gewest zelf zou hebben plaatsgevonden. Die regeling maakt een soepelere samenwerking tussen Europese defensiebedrijven mogelijk en stelt de uitvoercontrole uit tot bij de uitvoer buiten de EU. Dat uitstel vormt echter geen afstel. Dat voorkomt vergunningshopping bij de soepelste lidstaat.

Op dat basissysteem wordt in het voorstel een uitzondering gemaakt voor niet-essentiële onderdelen waar de toestemmingsvereiste wordt vervangen door een eenvoudige meldingsplicht. Daarbij denkt de heer Caron aan eenvoudige en algemeen verkrijgbare goederen zoals schroeven en staal, maar niet aan specifieke toepassingen voor militaire doeleinden zoals kogels. Om erop toe te zien dat van de uitzonderingsregeling geen misbruik wordt gemaakt, vraagt zijn fractie dat de Vlaamse Regering hierover zou rapporteren aan het Vlaams Parlement.

Voor de andere aspecten van de internationale wapenhandel, zoals invoer, uitvoer, doorvoer en tussenhandel, blijft het principe gehandhaafd van de controle vooraf, via het instellen van de vergunningsplicht vóór elke transactie. Het toepassingsgebied omvat ook de vuurwapens voor civiel gebruik, onderdelen, toebehoren en munitie, alsook het ander voor militair gebruik of ordehandhaving dienstig materiaal en daaraan verbonden technologie.

In het voorstel werd gekozen voor een brede controle via de catch-allformulering in de definitie van ‘ander voor militair gebruik of ordehandhaving dienstig materiaal en daaraan verbonden technologie’. Net zoals dat reeds het geval is in de nu vigerende wetgeving werd er dus voor gekozen om de producten niet beperkt af te lijnen, maar om naar het eindgebruik of de eindgebruiker te kijken. Deze werkwijze werd in het verleden bekritiseerd door de industrie, maar blijkt in de praktijk wel gefunctioneerd te hebben. De producten die tot nog toe aan een controle werden onderworpen – zoals uit de rapportage aan het parlement blijkt – moeten ook in de nieuwe regeling aan een controle onderworpen blijven. Mocht zulks in sommige gevallen problemen opleveren, dan is er nog altijd een uitzonderingsregeling voorzien voor niet-essentiële goederen.

Het toepassingsgebied van het voorstel is ook ruim gedefinieerd voor wat de daaraan verbonden technologie betreft. Daarmee wil de fractie van de spreker de ontwijkingsmogelijkheden afsluiten die verscholen zitten in de huidige wetgeving, zoals bijvoorbeeld de productie onder licentie. Dat komt neer op de export van intellectuele eigendomsrechten, eventueel gecombineerd met technische bijstand of de gezamenlijke ontwikkeling van producten met fysieke productie in het buitenland. Op zich zijn dat soms perfect legale praktijken. Daarom wil de Groenfractie dit ook niet geheel onmogelijk maken. Deze praktijken kunnen echter ook worden gebruikt om de exportcontrole te ontwijken. Daarom wordt dit gegeven in het voorstel ook expliciet aan een controle onderworpen.

In een tijdens de vorige legislatuur door de Raad van State uitgebracht advies bij een voorstel van decreet van de heer Eloi Glorieux (*Parl. St. Vl. Parl. 2003-04, nr. 1824/2*) stelde de Raad dat de bevoegdheidsoverdracht naar de gewesten geen betrekking had op de productie onder licentie in derde landen. De Groenfractie heeft twijfels bij de juistheid van deze stelling. Ze is ervan overtuigd dat het Vlaamse Gewest wel degelijk bevoegd is.

Daarbij komt dat de Europese besluitvorming aanzet tot een controle van de technische bijstand. In aanvulling op de verordening inzake goederen voor tweërlei gebruik, namen de EU-lidstaten het Gemeenschappelijk Optreden 2000/401 aan inzake de controle op technische bijstand. Het lijkt dan ook logisch om die controle door te trekken naar defensiegerelateerde producten. Ook het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944 tot vaststelling van de gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie verwijst naar de immateriële overdracht van software en technologie. Ten slotte bevatten vele embargobesluiten ook beperkingen op technische bijstand. Het lijkt dan ook logisch om de in dit voorstel van decreet voorziene controlemechanismen ook toepasbaar te maken op die vormen van technische bijstand.

Het lid laat verder opmerken dat de gebrekkige controle op de tussenhandel tot nog toe een ernstige lacune in het systeem vormde. De huidige wetgeving legde weliswaar een vergunning op om als tussenhandelaar te kunnen optreden, maar de activiteiten die daarna door de tussenhandelaars werden ontplooid, werden niet meer gecontroleerd. Het Vlaams Vredesinstituut heeft in enkele van zijn rapporten gewezen op de huidige gebrekkige controle en gaf de aanbeveling mee om aanvullend de activiteiten van de tussenhandelaars aan een controle te onderwerpen. In verschillende internationale richtlijnen en besluiten van de Verenigde Naties, de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa of de EU wordt insgelijks een versterkte controle op die activiteiten aanbevolen. Dat element wordt dan ook mee overgenomen in het voorliggende voorstel van decreet.

Ten slotte werd ervoor gekozen om een controle-instrument in te voeren voor de transit van onder dit voorstel van decreet vallende goederen. Daarbij gaat het om het vervoer van of naar een land buiten de EU, over het grondgebied van het Vlaamse Gewest, waarbij geen verandering van transportmiddel – geen overlading – plaatsvindt. Deze goederen zijn momenteel niet onderhevig aan de Europese douanewetgeving en blijven zo onzichtbaar. Dat maakt van het Vlaamse Gewest als logistiek knooppunt – via de havens en de luchthavens – een potentiële draaischijf van illegale wapenhandel. Daarom wordt in het voorstel van decreet een meldingsplicht voor die goederen ingevoerd, zoals die ook bestaat in Nederland. Daarmee komt dit voorstel van decreet tegemoet aan internationale aanbevelingen om ook het vervoer en de doorvoer van wapens te controleren.

1.3. Controle op het eindgebruik

De heer Caron stelt verder dat het nut van exportcontrole staat of valt met de mogelijkheid van controle op het eindgebruik. Daarom wordt altijd om een eindgebruikerscertificaat gevraagd of wordt om een duidelijke verantwoording gevraagd waarom de eindgebruiker eventueel nog niet bekend zou zijn. Ook wordt de mogelijkheid gecreëerd om het eindgebruik bij de bestemming of bij de eindgebruiker te controleren. Via een contractuele verbintenis laten de bestemming of de eindgebruiker de controle toe door personen die zijn aangewezen door de Vlaamse Regering. Deze regeling is geïnspireerd op het Amerikaanse Blue Lanternprogramma, waarbij ambassadepersoneel of gespecialiseerd personeel van de exportadministratie op basis van een risicoanalyse steekproefsgewijs controles uitvoert op bestemming en eindgebruik van uitgevoerd militair materieel. Het is fysiek natuurlijk onmogelijk om een controle op dezelfde schaal uit te voeren vanuit het Vlaamse Gewest. Het volume te controleren risicovolle exporten is anderzijds echter ook veel beperkter. Door samenwerking met het federale of het Europese niveau zou toch een gelijkwaardige exportcontrole moeten kunnen worden gerealiseerd.

1.4. Evenwicht tussen conflictpreventie en mensenrechtenbescherming enerzijds en economische belangen anderzijds

Het in balans brengen van de conflictpreventie en de mensenrechtenbescherming enerzijds en de economische belangen anderzijds vormde tot vandaag een duidelijk uitgangspunt in elke wetgeving. Op Europees vlak wordt het belang van de mensenrechten en van con-

flictpreventie ondersteund via het hoger reeds genoemde Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944 dat minimale normen bevat waaraan de controle op de wapenexport naar landen buiten de EU moet voldoen. Deze beoordelingscriteria vormen de grootste gemene deler. Een lidstaat kan strengere voorwaarden opleggen of kan een ruimer toepassingsgebied bepalen voor deze criteria. In een heel aantal EU-landen is dat ook het geval.

Daarom heeft de Groenfractie in dit voorstel van decreet gekozen voor een striktere formulering van de criteria. Vlaanderen is gebaat bij striktere regels. Enerzijds is dat de uitdrukking van een sterke maatschappelijke gevoeligheid ten aanzien van wapenhandel, anderzijds zorgen deze strikt geformuleerde criteria ook voor meer rechtszekerheid. Ook de industrie heeft belang bij een duidelijke aflijning van de criteria. Zo wordt namelijk vooraf duidelijk wat kan en wat niet. Als men dat laat afhangen van ad hoc politieke discussies ontstaat er voor de industrie een klimaat van onvoorspelbaarheid. De voorbije tien jaar zijn in dat opzicht illustratief geweest. De impact van de strikte criteria op het bestaande vergunningenbeleid zal relatief beperkt zijn. De striktere criteria dienen vooral om uitschuivers in de toekomst te vermijden.

Het lid stelt verder dat zijn fractie ervoor gekozen heeft het voorzorgsprincipe te hanteren, waarbij er wordt gekeken naar de situatie in een land. Die aanpak is veel beter dan degene waarin het causaliteitsprincipe wordt gebruikt en waarbij er wordt gekeken naar de gevolgen van de uitvoer van de producten. Dat laatste principe heeft als belangrijk nadeel dat het de beoordeling beperkt tot de onmiddellijk kenbare gevolgen, terwijl de impact van een levering vaak niet voorspelbaar is op lange termijn. Daarbij verwijst de heer Bart Caron naar de situatie van de voorbije jaren in de Arabische landen. Het hanteren van het causaliteitsprincipe kan dus leiden tot zeer ongelukkige beslissingen waarvan men achteraf moet toegeven dat de uitvoer beter niet was toegestaan. Wapens en aanverwante goederen en diensten zijn nu eenmaal een gevoelige materie waarbij een foute beslissing een zware impact kan hebben. Het voorzorgsprincipe was overigens ook vervat in de criteria van de oorspronkelijke versie van de wet van 1991.

De beoordelingscriteria worden ook duidelijker geformuleerd dan het geval is in de huidige wet. In de bestaande wet is het bijvoorbeeld onduidelijk wanneer het gaat om het land van bestemming of het land van eindgebruik. Die onduidelijkheid wordt in dit voorstel verholpen. Daarbij is ervoor gekozen om het voorzorgsprincipe te hanteren en om rekening te houden met de situatie van zowel het land van bestemming als het land van eindgebruik.

Voor de potentiële aanvragers wordt ook voorzien in een adviesprocedure die het beleid van de Vlaamse Regering voor de defensie-industrie voorspelbaarder moet maken. Die procedure geeft met name de mogelijkheid om voorafgaandelijk advies te vragen over een concrete transactie die men plant. Die procedure kan helpen om pijnlijke verrassingen te voorkomen.

De Vlaamse overheid moet in haar beoordeling van vergunningsaanvragen de afweging maken tussen het belang van conflictpreventie en mensenrechten enerzijds en economische belangen anderzijds. In die relatie tussen de aanvrager en de overheid komt vandaag alleen de stakeholder met de economische belangen aan bod. De stakeholders die de belangen van conflictpreventie en mensenrechten nastreven, moeten ook betrokken worden via andere mechanismen. Daarom stelt de Groenfractie voor dat er een ruime rapportage ten behoeve van het parlement en het publiek zou worden georganiseerd. Ook zou er een vorderingsrecht moeten komen voor vredes- en mensenrechtenorganisaties.

Het voorstel van decreet voorziet in een maandelijkse rapportage met betrekking tot de toegekende en de geweigerde vergunningen – wat een actuele reactie mogelijk maakt – en in een ruime zesmaandelijkse en jaarlijkse rapportage. Die rapportages moeten de volksvertegenwoordigers, het VVI, mensenrechten- en vredesorganisaties, de media en andere

geïnteresseerde burgers of groepen de mogelijkheid geven om op een geïnformeerde wijze aan het politieke en publieke debat over het wapenhandelbeleid te participeren. Daarom moet die informatie ook voldoende gedetailleerd zijn. Om de toepassing van het decreet na te gaan wordt verder ook voorzien in een specifieke rapportage over de antwoorden van de Vlaamse Regering op de haar, conform artikel 17 van het voorstel, voorgelegde adviesaanvragen en vragen over de toepasselijkheid van het decreet.

Inzicht in de handelsstromen kan slechts voortkomen uit kennis van gedetailleerde gegevens over de toegestane en geweigerde transacties. Het huidige beleid kiest voor het niet publiceren van gedetailleerde informatie over aanvrager, producten en eindgebruiker en verantwoordt dit op grond van de bescherming van gevoelige commerciële informatie. In de praktijk zijn de aanvragers in de huidige verslaggeving echter grotendeels identificeerbaar voor wie de sector kent, en dus ook voor de concurrenten. Wie minder dicht bij de defensiesector staat, maar er wel belang bij heeft, zoals vredes- en mensenrechtenorganisaties, zit bijgevolg met een informatieachterstand. Het achterhouden van gedetailleerde gegevens werkt in de praktijk dus niet ter bescherming van concurrentiegevoelige informatie, maar sorteert wel het effect dat andere stakeholders uit het debat worden geweerd.

De heer Caron maakt in dit verband de vergelijking met de situatie van de milieuvergunningen. Jaren geleden vond men ook dat milieuvergunningen geheim moesten worden gehouden, met als argument de bescherming van gevoelige bedrijfsinformatie. Intussen worden de milieuvergunningen al ongeveer twintig jaar bekend gemaakt zonder dat zulks tot problemen heeft geleid. De openbaarmaking van die vergunningen heeft sindsdien echter wel geleid tot een grotere betrokkenheid van andere stakeholders, zoals de milieubeweging. Dat leidt tot een grondiger milieudebat en een beter milieubeleid. Het lid meent derhalve dat een dergelijke aanpak ook te verdedigen is voor de wapenhandel.

Verder kiest dit voorstel van decreet ook voor een beter totaalbeeld, bijvoorbeeld door de algemene overdrachtsvergunningen te integreren in de zesmaandelijksse rapportage aan en van de Vlaamse overheid.

1.5. Handhavingsbeleid en strafbepalingen

In dit voorstel van decreet wordt ervoor gekozen om de ambtenaren van de bevoegde Vlaamse diensten alleen een ruime toezichtsbevoegdheid te geven en geen opsporingsbevoegdheid. Daarmee worden de aanbevelingen uit het handhavingsrapport gevolgd. Dat is een studie van december 2009 door het Interuniversitair Centrum voor Wetgeving, in opdracht van het Departement Bestuurszaken. Die keuze houdt in dat met de federale overheid een samenwerkingsakkoord moet worden gesloten om de ambtenaren van de Administratie Douane en Accijnzen opsporingsbevoegdheid te geven.

Inzake de strafbepalingen is ervoor gekozen te differentiëren tussen het schenden van een embargo, het uitvoeren van transacties zonder vergunning of in strijd ermee en andere inbreuken op het decreet, bijvoorbeeld ten aanzien van de informatieverplichtingen.

1.6. Bevoegdheid van het Vlaamse Gewest en gebruik van de techniek van de impliciete bevoegdheden

Het lid merkt op dat de bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheid en de gewesten inzake wapenhandel voor problemen blijft zorgen. Die bevoegdheidsverdeling maakt het immers moeilijk om een coherent beleid te voeren. Daarom wordt in dit voorstel van decreet gebruik gemaakt van de zogenaamde impliciete bevoegdheden. Dat impliceert ook dat delen van de wet van 5 augustus 1991 van kracht blijven.

Het gebruik van impliciete bevoegdheden betekent dat de decreetgever, in casu de gewestelijke decreetgever, bevoegdheden uitoefent die tot de residuaire bevoegdheid van de fede-

rale overheid behoren. Dat gebeurt in toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen. Daartoe is vereist dat de toekenning van dat recht noodzakelijk is om het beleid van het gewest inzake internationale wapenhandel tot een goed einde te brengen. Bovendien moet de betreden federale aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling lenen en mag de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal zijn.

Zo bevat de geregionaliseerde bevoegdheid voor in-, uit- en doorvoer van wapens en munitie in zijn strikte interpretatie niet de tussenhandeldiensten. Toch wordt de controle op de tussenhandeldiensten in internationale regelgeving en in 'soft law' voorgeschreven. Vaak wordt daarbij aangeraden om die controle te laten gebeuren door dezelfde diensten die ook de export controleren. Het gebrek aan controle op de activiteiten van tussenhandelaars is, zoals hoger reeds vermeld, een grote lacune. Voor een effectief en coherent beleid inzake internationale handel in vuurwapens voor civiel gebruik en defensiegerelateerde producten is het noodzakelijk om de activiteiten van tussenhandelaars eveneens aan die controle te onderwerpen. Daarom werd dit mee opgenomen in het voorstel van decreet.

Deze aangelegenheid leent zich ook tot een gedifferentieerde regeling, naar analogie van de controle op de wapenhandelaars. De erkenning van wapenhandelaars is federaal geregeld, hun internationale handelsactiviteiten worden echter door de gewestregeringen gecontroleerd. Zo is momenteel ook de controle op de tussenhandeldiensten met betrekking tot producten voor tweërlei gebruik gewestelijk georganiseerd, in afspraak met de federale overheid. De erkenning van de hoedanigheid van tussenhandelaar, vervat in artikel 10 van de wet van 5 augustus 1991, blijft federaal. Dit via impliciete bevoegdheden op gewestelijk vlak organiseren zou een leemte doen ontstaan voor die Belgen die in het buitenland gevestigd zijn en van daaruit tussenhandeldiensten leveren. De meest functionele werkverdeling is dus om op federaal niveau de controle op de betrouwbaarheid en de beroepsbekwaamheid van de personen te laten plaats vinden en op gewestelijk niveau de controle op de in dat gewest plaats vindende activiteiten.

De weerslag van deze bevoegdheidsuitoefening op deze federale materie is klein. Bijgevolg kan de materie wel degelijk in dit voorstel van decreet worden geregeld.

Het voorstel van decreet neemt ook twee andere bepalingen over uit de wet van 5 augustus 1991 en het uitvoeringsbesluit met betrekking tot de aanverwante diensten. Eerstens gaat het daarbij over de bepaling in artikel 14 dat krediet- en verzekeringsinstellingen pas definitief deel kunnen hebben aan een transactie indien daarvoor een vergunning is verkregen. Uit het uitvoeringsbesluit van 8 maart 1993 wordt de bepaling overgenomen dat schepen die defensiegerelateerde goederen aan boord hebben geen Belgische haven mogen verlaten zonder een vaarplan met de toekomstige havens waar de goederen zullen worden afgeladen. Eenzelfde regeling wordt ook voorgesteld voor vliegtuigen.

1.7. In voege blijven van de federale Wapenhandelwet van 5 augustus 1991

Afsluitend preciseert de heer Caron nog dat in het kader van dit voorstel van decreet de oude Wapenwet van 1991 in zijn geheel blijft bestaan voor de federale overheid voor wat betreft de wapens van de politie en van het leger en voor wat betreft de eigen bevoegdheden van de federale overheid. Ook blijft de erkenning van de tussenhandelaars, inclusief de strafbepalingen een federale bevoegdheid voor Belgen die in het buitenland gevestigd zijn en die van daaruit tussenhandeldiensten verrichten die geen aanknopingspunt hebben met het territorium van een van de gewesten. Voor het Vlaamse Gewest blijft alleen het artikel 10 van de wet van kracht. Dat artikel regelt de voorafgaandelijke vergunning voor uitvoer en de erkenning van tussenhandelaars. Alternatief kan men er ook voor kiezen om dit artikel mee op te nemen in het voorstel van decreet via de gebruikmaking van de impliciete bevoegdheden. Het lijkt echter efficiënter om die erkenning samen met die van de wapenhandelaar zelf te regelen op het federale niveau. Men kan wel aan de federale

wetgever suggereren om dat te integreren in de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens.

2. Toelichting door de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid bij het ontwerp van Wapenhandeldecreet

2.1. Algemene achtergrondsituering

Minister-president *Kris Peeters* stelt vast dat Groen heel wat energie heeft gestoken in een eigen voorstel van decreet over de wapenhandel. Hijzelf zal hier het ontwerp van Wapenhandeldecreet toelichten dat op 10 november 2011 definitief werd goedgekeurd door de Vlaamse Regering.

Het Vlaams regeerakkoord van 2009 bevat het engagement om een omvattend wapenhandeldecreet uit te werken ter vervanging van de federale wet van 5 augustus 1991. Er waren twee belangrijke redenen die die vervanging noodzakelijk maakten. Vooreerst had men vastgesteld dat de geldende federale wetgeving van 1991 ontoereikend was. Verder dienden er ook twee Europese richtlijnen te worden geïmplementeerd rond de overbrenging van vuurwapens en munitie binnen de Europese Unie. Het regeerakkoord vermeldde ook al de voornaamste grondslag die dit ontwerp onderbouwt, met name dat het Vlaamse vergunningenbeleid moet streven naar een evenwicht tussen enerzijds de economische aspecten van de in-, uit- en doorvoer van wapens en militair materiaal en anderzijds de ethische aspecten.

Met het oog op de realisatie van dit evenwicht werd in de opmaak en de aanpassing van het ontwerp van decreet niet alleen rekening gehouden met de formele adviezen die tijdens de procedure werden bekomen van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en het Vlaams Vredesinstituut, maar was er ook veelvuldig overleg met alle stakeholders evenals met de andere betrokken overheidsinstanties.

De tweede belangrijke grondslag van dit ontwerp van decreet is de Europese richtlijn 2009/43 over de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie (richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap, PB. L. 10 juni 2009, afl. 146, 1-36). Deze richtlijn wordt door dit ontwerp van decreet omgezet. Zo probeert dit ontwerp het Vlaamse Gewest en de Vlaamse ondernemingen in te schrijven in een Europees 'level playing field' voor Europese ondernemingen.

De minister-president benadrukt daarbij hoe belangrijk het is dat de tekst van dit ontwerp trouw is aan de genoemde grondslagen. De Vlaamse defensie- en veiligheidssector moet immers zijn rol kunnen blijven spelen. Daarnaast moet het Vlaamse Gewest bijzondere aandacht blijven schenken aan de ethische uitvoer van zijn wapens en militair materiaal. Dit geldt eveneens voor de regeling van de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, waarbij de klemtoon in het Vlaamse Gewest vooral op de invoer ligt. Efficiënte procedures moeten gepaard gaan met de garantie van legaal bezit door bestemmelingen en de traceerbaarheid van de betreffende wapens.

De trouw aan deze grondslagen zit overigens al gedeeltelijk mee vervat in de dwingende omzetting van drie relevante Europese richtlijnen (richtlijn 91/477/EEG van 18 juni 1991, richtlijn 93/15/EEG van 5 april 1993 en richtlijn 2009/43/EG van 6 mei 2009) evenals in de andere Europese en internationale regelgeving waarmee bij de opmaak van het decreet rekening moet worden gehouden. Dit ontwerp van decreet wordt dus in belangrijke mate geconditioneerd door het Europees recht. Op bepaalde vlakken is er dan ook maar erg

weinig eigen Vlaamse beleidsruimte meer. Ook dat maakt mee de specificiteit van het voorliggende ontwerp van decreet uit.

2.2. Algemeen kader

Het decreet voorziet in een omvattende regeling die het regime van de wet van 5 augustus 1991 volledig vervangt, voor zover het gaat over zaken die behoren tot de bevoegdheid van de gewesten. Dat blijkt ook uit de vierledige opbouw van het ontwerp.

In de eerste titel wordt het omvattende toepassingsgebied van het decreet omschreven. Deze titel bevat ook de nodige definities. Het tweede en het derde blok (respectievelijk de tweede en derde titel van het ontwerp van decreet) regelen de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal enerzijds en van civiele vuurwapens anderzijds. Dit gebeurt telkens in een aparte titel om de eigenheid van de materie te respecteren. Het vierde blok (titels 4 tot en met 9) voorziet ten slotte in een herziening respectievelijk van het vergunningsbeheer en van het toezicht- en sanctioneringsregime. Titel 8 ('rapportering') binnen het vierde blok verankert de bestaande transparantie tegenover het parlement en het publiek.

2.3. Toepassingsgebied en definities

Het toepassingsgebied – zowel materieel, personeel als territoriaal – wordt omschreven in titel 1 van het ontwerp.

2.3.1. Materieel toepassingsgebied

Het materiële toepassingsgebied omvat de handelingen en goederen waarvoor het decreet voorziet in een vergunnings- of kennisgevingsplicht.

Met betrekking tot de handelingen in kwestie, laat minister-president Peeters opmerken dat invoer, uitvoer en doorvoer worden gedefinieerd in artikel 2. Deze begrippen worden exclusief gebruikt voor het verkeer van goederen tussen het Vlaamse Gewest en landen buiten de EU. Voor het verkeer tussen het Vlaamse Gewest en de andere EU-lidstaten wordt het begrip 'overbrenging' gebruikt, zowel voor de binnenkomende als voor de uitgaande transacties. De begrippen invoer, uitvoer en doorvoer werden gedefinieerd in overleg met de experts van de Centrale Administratie der Douane en Accijnzen. Het was de bedoeling om alle te controleren handelingen duidelijk onder controle te brengen én om rechtszekerheid te scheppen, zowel voor de aanvragers als voor de douaneagenten die mee toezicht zullen houden op de naleving van dit decreet.

Het spreekt vanzelf dat dit ontwerp van decreet alleen die handelingen onder controle stelt die binnen de gewestelijke bevoegdheid voor de in-, uit- en doorvoer van wapens en militair materiaal vallen. Het ontwerp bevat bijvoorbeeld geen regeling rond de tussenhandeldiensten, die behoren tot federale restbevoegdheid.

Wat de goederen betreft, zijn vooral de definities van 'ander voor militair gebruik dienstig materiaal', 'civiel vuurwapen' en 'gevoelige goederen' van belang, evenals de bepaling van goederen waarvan de in-, uit-, doorvoer en overbrenging verboden zijn.

De definitie van 'ander voor militair gebruik dienstig materiaal' dat vergunningsplichtig is bij uit- en doorvoer komt neer op een herziening van de bekende catch-allbepaling die voorheen was opgenomen in de bijlage bij het KB van 8 maart 1993. De nieuwe bepaling is geïnspireerd door de Duitse wetgeving. Ze wil de aanvrager meer rechtszekerheid verschaffen over welke goederen bij uit- en doorvoer onder controle staan, naast defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal. De aanvrager kan vragen dat de administratie schriftelijk bevestigt of zijn goederen al dan niet onder de toepassing van de catch-allbepaling vallen. Met deze nieuwe bepaling wordt de toepassing van de catch-

all gericht op goederen die daadwerkelijk kunnen gebruikt worden als gewelddsmiddelen. Er wordt in essentie dus geprobeerd om de wapenuitvoer evenwichtiger en efficiënter te controleren.

De definitie van het begrip ‘civiel vuurwapen’ is eveneens heel belangrijk. Zo kan men het toepassingsgebied van de verschillende vergunningsregimes, enerzijds voor defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal en anderzijds voor civiele vuurwapens afbakenen. De gebruikte definitie werd vastgesteld in overleg met de betrokken overheidsinstanties en met vertegenwoordigers van de vuurwapensector. Ze is er op gericht om de civiele, private vuurwapenhandel te onderscheiden van de militaire, publieke handel.

De minister-president vermeldt hier volledigheidshalve ook de definitie van het concept ‘gevoelige goederen’ dat een drievoudige functie heeft in het ontwerp van decreet. Voor eerst is er een vergunning nodig bij tijdelijke en definitieve invoer van defensiegerelateerde producten die vallen onder de definitie van gevoelige goederen. Ten tweede is er een kennisgeving nodig bij de overbrenging van gevoelige goederen naar het Vlaamse Gewest. Ten derde wordt de voorwaarde van een wederuitvoerverbintenis verbonden aan de overbrenging of uit- en doorvoer van gevoelige goederen. De inhoudelijke invulling van het concept gevoelige goederen werd geobjectiveerd door een verwijzing naar het VN-register voor Conventionele Wapens. Dat zijn defensiegerelateerde producten die volgens de VN controle behoeven.

Er is ook een bepaling die de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van bepaalde goederen verbiedt. Hoewel de bepaling deze goederen uitdrukkelijk aanwijst, voorziet ze ook dat de Vlaamse Regering de lijst van deze goederen zal vaststellen, ter informatieve titel.

2.3.2. Personeel toepassingsgebied

In personeel opzicht is het ontwerp van decreet van toepassing op aanvragers die hun woonplaats of maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest hebben. Deze afbakening stemt overeen met de voorbereidende werken van de bijzondere wet van 12 augustus 2003 en met de afspraken die de gewesten daarover onderling hebben gemaakt. Dienaangaande wijst minister-president Peeters er nog op dat hij deze afbakening reeds op 15 maart 2011 heeft toegelicht in deze eigenste commissie. Uiteraard voorziet het ontwerp van decreet eveneens een regeling voor de gevallen waarin de aanvrager niet in België, en dus ook niet in het Waalse of Brusselse gewest, gevestigd is.

2.3.3. Territoriaal toepassingsgebied

De bepaling van het territoriale toepassingsgebied is relevant in het licht van de reglementering omtrent de Benelux-unie. Gelet op de regeling van de douane-unie stelt het ontwerp zowel overbrengingen binnen de Benelux als doorvoer vanuit of naar Nederland of Luxemburg vrij van vergunning. Bij doorvoer wordt wel de voorlegging van een geldige Nederlandse of Luxemburgse in- of uitvoervergunning vereist.

2.4. Vergunningsregimes

2.4.1. Algemeen overzicht van het systeem

De minister-president komt dan tot de vergunningsregimes. De vergunningsregimes die de algemene verplichtingen uit titel 1 concretiseren zijn opgenomen in de titels 2 en 3, voor de in-, uit- en doorvoer en voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal, respectievelijk van civiele vuurwapens. Beide titels zijn op een gelijkaardige manier opgebouwd. Voor beide regimes geldt immers dat de regeling van het intra-uniale verkeer (d.w.z. verkeer binnen de EU) omstandig wordt bepaald in een Europese richtlijn, dit met het oog de creatie van een ‘level playing field’. Bovendien verschilt deze (overbrengings)regeling grondig van die voor in-, uit- en doorvoer. Voor

beide regimes ligt de focus van de ontwerptekst op het voorzien van doelmatige vergunningsmethodes, voldoende garanties over het eindgebruik en duidelijke criteria, zowel bij overbrenging, uit- en doorvoer als bij invoer.

Met het oog op doelmatige vergunningsmethodes voorziet het ontwerp van decreet in elk regime telkens verschillende vergunningstypes en vereenvoudigde procedures voor bepaalde, voornamelijk tijdelijke, handelingen. Dit moet aan personen die vergunningsplichtige handelingen verrichten, toelaten om op een economisch verantwoorde manier hun activiteiten uit te oefenen. Met het oog op de controle op deze handelingen voorziet het ontwerp vervolgens in verschillende instrumenten om informatie en garanties omtrent het eindgebruik af te dwingen.

Het belangrijkste instrument is uiteraard de algemene, dubbele informatieverplichting voor aanvragers van vergunningen. Tot op het moment van de beslissing over een vergunningsaanvraag moet alle informatie worden meegedeeld over de eindgebruiker en het eindgebruik. Telkens moet een document worden voorgelegd dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt. Een belangrijk ondersteunend instrument in die verplichting is de duidelijke definiëring van de begrippen ‘bestemming’, ‘eindgebruiker’, ‘land van bestemming’ en ‘land van eindgebruik’. Aangezien de informatieverplichting en de begripsdefiniëring kaderen binnen de vergunningsprocedures, zijn deze definities beperkt tot het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag. Daarom werd in het ontwerp ook de passieve verplichting voor aanvragers ingeschreven om informatie over het eindgebruik die zij tijdens de looptijd van de vergunning passief ontvangen, aan de administratie over te maken.

Het vierde instrument is de mogelijkheid om aan een vergunning voorwaarden of beperkingen op het eindgebruik of op wederuitvoer te verbinden. Deze mogelijkheid is tevens integraal van toepassing op de algemene vergunning voor intra-uniale overbrenging van defensiegerelateerde producten. Daarbij moet wel rekening worden gehouden met de beperkingen voorzien in richtlijn 2009/43 en met de eigenheid van de Vlaamse defensie- en veiligheidssector.

Het laatste instrument is een toepassing van het vorige en behelst de mogelijkheid om de overbrenging, uit- of doorvoer afhankelijk te stellen van een wederuitvoerverbintenis van de eindgebruiker. Dit betekent dat in dergelijk geval de wederuitvoer van de goederen onderworpen wordt aan de goedkeuring van de Vlaamse Regering. In een aantal gevallen wordt dergelijke verbintenis zelfs verplicht gemaakt.

De minister-president concludeert dat deze lijst van mogelijke instrumenten duidelijk de bijzondere aandacht van het ontwerp voor controle op het eindgebruik onderstreept.

Het ontwerp voorziet ten slotte ook in duidelijke criteria voor enerzijds de uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal en van civiele vuurwapens en anderzijds de invoer en overbrenging ervan naar het Vlaamse Gewest.

De criteria voor uit- en doorvoer zijn gebaseerd op het Europees Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944 (Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie, PB. L 13 december 2008, afl. 335, 99-103), maar ze zijn merkkelijk strenger. De interpretatieruimte bij het beoordelen van vergunningsaanvragen wordt erg beperkt, onder meer door het gebruik van absolute weigeringsgronden. Daarenboven voorziet het ontwerp ook bijkomende Vlaamse criteria, onder meer de aandacht voor de rechten van het kind in het land van eindgebruik.

In tegenstelling tot de wet van 5 augustus 1991 voorziet het ontwerp ook criteria voor invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest. Het gaat dan specifiek over criteria die een

ongewenste bestemmingswijziging van de goederen moeten voorkomen en die de openbare orde of veiligheid moeten beschermen.

2.4.2. *Vergunningsstelsel voor defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal*

Titel 2 van het ontwerp bevat twee aspecten die specifiek zijn aan de regeling van de in-, uit- en doorvoer en aan de overbrenging van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal, namelijk het preadvies en de voorafgaande machtiging. In deze twee elementen werd voorzien omdat handelingen met defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal, meer dan de civiele vuurwapenhandel, een geopolitiek belang hebben. De voorafgaande machtiging wordt toegekend op basis van dezelfde parameters die ook worden gehanteerd bij de toekenning van erkenningen aan civiele wapenhandelaars en van vergunningen voor wapenbezit. Het Vlaamse Gewest hoeft de controle van de federale overheid op dat vlak niet over te doen.

De voorafgaande machtiging betekent dat de federale voorafgaande vergunning uit de wet van 5 augustus 1991 blijft bestaan op Vlaams niveau voor de uit- en doorvoer en de overbrenging van defensiegerelateerde producten en voor de uit- en doorvoer van ordehandhavingsmateriaal. Titel 9 voorziet in dat opzicht ook een overgangsregeling omtrent al toegekende voorafgaande vergunningen.

In titel 2 komt ook de omzetting van richtlijn 2009/43 aan bod. Deze voorziet op een dwingende manier in de vereenvoudiging van procedures voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de EU. Op wetgevend vlak laat de richtlijn, zoals hoger reeds gezegd, weinig beleidsruimte aan de lidstaten. Er zijn vijf verplichte algemene vergunningen die de controle op verschillende types overbrengingen verschuiven van voorafgaand aan de overbrenging naar een controle achteraf. De lidstaten dienen voorrang te geven aan deze algemene vergunningen boven de globale en individuele vergunningen. Bij intra-uniale overbrengingen zullen individuele vergunningen dus de uitzondering vormen. Daartegenover staan uiteraard strenge rapporteringsvereisten en garanties omtrent het eindgebruik van de defensiegerelateerde producten.

Bijzondere aandacht moet ook gaan naar de algemene vergunning voor overbrenging naar gecertificeerde personen. Dat zal aan Vlaamse ondernemingen met een betrouwbaarheidscertificaat van het Vlaamse Gewest toelaten om op een eenvoudige manier defensiegerelateerde producten uit andere EU-lidstaten te ontvangen.

Een specifiek Vlaams element omtrent de intra-uniale overbrenging van defensiegerelateerde producten is de kennisgevingsplicht voor personen die gevoelige goederen naar het Vlaamse Gewest wensen over te brengen. Afhankelijk van haar analyse van het specifieke dossier kan de administratie die kennisgevingsplicht dan denatureren tot een vergunningsplicht. Deze kennisgevingsplicht hangt samen met de vergunningsplicht die het hoofdstuk in titel 2 over in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal voorziet voor de invoer van gevoelige goederen. In dit hoofdstuk wordt ook de gecombineerde vergunning geïntroduceerd als doelmatige vergunningsmethode.

De minister-president laat verder nog opmerken dat in een van de artikels die zijn opgesteld ter omzetting van richtlijn 2009/43 een kleine vergissing is geslopen. Het gaat daarbij om een verkeerde verwijzing in het artikel 25, dat gaat over de uitvoerbeperkingen bij de uitvoer van goederen die eerder zijn ontvangen uit een andere lidstaat van de EU met een overbrengingsvergunning. Er moet niet worden verwezen naar het artikel 21 van het ontwerp van decreet, maar naar het artikel 13. Deze verwijzing zal worden rechtgezet door middel van een amendement.

2.4.3. Vergunningsstelsel voor civiele vuurwapens

Titel 3 van het ontwerp van decreet handelt specifiek over civiele vuurwapenhandel en wordt grotendeels bepaald door Europese regelgeving. De regeling omtrent de intra-uniale overbrenging van vuurwapens vormt de uiteindelijke omzetting van de Europese richtlijnen 91/477/EEG (18 juni 1991) en 93/15/EEG (5 april 1993) over de intra-uniale overbrenging van vuurwapens en munitie. De ontworpen regeling verankert de praktijk die bestaat sinds de inwerkingtreding van de richtlijnen in kwestie.

De regeling omtrent in-, uit- en doorvoer vanuit en naar landen buiten de EU houdt op haar beurt al rekening met de aankomende EU-verordening tot uitvoering van artikel 10 van het VN-Vuurwapenprotocol. Deze verordening behelst een omvattende regeling voor de uitvoer van civiele vuurwapens naar landen buiten de EU, maar verplicht lidstaten op enkele punten tot het aannemen van nationale wetgeving. Zowel de bijzondere regeling omtrent de voorafgaande toestemming van de landen van doorvoer en de vereenvoudigde procedures bij tijdelijke uitvoer situeren zich binnen dit kader.

Inzake vuurwapens in het algemeen wijst de minister-president op twee nieuwe aspecten. Ten eerste vereist het ontwerp uitdrukkelijk het bewijs van het legaal bezit van de vuurwapens die worden in-, uit-, doorgevoerd of overgebracht en de opgave van de essentiële kenmerken ervan. Ten tweede voorziet het ontwerp de mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om bepaalde in België vrij verkrijgbare civiele vuurwapens van de vergunningsplicht uit te sluiten. Deze lijst is in lijn met de toepasselijke Europese regelgeving en werd vastgesteld in overleg met zowel de betrokken overheidsinstanties als met vertegenwoordigers van de vuurwapensector. Het gaat bijvoorbeeld over oude vuurwapens die nog via de voorkant met zwart kruit geladen worden en die dus louter verzamelobjecten zijn en over vuurwapens die ontworpen zijn voor het geven van signalen.

2.5. Vergunningsbeheer

Het vergunningsbeheer omvat verschillende aspecten, met name vooreerst de schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, machtigingen en certificaten, tweedens de tijdelijke uitsluiting van aanvragers en ten slotte ook het hoorrecht bij weigering. Deze aspecten worden respectievelijk geregeld in de titels vier, vijf en zes van het decreet. Deze titels herzien en actualiseren het regime voorzien in de wet van 5 augustus 1991 en het KB van 8 maart 1993 en houden ondermeer ook rekening met richtlijn 2009/43. In artikel 44 werd de mogelijkheid van een tijdelijke uitsluiting uitgebreid, dit in het licht van bepaalde problemen in de praktijk.

2.6. Toezicht- en sanctieregime

Op basis van de aanbevelingen vervat in een rapport van het Interuniversitair Centrum voor Wetgeving werd ook het toezicht- en sanctieregime uit de wet van 5 augustus 1991 en het KB van 8 maart 1993 grondig herzien. Het nieuwe regime zit vervat in titel 7 van het ontwerp.

De verwijzing naar de federale douaneregeling voor de vervolging van inbreuken op het decreet is verdwenen. Aangezien de gewesten zelf niet de vervolgingsbevoegdheid over de inbreuken op hun decreten kunnen regelen, dient het ontwerp terug te vallen op het gemeenrechtelijk strafrecht. Er wordt gewerkt met een getrapt systeem van sanctionering. Als sanctie voor rechtspersonen wordt een activiteitenverbod geïntroduceerd. Ook administratieve sancties worden mogelijk.

2.7. Rapportering

De belangrijkste herziening in het vierde blok van het ontwerp betreft de bepalingen over de rapportering. Het regeerakkoord stelt immers een decreet voorop dat een uitge-

breide publieke en parlementaire controle mogelijk maakt. Daarom bepaalt titel 8 van het ontwerp dat in de halfjaarlijkse rapportering aan het Vlaams Parlement verregaande transparantie moet worden geboden over de toegekende en geweigerde vergunningen en vrijstellingen en over het gebruik van de algemene vergunningen. Titel 8 regelt tevens uitdrukkelijk de ‘record keeping’- en rapporteringsverplichtingen van aanvragers. Dit vloeit gedeeltelijk voort uit richtlijn 2009/43.

2.8. Inwerkingtreding

De laatste titel van het ontwerp regelt onder meer de inwerkingtreding van het decreet. Dienaangaande benadrukt de minister-president nogmaals dat de omgezette bepalingen van richtlijn 2009/43 imperatief moeten toegepast worden vanaf 30 juni 2012.

2.9. Bij wege van besluit

Afsluitend concludeert minister-president Kris Peeters dat het hier gaat om een erg omvattend ontwerp van decreet. Het ontwerp garandeert een evenwicht tussen de economische aspecten van de in-, uit- en doorvoer van wapens en militair materiaal en de ethische toets en transparantie waaraan het Vlaamse vergunningenbeleid moet voldoen. Tevens garandeert het een doelmatige omzetting van de toepasselijke Europese regelgeving en de inschrijving van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse ondernemingen in een Europees ‘level playing field’. Hij roept de commissieleden op om deze belangrijke grondslagen te waarborgen bij de bespreking van dit ontwerp.

II. ALGEMENE BESPREKING

1. Tussenkomen van de leden

1.1. Tussenkomen van mevrouw Ann Brusseel

Mevrouw *Ann Brusseel* stelt vast dat deze regering erin geslaagd is de Europese richtlijn 2009/43/EG om te zetten voor het verstrijken van de absolute deadline. Daarmee wordt de bevoegdheid van Vlaanderen inzake handel in militaire goederen en ‘dual use’-goederen geregeld. Het ontwerp van decreet dat hier voorligt vormt een grote stap vooruit in vergelijking met de huidige, al bij al toch vrij rommelige wetgeving. In het ontwerp slaagt men er bovendien ook vrij goed in om de economische belangen van de Vlaamse bedrijven te verzoenen met de eisen van een ethisch verantwoord buitenlands beleid en met de bezorgdheden rond internationale en regionale vrede en veiligheid.

Toch zal Open Vld bij de artikelsgewijze bespreking nog een aantal suggesties doen voor amendement. Daarmee wil het lid vooral de administratieve overlast voor de bedrijven en voor de Vlaamse overheid beperken.

1.2. Tussenkomen van de heer Jan Roegiers

De heer *Jan Roegiers* stelt dat dit ontwerp van decreet het niet zo evidente sluitstuk vormt van een reeds behoorlijk lang aanslepende problematiek. Daar waar mevrouw Brusseel in haar tussenkomst de belangen van de bedrijfswereld heeft onderstreept, wil de heer Roegiers en, naar hij veronderstelt ook de heer Caron, in deze bespreking een aantal elementen van meer ethische aard inbrengen.

Tien jaar geleden was de wapenhandel nog een federale bevoegdheid, hoewel men ook toen al een de facto vorm van regionalisering kende. Binnen de federale regering moesten de Waalse exportlicenties door een Waalse minister worden ondertekend, de Vlaamse door een Vlaamse excellentie. Dat had vooral te maken met de verschillen in visie tussen het noorden en het zuiden van het land. Nog wat later, meer bepaald na de Nepalcrisis, werd de materie ook werkelijk geregionaliseerd.

Gebruik makend van die regionaliseringsoperatie, heeft het lid in die periode samen met een aantal (toenmalige) collega's het initiatief genomen tot oprichting van een Vlaams Vredesinstituut. Dat instituut, dat verbonden is aan het Vlaams Parlement, moest onder meer de exportlicenties mee bewaken. Ondertussen hebben zowel meerderheid als oppositie niets dan lof voor het werk van het Vlaams Vredesinstituut. Deze instelling heeft haar decretale opdracht ook steeds ruim geïnterpreteerd en heeft zich niet beperkt tot de controle van de wapenhandel. Het VVI heeft ook een rol gespeeld bij de totstandkoming van dit ontwerp van decreet en in de advisering daarbij.

In de vorige regeerperiode was in het Vlaamse regeerakkoord ook al het voornemen ingeschreven om een wapendecreet uit te werken, maar dat is toen – ondanks diverse pogingen die zich zowel voor als achter de schermen hebben afgespeeld – niet gelukt. Ook de huidige regering is, conform het vigerende regeerakkoord, al een tijd bezig met deze materie. Het gaat om een moeilijke materie en de verhoudingen liggen gevoelig, ook binnen de meerderheid. Vandaar dat het eerste omvattende tekstvoorstel ondertussen al van ongeveer anderhalf jaar geleden dateert.

De huidige Vlaamse Regering heeft een voorontwerp van decreet ingediend en daarop werden diverse adviezen geformuleerd. Dat heeft geleid tot het voorliggende ontwerp van decreet dat enkele weken geleden (op dinsdag 31 januari 2012) door de minister-president werd toegelicht, waarna er (op dinsdag 28 februari en dinsdag 6 maart 2012) uitgebreide hoorzittingen over werden georganiseerd. Nu is het aan het parlement, en deze commissie in het bijzonder, om na te gaan of, en zo ja welke praktische conclusies er kunnen worden getrokken uit die hoorzittingen. Een en ander kan dan nog worden ingepast bij de artikelsgewijze bespreking.

Het Vlaams Vredesinstituut stelt in zijn initiatiefadvies van 26 januari 2012 dat het ontwerp van decreet in zijn geheel beschouwd evenwichtig is. Verschillende aspecten van exportcontrole worden op een coherente wijze geïntegreerd. Ook op het voorontwerp heeft het Vlaams Vredesinstituut overigens reeds advies uitgebracht. Er werden toen reeds een aantal suggesties geformuleerd waarmee deels rekening werd gehouden. Het verdient volgens het lid echter aanbeveling om na te gaan in welke mate de voorliggende tekst nu nog kan of moet worden geamendeerd op basis van het laatstgenoemde advies van het Vlaams Vredesinstituut.

De heer Roegiers was verder ook nogal onder de indruk van de uiteenzetting vanwege de vzw Vredesactie. Daaruit onthoudt hij vooral dat ook dit ontwerp van decreet niet helemaal uitsluit dat er vroeg of laat ernstige politieke meningsverschillen kunnen ontstaan rond bepaalde wapenleveringen. Met die bedenking in het achterhoofd, moeten we voor onszelf uitmaken hoe we daar dan desgevallend verder mee willen omgaan. Ook Amnesty International Vlaanderen heeft een aantal aanbevelingen gedaan die het bestuderen waard zijn.

De meerderheid wenst de behandeling van dit ontwerp van decreet helemaal af te ronden vóór het zomerreces. Niettemin wenst men ook de tijd te nemen om op een rustige manier na te gaan of er vanuit de meerderheid wellicht nog een aantal amendementen kunnen worden ingediend ten einde rekening te houden met opmerkingen die werden gemaakt tijdens de hoorzitting. Hoewel het ontwerp van decreet, zoals het nu voorligt, een valabele tekst is, moet het de ambitie zijn om de economische en de ethische overwegingen nog dichter bij elkaar te brengen. Het decreet is met andere woorden wel goed, maar is zeker niet perfect. Daarvoor is de materie te ingewikkeld en liggen de verhoudingen te ingewikkeld en te delicaat. De fractie van de heer Jan Roegiers zal zich daarbij verder constructief opstellen.

1.3. Tussenkoms van de heer Marc Hendrickx

De heer *Marc Hendrickx* stelt namens de N-VA-fractie dat met dit ontwerp van decreet een goed evenwicht werd gevonden tussen ethische en economische overwegingen. Dat blijkt ook uit de verschillende adviezen. De vertegenwoordiger van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen verklaarde tijdens de hoorzittingen dat met alle bemerkingen van de SARIV rekening werd gehouden en dat de uiteindelijke tekst zelfs verder gaat dan de door de raad geformuleerde opmerkingen. Dat de industrie en de vredsbeweging desalniettemin hun eigen bedenkingen hebben en blijven hebben, is in dezen al evenmin abnormaal. Geen van de betrokken sprekers was overigens echt negatief over het ontwerp van decreet.

De fractie van de spreker heeft hoogstens nog een aantal detailopmerkingen bij het ontwerp, waaraan mogelijkerwijze – in zoverre daarover een akkoord kan bereikt worden binnen de meerderheid – tegemoet kan worden gekomen via amendering. Men dient alleszins aandacht te besteden aan de uitvoerbaarheid en de transparantie. Heel wat zaken moeten nog worden geregeld in de uitvoeringsbesluiten. Daarbij dient men toekomstgericht tewerk te gaan, en moet er dus ook rekening gehouden worden met de evoluties op Europees niveau.

Ook de fractie van de heer *Hendrickx* heeft altijd veel aandacht gehad voor het ethische aspect van de zaak. Ze draagt de pacifistische waarden immers hoog in het vaandel. Daarom was ze voorstander van een vergunningenbeleid met een economische en een ethische component. Men moet echter ook realistisch blijven. Het kan niet de bedoeling zijn de eigen industrie de nek om te wringen. Zo kan het niet zijn dat bedrijven die, bijvoorbeeld, verlichting produceren voor landingsbanen, door de Vlaamse wetgeving inzake wapenhandel concurrentieel nadeel zouden ondervinden ten aanzien van bedrijven uit de ons omringende landen. Werkgelegenheid kan an sich weliswaar geen argument zijn om gemakkelijker vergunningen toe te kennen, maar we zijn er evenmin bij gebaat om heiliger te willen zijn dan de paus. Bij de Vlaamse wapenhandel gaat het doorgaans om hoogtechnologische producten die ook maar niet uitsluitend in een militaire context kunnen worden gebruikt. Vaak gaat het om sectoren waar Vlaanderen aan de top staat. Wat ook een van de doelstellingen van Vlaanderen in Actie vormt. De echte wapenindustrie zit elders. De heer *Hendrickx* laat daarbij nog opmerken dat het feit dat Vlaanderen striktere eisen wou stellen, ervoor gezorgd heeft dat het Waalse Gewest destijds plotsklaps vragende partij was voor een regionalisering van deze materie. Dit is des te frappanter daar het Waalse Gewest op heel veel andere bevoegdheidsdomeinen helemaal geen vragende partij is voor wat verdere regionalisering betreft.

Voor de wapenhandel binnen de Europese Unie is een vlottere marktwerking nodig. Deze materie zou grotendeels op Europese schaal moeten worden geregeld. Er is nood aan een Europees 'level playing field'. Voor wat de wapenhandel naar niet-EU-landen – de zogenaamde extracommunautaire handel – betreft, maakt dit ontwerp van decreet het mogelijk om extra waakzaamheid aan de dag te leggen. Het ontwerp van decreet zorgt alleszins voor duidelijkheid. Ook de bedrijven moeten binnen een redelijke termijn weten waar ze aan toe zijn. Eveneens positief is dat er geen bijkomende administratieve drempels werden ingevoerd.

De fractie van de spreker is dus wel degelijk tevreden met het voorliggende ontwerp van decreet. Ze zal samen met de andere meerderheidspartijen nagaan of amendementen nuttig en mogelijk zijn. Het is echter niet de bedoeling om nog veel aan deze tekst te veranderen. Er kan hoogstens sprake zijn van enige verfijning.

1.4. Tussenkoms van de heer Bart Caron

De heer *Bart Caron* gaat uit van de veronderstelling dat de meeste commissieleden ongeveer dezelfde bekommernissen delen, al vertalen ze die niet altijd op dezelfde manier in regelgeving. De indruk leeft dat de Vlaamse Regering de nadruk legt op de economische belangen terwijl Groen vooral belang hecht aan de ethische overwegingen, conflictpreventie en mensenrechten. Die indruk is niet correct. Ook in het voorstel van decreet van Groen werd een evenwicht gerealiseerd tussen die twee aspecten. Men kan wel discussiëren over de vraag of men al dan niet een vergunning, een uitvoercertificaat of een certificaat van eindgebruiker moet eisen. Volgens de heer Caron hoeven strengere regels op zich ook niet nadelig te zijn voor de economie, al wordt de procedure er wel wat langer door. Men moet inzicht hebben in de wapenhandel van en naar Vlaanderen. De werkelijke eindgebruiker moet telkens bekend zijn. Dit moet ook goed gerapporteerd worden naar de buitenwereld. Dat zal tevens elke vorm van verdachtmaking wegnemen. Een duidelijk inzicht moet ook leiden tot een beter beleid en kan zo onaangename verrassingen helpen voorkomen.

Bij zijn commentaar op het ontwerp van decreet van de regering – dat hier als basis voor de besprekingen dient – zal de spreker telkens verwijzen naar het voorstel van decreet van Groen. Het grote verschil tussen de twee teksten bestaat erin dat de Vlaamse Regering zich beperkt tot het regelen van het strikte minimum, namelijk de invoer, de uitvoer en de doorvoer. Dat is nodig maar niet voldoende. Op een aantal terreinen bestaat er op dit ogenblik immers geen behoorlijke regeling, zo onder andere voor wat betreft: de controle op de tussenhandel, het leveren van technische bijstand (onder meer de uitvoer van intellectuele eigendomsrechten), de financiering en het transport. Het ontwerp van decreet zorgt in dezen niet voor een oplossing. Het voorstel van decreet van Groen probeert dat wel te doen. In de keten van de wapenhandel mag men immers geen schakels overslaan.

Inzake de catch-all hanteert men in het ontwerp van decreet het ‘Duitse model’, wat in wezen neerkomt op een afgezwakte vorm van de catch-all. Men gaat louter na of het middel kan aanzetten tot geweldpleging of een onderdeel kan zijn van geweldpleging. Het lid merkt dienaangaande op dat een aantal van de nu uitgevoerde producten op basis van die interpretatie zou kunnen worden uitgesloten. Het voorstel van decreet van Groen hanteert een ruimere definitie. De ruime definitie die tot nog toe werd gehanteerd is trouwens geen hinderpaal geweest voor de economische activiteiten van de Vlaamse bedrijven. In het voorstel van Groen wordt bij de exportcontrole niet alleen rekening gehouden met het voorwerp, maar ook met de bestemming (eindgebruiker) ervan. Er werd daarin overigens ook een uitzonderingsregeling opgenomen voor niet-essentiële goederen. De spreker hoopt in elk geval dat de minister in zijn antwoord duidelijkheid zal brengen over de vraag hoe breed de catch-all nu precies wordt bekeken in het ontwerp van decreet. Het moet bijvoorbeeld duidelijk worden of beeldschermen al dan niet gevat zijn.

Ook inzake de exportcontrole van civiele vuurwapens (een problematiek die qua materieel volume weliswaar een heel stuk kleiner is) zijn er een paar kleine verschillen met het voorstel van decreet van Groen. In het ontwerp van decreet mist de heer Caron met name de vereiste van een eindgebruikerscertificaat.

De spreker komt dan tot de kern van het ontwerp van decreet; de intra- en de extracommunautaire handel, dus de hele controle op de export. Met de drie systemen van vergunningen voor de intracommunautaire handel zal men in de toekomst minder dan ooit een zicht hebben op de wapenexport vanuit Vlaanderen. Zestig tot zeventig percent van de zaken die nu nog worden gerapporteerd, zal niet meer gerapporteerd worden. Een en ander zal, bijvoorbeeld, uitgevoerd worden naar Frankrijk of Duitsland en zal dan (in het beste geval) bij verdere uitvoer ooit nog in een Frans of Duits rapport worden opgenomen. De overdrachtsvergunningen en de uitvoer naar andere EU-lidstaten verdwijnen helemaal van de radar. Het Vlaams Parlement en overigens ook de Vlaamse Regering zul-

len er dus geen zicht meer op hebben. Zeker in dat opzicht kan er dus bezwaarlijk sprake zijn van een goed ontwerp van decreet.

De Europese richtlijn die aan de basis ligt van de implementatie van die drie types van vergunningen, laat nochtans toe dat de lidstaten specifieke regels bepalen. Waar de heer Hendrickx in zijn tussenkomst waarschuwde dat men de eigen economie niet mag schaden, durft de heer Caron te betwijfelen of het inderdaad wel zo schadelijk is om een degelijk inzicht te krijgen in de eindbestemming. De controle op het eindgebruik door de Vlaamse Regering zal alleen nog plaatsvinden bij individuele vergunningen. In de toekomst zal dat soort van vergunning echter nog slechts uitzonderlijk voorkomen. De globale algemene vergunningen zullen de regel worden. Een wederuitvoerverbintenis is, overeenkomstig het regeringsontwerp, mogelijk in drie gevallen. Maar dat betreft dus louter een mogelijkheid en vormt geen verplichting. Er bestaat wel een VN-register voor conventionele wapens en er zijn dus een aantal categorieën waarop men zich kan baseren. Er is ook een erg beperkende voorwaarde voor vergunningen bij intracommunautaire handel. De fractie van de spreker wil toch iets verder gaan, kwestie van voldoende transparantie te blijven garanderen. De heer Caron hoopt dat de meerderheid insgelijks nog een stap vooruit zal zetten door het indienen van een amendement. Hij is graag bereid zijn amendementen in te trekken als die inhoudelijk overgenomen worden door de meerderheid. Zijn fractie vraagt met name dat de toelating van de Vlaamse overheid zou moeten worden gevraagd als een andere EU-lidstaat defensiemateriaal waarin Vlaamse goederen verwerkt zijn, uitvoert buiten de EU. In het ontwerp van decreet van de regering is dat momenteel niet het geval.

Bij de controle op de extracommunautaire uitvoer en doorvoer van defensiegerelateerde producten is er een standaardcontrole op eindgebruik en eindgebruiker. Dat is positief. Het certificaat van eindgebruik wordt standaard echter niet gevraagd. De situaties zijn verschillend naargelang waarvoor er geleverd wordt. Ook hier is de wederuitvoerverbintenis slechts als een mogelijkheid voorzien. Hij benadrukt daarbij dat Groen niet kiest voor het Amerikaanse systeem. Telkens een ander land Amerikaanse goederen doorverkoopt, moet men onder dat systeem namelijk toestemming vragen aan het Pentagon.

De spreker erkent dat de ethische criteria (mensenrechten, conflicten enzovoort) die vervat liggen in het ontwerp van decreet, niet slecht zijn. Het ontwerp hanteert echter het causaliteitsprincipe, terwijl het voorstel van Groen het voorzorgsprincipe hanteert. Bij het causaliteitsprincipe beperkt men zich tot de situatie op het moment van de verkoop/uitvoer. Als er in de daarop volgende jaren in het land in kwestie een conflict uitbreekt, dan gaat men ervan uit dat men dat niet kon weten op het moment van de uitvoer. Bij het voorzorgsprincipe worden zowel de situatie in het land van bestemming als het eindgebruik als criterium gehanteerd. Men dient als een goede huisvader in te schatten hoe de situatie in dat land kan evolueren op de korte en de middellange termijn. Aangezien de Vlaamse wapenuitvoer geen militair materiaal in de strikte zin van het woord – zoals vuurwapens of munitie – betreft, zullen Vlaamse producten maar zelden rechtstreeks bijdragen aan het escaleren van een geweldsituatie. Door het causaliteitsprincipe te hanteren maakt de Vlaamse decreetgever het zichzelf dus wel erg gemakkelijk. Daarom hecht de heer Bart Caron veel belang aan het hanteren van het voorzorgsprincipe door de Vlaamse overheid.

Er zijn ook interpretatieverschillen rond de transit. Maar daar zal de spreker nu niet verder op doorgaan. Desgevallend kan dit opnieuw ter sprake komen naar aanleiding van de artikelsgewijze bespreking.

Met betrekking tot de rapportage herhaalt het lid zijn bedenking dat door het nieuwe vergunningsstelsel heel wat zaken uit beeld zullen verdwijnen. Het ontwerp van decreet voorziet in een zesmaandelijks en een jaarlijkse rapportage. Op dit ogenblik is er echter ook nog een maandelijks rapportage op de website van de dienst Controle Strategische Goederen. In het ontwerp van decreet is dat niet geregeld. Bij de rapportage moeten vol-

gens de heer Caron overigens niet alleen de toegekende wapenuitvoer en -invoer worden vermeld, maar ook de weigeringen met hun motivering (voor zover er overigens überhaupt nog individuele vergunningen zijn).

In heel wat andere Vlaamse regelgevingen werd voorzien in een vorderingsrecht voor middenveldorganisaties. Het lid betreurt dat dit hier niet het geval is. De vredesorganisaties en de mensenrechtenorganisaties hebben hier geen vorderingsrecht. Deze organisaties zouden – zoals voorzien in een van de ondertussen door de spreker ingediende amendementen – nochtans een bron van informatie kunnen zijn bij de afwegingen rond vergunningen.

Afsluitend drukt de spreker de hoop uit dat de meerderheid bij het uitwerken van haar amendementen minstens rekening zal houden met de vier grote adviespunten van het Vlaams Vredesinstituut bij het ontwerp van decreet van de regering, namelijk: het eindgebruik, de aanvullende lijst van militair materiaal, de algemene vergunning en de certificering. De heer Caron wijst er in dat verband op dat het Vlaams Vredesinstituut als instelling zelf ook de resultante is van een typisch Vlaams compromis. De twee kanten van de balans zijn aanwezig in de raad van bestuur van de instelling. Alleen daarom al kan het advies van het Vlaams Vredesinstituut worden beschouwd als inherent evenwichtig. De opgesomde elementen vormen volgens hem dan ook het absolute minimum qua bijkomende amendering.

Het moge daarbij duidelijk zijn dat het lid zelf liever nog wat verder zou gaan. Door zijn geschiedenis heeft Vlaanderen een voorbeeldfunctie als het gaat over pacifisme en vredesopvoeding. Op dat vlak mag het gerust de moedigste van de wereld zijn. Dat is ook zeer wel mogelijk zonder de eigen industrie te schaden. Hij hoopt dat de komende herdenking van de Eerste Wereldoorlog een stimulans zal zijn om een modeldecreet op te stellen dat de Europese toets ruimschoots doorstaat.

1.5. Tussenkoms van de heer Frank Creyelman

De heer *Frank Creyelman* stelt vast dat de heer Caron naar eigen zeggen de defensiegerelateerde industrie niet wil schaden. Lezing van zijn voorstel van decreet wekt echter een heel andere indruk. De catch-all is zodanig geformuleerd dat potentieel zowat alles eronder kan vallen. Ieder goed waarvan men geredelijk kan aannemen dat de strijdkrachten of de veiligheidsdiensten de eindgebruiker zullen zijn, zal vergunningsplichtig zijn. Net zoals in de huidige catch-all gaat het dus niet om de aard van het product, maar worden bepaalde eindgebruikers geïsoleerd. Dat is wel degelijk schadelijk voor de concurrentiepositie van de Vlaamse bedrijven. Gezien het ontwerp van decreet de basis voor de besprekingen vormt, zal de spreker echter niet verder ingaan op het voorstel van decreet.

Het ontwerp van decreet vormt een getrouwe omzetting van de richtlijn 2009/43/EG. Méér willen doen lijkt – zoals andere sprekers ook al hebben opgemerkt – niet aangewezen; kwestie van niet heiliger te willen zijn dan de paus. Naast de implementatie van de richtlijn worden ook de toetsingscriteria uit het Gemeenschappelijk Standpunt voor export buiten de EU in het ontwerp van decreet verankerd. Voor de ‘uitvoer’ naar andere EU-landen wordt er in de mate van het mogelijke een gelijk speelveld gecreëerd voor de bedrijven. Dat is alleszins positief. De wijze waarop het ontwerp van decreet de Europese regels omzet in Vlaamse regelgeving krijgt daarom de steun van de fractie van de spreker. Tegelijk drukt deze daarbij de hoop uit dat de manier waarop de Vlaamse Regering het toekomstige decreet concreet zal toepassen er ook daadwerkelijk voor zal zorgen dat de Vlaamse bedrijven eerlijk kunnen concurreren met bedrijven uit andere EU-lidstaten.

Dit gezegd zijnde, betekent een en ander echter evenmin dat het voorliggende ontwerp van decreet perfect is. Met name de regeling van de uitvoer buiten de EU kent in dit ontwerp van decreet een aantal gebreken. Zo is ook hier de catch-all nog steeds vatbaar voor veel interpretaties. Dat creëert volgens de fractie van de heer Creyelman te veel ondui-

delijkheid en dito rechtsonzekerheid. Daarbij denkt hij onder meer aan de zinsnede “in combinatie met”. Bijna alles kan gebruikt worden voor geweldpleging als men het combineert met bepaalde andere dingen. Een gsm kan bijvoorbeeld gebruikt worden om van op afstand een bom tot ontploffing te brengen. Een minder gekend voorbeeld is het Rijndael-algoritme dat in Leuven werd ontwikkeld door Joan Daemen en Vincent Rijmen. Dat algoritme wordt gebruikt in verschillende cryptografische toepassingen, onder meer om de privacy te beschermen bij online aankopen. Het kan echter ook worden gebruikt om militaire communicatie te versleutelen en daarom zou het ook onder de catch-all kunnen vallen.

Vlaanderen heeft ook geen echte wapenindustrie. Het valt niet te ontkennen dat Vlaamse bedrijven meestal slechts als toeleveranciers optreden. Daarom is het voor Vlaamse bedrijven bijzonder moeilijk om van hun afnemers wederuitvoerverbintenissen te verkrijgen, laat staan af te dwingen. Ook kennis van de uiteindelijke eindgebruiker is in dergelijke gevallen nagenoeg onmogelijk. Om de Vlaamse bedrijven dezelfde concurrentiemogelijkheden te geven als de andere Europese bedrijven, legt men dan ook best geen bijkomende verplichtingen op voor de uitvoer naar de landen van het Wassenaar Arrangement. Deze landen hebben immers een sluitende controle op de uitvoer van conventionele wapens, ‘dual use’-goederen en -technologieën. Om al deze redenen zal ook de fractie van de heer Creyelman een aantal amendementen indienen op het voorliggende ontwerp van decreet.

2. Antwoorden van minister-president Kris Peeters

Minister-president *Kris Peeters* verklaart zo gestructureerd als mogelijk te zullen antwoorden op de bedenkingen, opmerkingen en vragen die door diverse commissieleden geformuleerd werden tijdens hun tussenkomsten bij de algemene bespreking van het ontwerp van decreet. Te dien einde heeft hij zijn replieken geordend in een negental punten.

2.1. Een evenwichtig decreet

Als eerste aandachtspunt wenst de minister-president nogmaals te beklemtonen dat het bij de voorliggende tekst wel degelijk om een evenwichtig ontwerp van decreet gaat, waarin economische en ethische motieven elkaar in balans houden. Dit evenwicht wordt door de meeste commissieleden ook wel degelijk onderkend. Het Vlaamse regeerakkoord stelde een dergelijk decreet, dat een evenwicht vormt tussen economische en ethische motieven, voorop. In de hoorzittingen die hierover werden gehouden, werd het belang daarvan telkenmale benadrukt. In deze doelstelling is men met het voorliggende ontwerp van decreet ook goed geslaagd. Niet enkel de overgrote meerderheid van de commissieleden, maar ook de SARiV, het Vlaams Vredesinstituut en Agoria Vlaanderen erkenden het evenwichtige karakter van de uitgewerkte regelgeving.

De minister-president is het ook eens met de heer Caron waar deze stelde dat strenge procedures en transparantie dit beoogde evenwicht niet verstoren. Met de heer Roegiers is hij het eens waar deze stelde dat ethische overwegingen zeker even belangrijk zijn als economische overwegingen. Het ontwerp van decreet bevat dan ook strenge procedures, inclusief een strenge controle op het eindgebruik en strenge criteria. Dit zowel voor overbrenging naar EU-lidstaten als voor uitvoer naar derde landen. Daarbij werd uiteraard rekening gehouden met de eigenheid van de Vlaamse hoogtechnologische industrie als toeleverancier en met de noodzaak om die industrie op gelijke voet te laten concurreren met haar Europese concurrenten. Ook dat maakt integraal deel uit van het beoogde evenwicht.

Nog wat dit eerste punt betreft, stemt het de minister-president eveneens tot tevredenheid dat ook een aantal collega's uit de oppositie, onder andere mevrouw Brussee, de tekst als – in meerdere of mindere mate – evenwichtig bestempeld hebben.

2.2. Creatie van een ‘level playing field’ op Europees niveau

Tweedens herinnert de minister-president eraan dat het heel concreet de betrachting is om tot een ‘level playing field’ op Europees vlak te komen, die aan de basis ligt van deze oefening. Het ontwerp van decreet vormt immers in hoofdzaak de omzetting van de Europese richtlijn 2009/43/EG. De creatie van een gelijk Europees speelveld vormt de voornaamste doelstelling van deze richtlijn. De omzetting van deze richtlijn en de regeling van overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie zijn ook daarop gericht. De minister-president is dienaangaande tevreden dat meerdere commissieleden erkend hebben dat het ontwerp van decreet in dit opzet geslaagd is.

Hij benadrukt daarbij dat het streven naar dit gelijke speelveld (‘level playing field’) geenszins betekent dat – zoals sommigen lijken te (willen) suggereren – het ontwerp elke controle op overbrengingen binnen de EU opheft. Dat moge duidelijk zijn. Het regime van overbrenging binnen de EU heft de vergunningsplicht immers niet op en bevat evengoed een regeling betreffende controle op het eindgebruik en rapportering aan het Vlaams Parlement. Het ontwerp streeft daarbij ook in geen enkel geval naar een Europees ‘minimum-compromis’, enkel naar een tekst die het hoger vermelde evenwicht bewaart.

2.3. Controle op het eindgebruik

Als derde aandachtspunt haalt de minister-president de controle op het eindgebruik aan. Ook voor wat dat betreft heeft de heer Caron een aantal bedenkingen geformuleerd bij de regeling die voorzien wordt in het ontwerp van decreet. Qua controle op het eindgebruik en qua rapportering zit de ontworpen regeling nochtans wel degelijk goed in elkaar.

De minister-president verduidelijkt dat het alleszins niet waar is dat het ontwerp van decreet elk zicht op overbrenging binnen de EU zou doen wegvallen. Natuurlijk voert het ontwerp als voornaamste regime een systeem van algemene vergunningen in, waarbij de controle verschuift van voorafgaand aan de overbrenging naar achteraf. Dit vloeit echter voort uit een Europese verplichting, omtrent dewelke er niet of nauwelijks nog beleidsmarge is. Bovendien mag men niet voorbijgaan aan het gegeven dat het ontwerp van decreet wel degelijk nog een controle achteraf voorziet en dat op basis van die controle ook wel degelijk nog aan het Vlaams Parlement gerapporteerd zal worden over het gebruik van die algemene vergunningen.

Tweedens gelden de informatieverplichtingen over eindgebruik en eindgebruiker onverkort bij overbrenging binnen de EU, ook als het gaat over globale vergunningen. Deze verplichtingen gelden bovendien niet alleen tijdens de behandeling van een vergunningsaanvraag. Er is immers ook een informatieverplichting over gewijzigd eindgebruik tijdens de looptijd van een vergunning.

De minister-president gaat daarna in op de noodzaak van een eindgebruikersverklaring en de zogenaamde wederuitvoerverbintenis, waarnaar een aantal leden in hun tussenkomsten hebben verwezen. Met name de heer Caron stelde dat het ontwerp van decreet voor verschillende transacties niet uitdrukkelijk voorziet in de verplichte voorlegging van een eindgebruikersverklaring. Dergelijke eindgebruikersverklaring lijkt daarbij overigens de proporties van een soort ‘heilige graal’ aan te nemen qua controle op eindgebruik. Hetgeen zeker enigszins overdreven is.

Nochtans voorziet het ontwerp van decreet telkens in de verplichte voorlegging van een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt. Deze bepaling garandeert dat een document wordt voorgelegd waarin de gegevens staan die normaal zijn opgenomen in een eindgebruikersverklaring, maar laat tegelijkertijd enige flexibiliteit toe omtrent de vorm van het voorgelegde document. Het kan dus ook gaan over een invoervergunning of een invoercertificaat van het land van bestemming, als dat de eindgebruiker en

het eindgebruik vermeldt. Is dat niet het geval, dan zal de aanvrager wel degelijk nog een eindgebruikersverklaring moeten voorleggen. Hetzelfde geldt trouwens als van de eindgebruiker bijkomende verbintenissen zouden geëist worden.

De heer Caron gaf verder nog aan dat het ontwerp van decreet niet voorziet in een verplichte controle op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging en zulke controles zelfs maar in bepaalde gevallen toelaat. Ook dit wenst de minister-president ten stelligste te weerleggen. Het ontwerp laat immers algemeen toe dat extra-garanties voor het eindgebruik geëist kunnen worden. Een dergelijke garantie kan erin bestaan dat de eindgebruiker van de goederen bij eventuele uitvoer of wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering moet vragen of deze aan de Vlaamse Regering moet melden. In de drie omschreven gevallen waarnaar het lid heeft verwezen is de verbintenis tot wederuitvoertoestemming bovendien verplicht.

Het feit dat een verbintenis tot wederuitvoertoestemming of -kennisgeving wel altijd mogelijk is, maar niet altijd verplicht, is op zich ook maar logisch. Eerstens is een absolute verplichting daartoe vaak gewoon niet nodig en zorgt dit voor administratieve overlast. Het ontwerp van decreet voorziet in die zin dan ook enkel een verplichting voor die gevallen waarin dit redelijkerwijze nodig kan worden geacht. Een administratieve verplichting die niet nodig is, vormt een onevenredige administratieve last die vermeden moet worden. Dat bijkomende administratieve lasten absoluut vermeden moeten worden, werd overigens ook geaffirmeerd door andere leden van de oppositie. Tweedens is de regeling van overbrenging binnen de EU zoals die wordt voorzien in richtlijn 2009/43/EG gebouwd op de premisse dat de lidstaten elkaar vertrouwen in hun uitvoercontrole en de toepassing van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB. Het ingebakken wantrouwen waarvan de door de heer Caron verdedigde piste blijkt geeft, past dus structureel niet in dit kader. De richtlijn voorziet wel de mogelijkheid voor lidstaten om aan een overbrenging uitvoerbeperkingen en/of -voorwaarden te verbinden, maar een algemene verplichting van een verbintenis tot uitvoertoestemming of -kennisgeving zou zowel de tekst als de geest van richtlijn 2009/43/EG ondergraven. In het geval dat bij een overbrenging naar een andere EU-lidstaat al vaststaat dat de goederen verder zullen worden uitgevoerd naar een bepaalde eindgebruiker in een derde land, bevat het ontwerp bovendien al een bijzondere controle. Het ontwerp van decreet bepaalt immers dat in anticipatie op die uitvoer de overbrenging zelf al geweigerd kan worden.

2.4. Rapportering aan het Vlaams Parlement

Voor wat de rapportering aan het Vlaams Parlement betreft – het vierde aandachtspunt waarop de minister-president wil ingaan – heeft de heer Caron zijn bezorgdheid geuit over het gebrek aan transparantie op een aantal punten. Waar het gaat over de rapportering over het gebruik van algemene vergunningen, herhaalt de minister-president dat dit wel degelijk in het ontwerp van decreet is voorzien. Als het gaat over de rapportering over de motivering van weigeringsbeslissingen stellen er zich fundamentele bezwaren tegen opname in de rapportage. Weigeringen zijn immers vaak gebaseerd op vertrouwelijke informatie van binnen- en/of buitenlandse partnerinstanties of van het betrokken bedrijf, waardoor openbaarmaking zou kunnen ingaan tegen geheimhoudingsverplichtingen. Die niet respecteren zou finaal resulteren in het niet meer krijgen van informatie, met alle negatieve gevolgen vandien. Bovendien kan openbaarmaking ook ingaan tegen de bepaling die stelt dat geen informatie zal worden megedeeld waardoor aan de betrokken personen schade wordt berokkend. Aan het betrokken bedrijf zelf worden de redenen van de weigering uiteraard wel megedeeld.

2.5. Catch-all

Als vijfde punt in zijn repliek gaat de minister-president in op de kwestie van de catch-all-bepaling. Zowel Groen als Vlaams Belang hebben daarover opmerkingen en bezorgdheden geformuleerd.

Volgens de heer Caron zou de in het ontwerp van decreet voorziene catch-all sterk zijn afgezwakt in vergelijking met de huidige regelgeving. Hij beweert dat dit met name zou voortkomen uit het feit dat de aard van de eindgebruiker niet meer determinerend is in die catch-all. In werkelijkheid gaat het hier niet over een verzwakte controle, als wel over een meer gerichte controle. De huidige catch-allcontrole wordt door velen immers heel terecht als 'onevenredig' beschouwd, omdat ze grotendeels naast de kwestie controleert. De catch-all heeft in het ontwerp van decreet daarom vooral als doel goederen te kunnen controleren die gebruikt kunnen worden als gewelddmiddelen, onderdelen en toebehoren daarbij, maar die niet, of nog niet, zijn opgenomen in de toepasselijke controlelijsten. In het licht daarvan zijn dan ook enkel de technische mogelijkheden en het mogelijk gebruik van de goederen relevant, en dus niet de hoedanigheid van de eindgebruiker. Een vergunningsplicht voor andere dan de genoemde goederen, louter op basis van de militaire hoedanigheid van de eindgebruiker, zou in het licht van de finaliteit van de catch-allcontrole onevenredig zijn. Dit wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet overigens heel omstandig uiteengezet.

Verder meent de minister-president dat in de in het ontwerp van decreet gehanteerde omschrijving ook terdege rekening werd gehouden met de aanbeveling van het Vlaams Vredesinstituut om de catch-allbepaling anders te formuleren en zorgvuldig toe te passen in individuele dossiers wanneer dit nodig is vanuit specifieke veiligheidsoverwegingen. Het is dus niet zo dat de catch-all in zijn huidige formulering nog steeds te allen tijde vatbaar zou zijn voor een ruime interpretatie. Met name de betekenis van de zinsnede 'in combinatie met', zorgde in hoofde van de voorzitter van de commissie voor enige ongerustheid. Deze is echter niet terecht, zoals mag blijken uit de toelichting bij het betreffende artikel van het ontwerp van decreet. Daar wordt opgemerkt dat goederen enkel vergunningsplichtig zijn als ze voldoen aan beide onderdelen van de catch-allbepaling. Het moet dus gaan over goederen die "alleen, of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen, ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen" én – cumulatief – "als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld".

2.6. Gehanteerde criteria

Zesdens komt de minister-president tot de kwestie van de criteria. Wat betreft de criteria die gelden bij uit- en doorvoer, is hij het eens met de heer Caron waar deze stelde dat deze moeten bijdragen tot voldoende voorzorg. Daarom ook heeft de Vlaamse Regering de criteria van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB in het ontwerp van decreet nog substantieel verstrengd. Hij citeert dienaangaande uit de memorie van toelichting: "De substantiële verstrenging van de criteria van het Gemeenschappelijk Standpunt zit vervat in paragraaf 3 tot en met 8 van het artikel 26 van het ontwerp. Criteria 2 tot en met 4, zoals uitgewerkt in de paragrafen 3 tot 5 bevatten in hun eerste lid immers telkens een absoluut uit- en doorvoerverbod, respectievelijk gebaseerd op het bestaan van mensenrechtenschendingen, van schendingen van humanitair recht of van een gewapend conflict of spanningen. Zoals [hieronder] uiteengezet, wordt hierdoor de appreciatiemarge bij toepassing van deze criteria ten opzichte van het Gemeenschappelijk Standpunt uiteraard erg ingeperkt. Naast dit verbod, bevatten de criteria in hun tweede lid en derde lid eveneens een verplichting tot risicoanalyse voor de gevallen die niet onder het absoluut verbod vallen en een algemene verplichting tot zorgvuldigheid." De memorie van toelichting is in dit opzicht dus wel degelijk duidelijk.

Dit gezegd zijnde, moge het duidelijk zijn dat het door de heer Caron fel bepleite voorzorgsprincipe sowieso reeds vervat zit in het ontwerp van decreet. Waar nodig is dit nog aangevuld met het causaliteitsprincipe. Minister-president Peeters wijst er dienaangaande ook nog op dat elke risicoanalyse op zich reeds vertrekt van het voorzorgsprincipe. Men evalueert daarin immers de mogelijke bijdrage/impact van uit te voeren goederen op, ondermeer, mensenrechten. De zaak is dus altijd toekomstgericht.

2.7. *Vorderingsrecht*

Aangaande de kwestie van het vorderingsrecht – het zevende aandachtspunt dat de minister-president wil aanraken – werd er door de heer Caron gepleit om aan bepaalde vzw's een dergelijk vorderingsrecht toe te kennen in dezen. Om een aantal redenen acht de Vlaamse Regering het echter niet opportuun om dit te regelen in het voorliggende Wapenhandeldecreet. Ten eerste is de uitvoering van een vorderingsrecht bij wapendossiers inherent moeilijk. De betreffende dossiers kunnen immers om wettelijke redenen van nationale veiligheid en vertrouwelijkheid van informatie niet openbaar gemaakt worden. Ten tweede mag ook niet uit het oog worden verloren dat de procedure bij de Raad van State nu reeds open staat voor verenigingen die een belang kunnen aantonen.

2.8. *Niet in het Wapenhandeldecreet geregelde activiteiten*

Als achtste aandachtspunt komt de minister-president tot een aantal activiteiten die niet, of beweerdelijk niet, worden geregeld in het Wapenhandeldecreet. De heer Caron heeft in dat verband een pleidooi gehouden voor het regelen van diverse bijkomende activiteiten omtrent wapens en militair materiaal. Hij had het daarbij over: transit, tussenhandel, technologie, technische bijstand, ontwikkeling, intellectuele eigendom, productie onder licentie, vervoer en financiële diensten. Allemaal onderwerpen die het zeker verdienen om even nader bekeken te worden.

2.8.1. Technologie, technische bijstand, ontwikkeling

Voor wat technologie, technische bijstand en ontwikkeling betreft, stelt de minister-president dat een aantal van die activiteiten eigenlijk sowieso al onder de toepassing van het ontwerp van decreet vallen. 'Technologie', 'technische bijstand' en 'ontwikkeling' zijn immers begrippen die gedefinieerd worden in de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen. Ze vallen dus binnen de definitie van 'defensiegerelateerde producten' zoals gehanteerd in het ontwerp van decreet en worden ook als dusdanig gecontroleerd.

2.8.2. Tussenhandel

Met betrekking tot de tussenhandel wijst minister-president Peeters erop dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen activiteiten die niet geregeld worden omdat ze niet onder de gewestelijke bevoegdheid vallen en activiteiten die daar wel onder vallen maar om andere redenen niet zijn opgenomen. De tussenhandel situeert zich duidelijk onder de eerstgenoemde categorie. Het betreft ook een activiteit van een geheel andere orde dan in-, uit- en doorvoer en valt ook niet impliciet binnen die bevoegdheid voor in-, uit- en doorvoer. Om een impliciete bevoegdheid van de gewesten te kunnen zijn zou een regeling van de tussenhandel immers noodzakelijk moeten zijn voor een zinvolle uitoefening van de gewestelijke bevoegdheden voor in-, uit- en doorvoer. Dit valt moeilijk te argumenteren aangezien het Vlaamse Gewest ondertussen al negen jaar lang de in-, uit- en doorvoer controleert zonder ook de tussenhandel te controleren. De tussenhandel is dus duidelijk een federale bevoegdheid gebleven en kan in dit decreet derhalve niet geregeld worden. Zulks zou enkel kunnen indien de bijzondere wet tot hervorming van de instellingen in dezen alsnog zou gewijzigd worden.

2.8.3. Intellectuele eigendom, productie onder licentie, vervoer en financiële diensten

Minister-president Peeters komt dan tot de kwestie van intellectuele eigendom, productie onder licentie, vervoer en financiële diensten. Met betrekking tot de intellectuele eigendom en de productie onder licentie geldt hetzelfde als wat net werd gesteld voor de tussenhandel. Dit in zoverre deze ten minste niet onder de definitie van 'technologie', 'technische bijstand' of 'ontwikkeling' vallen. Is zulks wel het geval, dan geldt de eerder uiteengezette regeling.

Ook vervoer en financiële diensten vallen onder de categorie van activiteiten die niet geregeld worden omdat ze niet onder de gewestelijke bevoegdheid voor in-, uit- en doorvoer vallen. In zoverre deze activiteiten geregeld worden door de wet van 5 augustus 1991 blijven de onder die wet bestaande verplichtingen natuurlijk gelden. Het ontwerp van decreet heft de genoemde wet immers slechts op in zoverre het gaat over bepalingen die vallen onder de gewestelijke bevoegdheid voor in-, uit- en doorvoer. Daarnaast bevat bijvoorbeeld ook de federale Wapenwet van 8 juni 2006 een regeling omtrent het vervoer van de wapens die onder haar toepassingsgebied vallen.

2.8.4. Transit

De regeling voor transit – die ontegensprekelijk thuishoort onder de bevoegdheid voor doorvoer – valt onder de tweede categorie van aangelegenheden. Het betreft dus een activiteit die wel onder de gewestelijke bevoegdheid valt, maar desondanks niet is opgenomen. Ter verklaring hiervoor geeft minister-president Peeters aan dat bij de totstandkoming van het ontwerp werd onderzocht of een vergunnings- of meldingsplicht bij transit tegelijkertijd nuttig en praktisch haalbaar zou zijn. Uit dat onderzoek is gebleken dat dit niet het geval zou zijn.

Net zoals een vergunningsplicht creëert een meldingsplicht een administratieve last. Het algemene beleid van de Vlaamse Regering ter zake is dat er zonder goede redenen geen dergelijke bijkomende administratieve lasten kunnen worden opgelegd. De Vlaamse Regering heeft in dezen geoordeeld dat een potentieel overzicht van de aard en omvang van de transit van militaire goederen over Vlaams grondgebied niet dermate onontbeerlijk is dat de last van een meldingsplicht moet worden opgelegd.

2.9. Bij wege van conclusie

Bij wege van afronding, drukt de minister-president ten slotte zijn overtuiging uit dat de zonet door hem verschaftte toelichting duidelijk aantoonde dat wel degelijk tegemoet gekomen is aan de bezorgdheden van diverse leden van deze commissie. In elk geval heeft de Vlaamse Regering voor elk aspect van het ontwerp van decreet een evenwicht gezocht én gevonden tussen economische en ethische motieven. Het is belangrijk dat het nu in de tekst vervatte evenwicht ook bewaard wordt.

Afsluitend geeft minister-president Peeters ten slotte nogmaals mee dat deze commissie en het Vlaams Parlement in gedachten moeten houden dat 30 juni 2012 in dezen de absolute Europese deadline is. Deze datum nadert met rasse schreden, zodat een verdere diligente behandeling van dit dossier zich opdringt.

3. Slotreplieken

3.1. Aanvullende tussenkomst van de heer Bart Caron

De heer *Bart Caron* stelt met enige tevredenheid vast dat de bedenkingen die hij heeft geformuleerd tijdens deze algemene bespreking toch minstens geleid hebben tot een grondige reflectie in hoofde van de minister-president en diens medewerkers. Het feit dat de Vlaamse Regering het nodige democratische respect kan opbrengen voor de oppositie is alleszins positief.

Het lid zal zich hic et nunc beperken tot enkele eerder algemene bemerkingen. Op de meeste aspecten van hetgeen de minister-president net komt te verklaren zal immers nader kunnen worden ingegaan bij de artikelsgewijze bespreking. Dit meer bepaald naar aanleiding van de behandeling van de – ruim gemotiveerde – amendementen. De kwesties van de transit, de catch-all, de algemene en de globale vergunningen en dergelijke meer, zullen dan zeker opnieuw aan bod komen.

Ten algemenen titel meent de heer Caron te mogen constateren dat er in dezen sprake is van een aantal bezorgdheden en principes die algemeen gedeeld worden. Hij denkt daarbij onder andere aan de nood aan transparantie, de controle op eindgebruik, de wederuitvoer en dergelijke meer. Maar hoewel de bezorgdheden grosso modo gelijklopend zijn, zit er toch behoorlijk wat verschil in de manier waarop men de zaken wenst te vertalen in de decreetstekst. Van regeringszijde is men duidelijk nogal snel geneigd om in de argumentatie van het vermijden van administratieve lasten en bescherming van de economische belangen te treden. Wat dan – in de visie van de heer Caron – leidt tot lacune-achtige toestanden in de regelgeving. Het lid begrijpt weliswaar waar deze opstelling van de Vlaamse Regering vandaan komt, maar kan er inherent maar weinig begrip voor opbrengen. Wat overigens niet geïnterpreteerd mag worden alsof Groen voorstander zou zijn van het gra-tuit laten toenemen van de administratieve overlast. Aangezien het bij de hier voorliggende regelgeving echter gaat om een delicate materie en over soms bijzonder delicate goederen, is een zekere mate van administratieve opvolging wel degelijk gerechtvaardigd. Kwestie van de transparantie van en het inzicht in de in-, uit- en doorvoer veilig te kunnen stellen.

De spreker blijft het ook moeilijk hebben met de catch-all zoals die nu in het ontwerp van decreet is opgenomen. De minister-president heeft in zijn replieken geprobeerd te weerleggen dat het hier om een afgezwakte versie van de catch-all gaat, door te stellen dat de catch-all nu enkel op een meer gerichte manier geformuleerd is. Voor de heer Caron is het zaak om hier vooral niet in een semantische discussie te vervallen. Het gaat hier immers wel degelijk over belangrijke zaken, zoals de afweging van voorzorg en causaliteit, de gebruiksvoorwaarden en dergelijke meer. In elk geval gaat het dus over zaken omtrent dewelke er minstens sprake is van een stevig nuanceverschil in interpretatie tussen de spreker en de stellers van het ontwerp van decreet.

Nog in dat verband herinnert de heer Bart Caron de minister-president aan het feit dat hij in zijn initiële algemene tussenkomst nadrukkelijk een antwoord gevraagd had op een heel concrete vraag. Die vraag luidde of visualisatieschermen nog gevat worden door de regeling, dan wel of ze buiten de catch-all vallen. Dergelijke visualisatieschermen kunnen intracommunautair immers worden uitgevoerd, zonder dat er op dat moment zicht is op de eindgebruiker. Zullen die zaken dan nog in beeld komen, of verdwijnt die hele productcategorie van de radar? Dat is een vraag die noopt tot een concreet antwoord. En mocht uit dat antwoord blijken dat een en ander niet meer onder de catch-all gevat is, dan had hij graag vernomen waar een en ander dan desgevallend wel nog zal worden ondergebracht. En dit zowel voor de intracommunautaire als de extracommunautaire uitvoer. De heer Caron verklaart zo nodig op deze vraag te zullen terugkomen tot hij een degelijk antwoord krijgt van de minister-president.

Dat de minister-president inzake uit- en doorvoer ook gewag gemaakt heeft van zowel het voorzorgs- als het causaliteitsprincipe stemt de spreker tot tevredenheid. Maar hij behoudt zich desondanks toch het recht voor om de voorliggende tekst nog eens grondig af te toetsen aan deze principes ten einde na te gaan of de interpretatie van de minister-president wel degelijk hout snijdt.

Dat er in het ontwerp van decreet geen vorderingsrecht wordt toegekend aan de relevante middenveldorganisaties, vindt het lid daarentegen bijzonder ontgoochelend. Zijns inziens zou een dergelijk vorderingsrecht zonder enig probleem kunnen worden toegekend als daar, bijvoorbeeld, de uitzonderingsgrond van het ‘in het geding zijn van nationale belangen’ wordt aan toegevoegd. Met een dergelijk kwalificatief vallen alle opgesomde bezwaren immers zo goed als weg. Dat men te allen tijde naar de Raad van State kan, is in dezen overigens maar een schrale troost, aangezien de procedure voor de Raad van State in wezen geen procedure ten gronde is, maar louter over de formele regels en de formele toepassing daarvan gaat. Bij de Raad van State procedeert men dus eigenlijk enkel over de procedure, wat in dezen niet de essentie is. Het door het lid voorgestane vorderings-

recht voor de betrokken vzw's gaat integendeel over inhoudelijke kwesties en over de mate waarin ethische principes, criteria van mensenrechten enzovoort, geïnterpreteerd worden. Het moge duidelijk zijn dat dit van een totaal ander gehalte is, dan datgene waarover de Raad van State zich buigt. Een volwassen beleid moet in een zo delicate materie als de hier voorliggende, wel zo open en transparant zijn dat het de confrontatie met de eventueel tot vorderen gerechtigde verenigingen durft aan te gaan. We moeten ons daar niet voor schromen. Een en ander kan het imago van Vlaanderen als pacifistische regio alleen maar versterken.

De heer Caron komt daarna ook nog heel even terug op de problematiek van de tussenhandel. Hij onderkent dat dit in wezen een punt van ondergeschikt belang is, waardoor hij er bij de artikelsgewijze bespreking niet meer op terug zal komen. Wel wil hij dienaangaande nog kwijt dat de minister-president zijns inziens de – onmiskenbaar in ons institutioneel bestel aanwezige – mogelijkheid om gebruik te maken van de techniek van de impliciete bevoegdheden, in dezen toch wat al te beperkend inschat. Overigens snijdt de argumentatie dat Vlaanderen op dit terrein niet is opgetreden sinds de regionalisering van de wapenhandel (onderhand toch al bijna negen jaar geleden, in 2003) ook niet echt hout, aangezien Vlaanderen pas nu met eigen regelgeving voor de dag komt. Het zal dan ook pas bij de concrete invoering van die eigen regelgeving zijn, dat de problematiek zich de facto zal stellen. Voor de spreker mag een en ander in elk geval niet gereduceerd worden tot een institutioneel-communautaire kwestie, maar raakt dit gegeven rechtstreeks aan de samenhang en de uitvoering van het Vlaamse wapenhandelbeleid.

Vanuit diezelfde bekommernis zal de heer Caron bij de artikelsgewijze bespreking in elk geval nog alternatieve voorstellen doen inzake de problematiek van de transit. Ook dienaangaande zijn er coherente bevoegdheidspakketten nodig. De spreker wil daarbij overigens geenszins ontkennen dat er in dezen enige twijfel kan bestaan over de mate waarin Vlaanderen al dan niet bevoegd is voor een en ander. Maar zijns inziens dient zeker in deze materie de nodige ambitie aan de dag gelegd te worden, kwestie van de versnippering niet verder in de hand te werken.

Afsluitend herhaalt het lid dat hij op de overige elementen van het door de minister-president verschaftte antwoord zal terugkomen naar aanleiding van de artikelsgewijze bespreking.

3.2. Aanvullende repliek van minister-president Kris Peeters

Minister-president *Kris Peeters* stelt vast dat eenieder nu op een afdoende manier de gelegenheid heeft gekregen om zijn standpunt naar voor te brengen. Na deze uitwisseling van argumentaties kan bij de artikelsgewijze bespreking desgevallend nog op een en ander worden teruggekomen naar aanleiding van eventuele amendementen.

Op de concrete vraag van de heer Caron over de beeldschermen wenst de minister-president op heden niet in te gaan, aangezien deze vraag overduidelijk gerelateerd is aan een concreet dossier dat momenteel sub judice is.

Daarop inpikkend, laat de heer *Bart Caron* opmerken dat een en ander momenteel nog voorkomt in de zesmaandelijksse en de jaarlijkse rapportage aan het Vlaams Parlement. Het vormt daar zelfs een belangrijk onderdeel van. De vraag is dan ook niet zozeer casuïstisch van aard, als wel een principiële onderzoeksvraag naar de grenzen van de eigen regelgeving en dit zowel qua toepassing als qua interpretatie.

De *minister-president* herhaalt daarop dat hij geen uitspraken kan doen die impact hebben op concrete dossiers, ook niet in het kader van deze discussie. Overigens mag men een en ander ook niet te simpel voorstellen. Het ene beeldscherm is immers het andere niet. De technische specificaties en het potentieel gebruik van een en ander kan sterk uiteenlopen.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING EN STEMMING

Na de algemene bespreking te hebben gesloten, opent de voorzitter, de heer *Frank Creyelman*, de artikelsgewijze bespreking. Het ontwerp van decreet omvat 54 artikelen waarop in totaal 52 amendementen werden ingediend. Deze amendementen zijn terug te vinden in de stukken 1371/3 (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1371/3*) en 1371/4 (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1371/4*). Eerstgenoemd stuk omvat de amendementen 1 tot en met 28, uitgaande van Groen en Vlaams Belang, terwijl in het tweede stuk de amendementen 29 tot en met 52 zijn opgenomen, die uitgaan van respectievelijk de meerderheid (CD&V, sp.a en N-VA) en van Open Vld. Staande de zitting werd door de heer Bart Caron ook nog een subamendement ingediend op zijn amendement 23. Dit subamendement werd – als amendement 53 – opgenomen in stuk 1371/5 (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1371/5*). De amendementen kwamen tijdens de bespreking aan de orde overeenkomstig de ter zake bestaande reglementaire bepalingen en parlementaire gebruiken.

Artikel 1

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt het artikel aangenomen met 10 stemmen, bij 1 onthouding.

Artikel 2

Op dit artikel werden zes amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 1, 2, 29, 3, 4 en 5.

De heer *Bart Caron* verklaart met zijn amendement 1 de catch-all en de lijst van aan controle onderworpen materiaal anders te willen regelen. De Vlaamse Regering lijkt met het voorliggende ontwerp immers een hele reeks goederen uit het toepassingsgebied van de catch-all te willen halen, door het toepassingsgebied ervan sterk in te perken. Zo'n inperking dreigt bijna de helft van de huidige uitvoer uit het vergunningsstelsel te lichten. Het amendement wil hieraan remediëren.

Met betrekking tot dit amendement, evenals de amendementen 5, 7 en 10, die allemaal betrekking hebben op de catch-all en de lijst van aan controle onderworpen materiaal verklaart minister-president *Kris Peeters* dat hij – alleen al vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid – groot voorstander is van een zo helder mogelijk geformuleerde catch-all. Een zo helder mogelijke definitie van de catch-allbepaling vormde dan ook het uitgangspunt van de Vlaamse Regering in dezen. Een oefening waarin de Vlaamse Regering volgens de minister-president ook geslaagd is, zoals hij ook reeds omstandig heeft uiteengezet naar aanleiding van zijn repliek bij de algemene bespreking, waarnaar hij nu dan ook opnieuw verwijst.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Voor wat amendement 2 betreft verwijst de heer *Frank Creyelman* naar de verantwoording bij het amendement in kwestie.

Amendement 2 van Vlaams Belang houdt volgens de *minister-president* dan weer onvoldoende rekening met de opbouw van de voorziene catch-allbepaling. Het is immers zo dat goederen enkel vergunningsplichtig zijn als ze voldoen aan beide onderdelen van de catch-allbepaling. Het moet dus gaan over goederen die “alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen” én “als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld”. Deze twee elementen zijn

wel degelijk cumulatief. In concreto betekent dit dus dat “ernstige schade kunnen toebrengen”, ook al is dat in combinatie met andere goederen, substanties of organismen, op zich niet voldoende is om gevat te worden onder de catch-all. Het is natuurlijk wel zo dat een heldere, rechtszekere formulering van de catch-allbepaling de bedoeling van de catch-all niet mag ondergraven. Deze bepaling moet immers toelaten om te allen tijde alle goederen te kunnen controleren die ernstige schade kunnen toebrengen en die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden. Idem voor de onderdelen en toebehoren daarbij. In die zin is de in dit amendement vervatte subjectieve voorwaarde van “ontworpen met het oogmerk om ernstige schade te kunnen toebrengen” dan ook te verregaand. De catch-allcontrole is immers gericht op het mogelijke gebruik van de goederen, ongeacht of dat gebruik uitdrukkelijk bij het ontwerp van die goederen beoogd werd.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 2 stemmen tegen 9.

Voor wat amendement 29 betreft, verklaart mevrouw *Ann Brusseel* dat het de bedoeling is om hiermee een aanvulling te realiseren op artikel 2, 2°, van het ontwerp van decreet, meer bepaald door te preciseren dat het gaat om materiaal dat behoort tot een categorie goederen die is opgenomen in de lijst van de ander voor militair gebruik dienstige goederen die door de Vlaamse Regering wordt opgesteld. De definitie die in het ontwerp van decreet wordt voorgesteld is immers zeer ruim, waardoor ze voor heel wat administratieve overlast en concurrentienadeel dreigt te zorgen voor Vlaamse bedrijven in de innovatieve sectoren. Via dit amendement, samen te lezen met een eveneens aan te passen artikel 8, kan de Vlaamse overheid – die in dezen ten volle haar verantwoordelijkheid moet opnemen – overgaan tot het oplijsten van categorieën van goederen waarvoor bij uit- en doorvoer een vergunningsplicht geldt. Met een degelijk opgestelde en goed doordachte lijst zou ook de ethische dimensie van de thematiek mee kunnen worden ondervangen. Een en ander moet toelaten om op een realistische manier om te gaan met de problematiek van de wapenhandel. Met minder bureaucratie en een overheid die zelf haar verantwoordelijkheid ten volle opneemt (eerder dan die verantwoordelijkheid af te schuiven naar de bedrijven) moet het mogelijk zijn om tot een correctere aanpak te komen, waarmee uiteindelijk iedereen gebaat is.

Minister-president *Kris Peeters* repliceert hierop nogmaals dat het duidelijk moet zijn dat de catch-allcontrole en een exhaustieve lijst van goederen in wezen elkaars tegengestelden zijn. Een catch-allbepaling heeft immers als doel goederen te kunnen controleren die nog niet zijn opgenomen in de toepasselijke controlelijsten, maar waarop om de een of andere reden toch controle nodig wordt geacht. En in het voorliggende ontwerp van decreet wordt die controle nodig geacht als het gaat over goederen die ernstige schade kunnen toebrengen en die als middel tot geweldpleging kunnen worden ingezet.

Het moge dus duidelijk zijn dat de Vlaamse Regering expliciet voor een catch-allcontrole heeft gekozen omdat deze toelaat flexibel controle uit te oefenen over nieuwe evoluties in militair materiaal. De Vlaamse Regering is er zich daarbij overigens terdege van bewust dat bedrijven voldoende rechtszekerheid moeten hebben over de al dan niet vergunningsplicht van hun goederen. Daarom werd getracht de catch-allbepaling zo helder mogelijk te formuleren, zonder daarbij de bedoeling van de catch-allcontrole te ondergraven. De bepaling moet immers toelaten om te allen tijde alle goederen te kunnen controleren die ernstige schade kunnen toebrengen en die als middel tot geweldpleging kunnen worden ingezet.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 3 stemmen tegen 8.

Aangaande amendement 3 verklaart de heer *Bart Caron* dat het hier insgelijks om een toevoeging gaat, die de bedoeling heeft om de transit van goederen die, zonder verandering van transportmiddel (dus zonder overlading), vanuit een land buiten de Europese Unie doorheen het Belgische grondgebied (lees: doorheen Vlaanderen) naar een ander land

buiten de Europese Unie worden gebracht, eveneens onder de toepassing van het voorliggende decreet te brengen. Momenteel ontsnapt zulks aan elke vorm van controle, hetgeen in het verleden al tot onaangename verrassingen heeft geleid, bijvoorbeeld met vliegtuigen die tussenlandingen maakten in Oostende of met schepen die een van de Vlaamse havens aandedden.

De spreker wijst er dienaangaande nog op dat dit ook geen bijkomende administratieve last hoeft te betekenen. De douane of andere federale diensten vereisen hiervoor in principe (weliswaar om andere redenen, zoals daar zijn fiscaliteit, luchtvaartveiligheid en dergelijke meer) nu reeds een stavend document. Door hier nu expliciet de transit opnieuw op te nemen in de Vlaamse decretale regeling voor wapenhandel, kan er met gebruikmaking van die sowieso reeds gevraagde informatie een veel gericht beleid gevoerd worden.

Verder laat de heer Caron opmerken dat er in het eerste voorontwerp van de regering nog een – weliswaar erg gebrekkig uitgewerkte – controle op de transit was opgenomen. In het definitieve ontwerp van decreet is die regeling echter niet meer terug te vinden. Met dit amendement wil de spreker het idee hernemen. Het gaat hier dus niet zozeer om een eigen vinding van Groen, maar om het verder uitwerken van een piste die geïnitieerd was door de diensten van de Vlaamse Regering zelf.

Aangaande de introductie van een vergunnings- of meldingsplicht bij transit, verklaart de *minister-president* dat deze piste reeds grondig werd onderzocht in de fase van de totstandkoming van het ontwerp van decreet. Daaruit moest blijken dat dit niet nuttig, noch praktisch haalbaar was. Net zoals een vergunningsplicht creëert een meldingsplicht een administratieve last. Er moet dan ook een gegronde reden zijn om die op te leggen. De Vlaamse Regering heeft in dezen – zoals ook reeds uitdrukkelijk gesteld tijdens de algemene bespreking – geoordeeld dat een potentieel overzicht van de aard en de omvang van de transit van militaire goederen over het Vlaamse grondgebied niet dermate onontbeerlijk is, dat ze de last van het opleggen van een meldingsplicht kan rechtvaardigen. Daarbij moet overigens ook het aspect van de afdwingbaarheid van een en ander in rekening worden gebracht. Uit contacten met de administraties in kwestie is immers gebleken dat de controlemogelijkheden van de douane en van de politiediensten over doorvoertransacties (in de breedste zin van het woord) beperkt zijn. Hetgeen al helemaal het geval is wanneer deze niet kaderen binnen enig opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek. Dat was meteen ook de reden waarom men de transitpiste, die nog in het voorontwerp van decreet voorkwam, heeft verlaten.

Om die reden wordt de controle dan ook gefocust op doorvoer met overlading. In tegenstelling tot wat de indiener van het amendement beweert, ontsnappen vervoerders van wapens en militair materiaal hierdoor dus zeker niet aan controle. Men lijkt hier de controle op ‘transittransacties’, die geen controle op de vervoerders zelf inhoudt, te verwarren met controle op de vervoerder, die dat uiteraard wel inhoudt. Dienaangaande wijst de minister-president er ook nogmaals op dat de controle op vervoer en vervoerders een federale bevoegdheid is. Dit betekent dan ook dat, in zoverre vervoer geregeld wordt door de Wapenwet van 5 augustus 1991, de onder die wet bestaande verplichtingen blijven gelden. Het voorliggende ontwerp van decreet heft de wet van 5 augustus 1991 immers maar op in zoverre het gaat over bepalingen die vallen onder de gewestelijke bevoegdheid voor in-, uit- en doorvoer.

De heer *Jan Roegiers* stelt vast dat zowel Groen, als Vlaams Belang als Open Vld – elk vanuit de eigen optiek – opmerkingen hebben bij het ontworpen artikel 2, 2°. A contrario leidt hij daaruit af dat men met de huidige tekst van het artikel wel degelijk een delicaat evenwicht tot stand heeft weten te brengen. Verder wijst hij er nog op dat ook de coalitiepartners onderling telkenmale een dergelijk evenwicht hebben betracht in de meer delicate decreetsartikelen. Nergens is de balans doorgeslagen in deze of gene richting. Om die redenen zullen de coalitiepartners zich aan de voorliggende tekst houden.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Amendement 4 wordt daarna eveneens toegelicht door de heer *Bart Caron*, die stelt dat met dit amendement drie definities worden toegevoegd aan de initieel voorziene lijst. Het gaat daarbij respectievelijk over: technologie, technische bijstand en ontwikkeling. De ratio legis van deze toevoegingen – die alle fasen van gaande van ontwikkeling tot productie kunnen omvatten – is dat er voorkomen moet worden dat materiële export van wapens of defensiegerelateerde materialen vervangen zou worden door immateriële uitvoer, die finaal even dodelijk kan zijn. Daarom moeten ook deze elementen aan dezelfde voorwaarden worden onderworpen aan fysieke export van militair materiaal en defensiegerelateerde producten. Op basis van deze definities worden, verderop in het ontwerp van decreet, overigens ook nog andere amendementen aangedragen.

Ook voor wat dit amendement betreft, herhaalt minister-president *Kris Peeters* zijn eerder reeds te berde gebrachte stelling dat de betreffende activiteiten hoe dan ook reeds onder het toepassingsgebied van het ontwerp van decreet vallen. De begrippen ‘technologie’, ‘technische bijstand’ en ‘ontwikkeling’ worden immers al gedefinieerd in de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen. Ze vallen dus binnen de definitie van ‘defensiegerelateerde producten’ in het ontwerp van decreet en worden als dusdanig gecontroleerd.

Wat dan het voorstel betreft voor het uitdrukkelijk opnemen van een regeling omtrent intellectuele eigendom en productie onder licentie kan de minister-president eveneens slechts zijn eerdere stelling herhalen. In zoverre deze activiteiten niet gedekt zijn door de definitie van ‘technologie’, ‘technische bijstand’ of ‘ontwikkeling’ in de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, vallen ze buiten het bestek van de ‘in-, uit- en doorvoer’ en als dusdanig dus ook buiten de gewestelijke bevoegdheid.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Voor wat ten slotte amendement 5 betreft, stelt de heer *Bart Caron* dat achter de toevoeging van ‘niet-essentiële goederen’ dezelfde bedoeling steekt als diegene reeds vermeld bij zijn amendement 1. Hij benadrukt dat deze toevoeging geenszins tot doel heeft om opnieuw zaken als wc-potten of yoghurtpotjes – de twee voorbeelden die uit den treure gehanteerd worden door de tegenstanders van de huidige catch-all – te vatten onder de regeling.

De *minister-president* wijst erop dat hij op deze kwestie reeds is ingegaan naar aanleiding van zijn repliek op amendement 1.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Ter stemming gelegd, wordt daarna artikel 2 ongewijzigd aangenomen met 7 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding.

Artikel 3

Op dit artikel werden twee amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 30 en 6.

Amendement 30 wordt door de heer *Ludwig Caluwé* geduid als zijnde tweeledig.

Enerzijds wordt in het tweede en derde lid van de eerste paragraaf van het artikel de term ‘hulpstukken’ geschrapt. Dit is nodig omdat op advies van de Raad van State deze term al was geschrapt uit het eerste lid, maar men verzuimd had deze schrapping ook door te trekken naar het tweede en derde lid. Deze vergetelheid wordt hier dus rechtgezet.

Anderzijds wordt de term ‘andere goederen’ dan weer toegevoegd op die twee plaatsen in het artikel, teneinde op die manier een kleine lacune te kunnen opvangen omtrent de invoer van sommige verboden wapens die wél kunnen worden ingevoerd door erkende verzamelaars maar niet door het brede publiek. Ook verderop in het ontwerp van decreet – meer bepaald in artikel 6 – wordt te dien einde een aanpassing voorzien.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Voor wat amendement 6 betreft, verwijst de heer *Frank Creyelman* naar de daarbij horende verantwoording.

Minister-president *Kris Peeters* stelt dat hij de noodzaak van het introduceren van een uitzondering voor overbrenging van ander voor militair gebruik dienstig materiaal naar andere lidstaten van de Europese Unie in het betrokken decreetsartikel niet begrijpt. Het ontwerp van decreet bevat immers sowieso enkel een vergunningsplicht voor ander voor militair gebruik dienstig materiaal bij uit- en doorvoer naar landen buiten de EU. Het amendement is derhalve niet nodig.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 2 stemmen tegen 9.

Het aldus geamendeerde artikel 3 wordt daarna aangenomen met 7 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding.

Artikelen 4 en 5

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden deze beide artikelen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 6

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 31.

Ter verantwoording van dit amendement verwijst de heer *Ludwig Caluwé* naar hetgeen hij reeds heeft gezegd in fine van zijn toelichting bij amendement 30.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 8 stemmen bij 2 onthoudingen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt daarna aangenomen met 8 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 7

Op dit artikel werden twee amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 32 en 33.

Voor wat amendement 32 betreft, verklaart de heer *Ludwig Caluwé* dat er initieel foutief enkel verwezen was naar het tweede lid van artikel 7, §2, daar waar er ook naar het eerste lid van diezelfde paragraaf verwezen moet worden.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Amendement 33 van de meerderheid wordt toegelicht door de heer *Jan Roegiers*. Deze stelt dat de in dit amendement voorziene schrapping een initieel in het ontwerp van decreet ingeschreven uitzondering voor gecertificeerde personen betreft. Door deze schrapping wordt elke overbrenging van gevoelige goederen minstens aan een kennisgevingsplicht onderworpen.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 9 stemmen bij 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 7 wordt daarna aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 8

Op dit artikel werden vier amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 7, 8, 34 en 35.

De heer *Bart Caron* licht toe dat amendement 7 ertoe strekt de Vlaamse Regering de mogelijkheid te geven om niet-essentiële goederen vrij te stellen van vergunningsplicht. Deze bepaling sluit logisch aan bij hetgeen hij eerder heeft gezegd over zijn amendementen 1 en 5 op artikel 2 van het ontwerp van decreet.

De *minister-president* verwijst qua repliek naar zijn eerdere tussenkomst met betrekking tot amendement 1.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Voor wat amendement 8 betreft, verwijst de heer *Frank Creyelman* naar de verantwoording bij het amendement.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 2 stemmen tegen 9.

Aangaande amendement 34 stelt mevrouw *Ann Brusseel* dat het hier de toevoeging van een zin betreft, die ertoe strekt dat de Vlaamse Regering een exhaustieve lijst zou aannemen van de (categorieën van) andere voor militair gebruik dienstige goederen. De verantwoording hiervoor is dezelfde als degene die zij bij haar eerdere amendement (amendement 29) heeft ingeroepen.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Met betrekking tot amendement 35 van de meerderheid verklaart de heer *Ludwig Caluwé* dat het ook hier een loutere rechtzetting van een fout in de tekst van het ontwerp van decreet betreft. Daar waar er in het oorspronkelijke artikel 8, §3, wordt verwezen naar een kennisgevingsplicht voor de overbrenging naar het Vlaamse Gewest, moet er eigenlijk verwezen worden naar een vergunningsplicht voor invoer. Het gaat in artikel 8 immers over vergunningsverplichtingen voor in-, uit- en doorvoer, en niet over vergunningsverplichtingen voor overbrengingen binnen de Europese Unie.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 8 wordt daarna aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Na de stemming over artikel 8 stelt de voorzitter amendement 9 aan de orde, dat ertoe strekt een nieuw artikel 8/1 in te voegen in het ontwerp van decreet.

De heer *Bart Caron* licht toe dat het de bedoeling is om via dit artikel een meldingsplicht in te voeren voor de transit van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materiaal. Het is de Vlaamse Regering die de procedure voor deze meldingsplicht evenals de modaliteiten ervan dient vast te stellen. Dit amendement grijpt op die manier ook terug op het eerdere amendement 3, waar de transit gedefinieerd wordt.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 9, bij 1 onthouding.

Artikel 9

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 10.

De heer *Bart Caron* preciseert dat het bij dit amendement in essentie gaat over de toepasselijkheid van de controleregeling bij uitvoer van niet-essentiële goederen. In een eerder amendement (amendement 7) werd immers voorgesteld dat de Vlaamse Regering dergelijke niet-essentiële goederen zou kunnen vrijstellen van vergunningsplicht. Het voorliggende amendement heeft het oogmerk om die basisregeling ook praktisch uitvoerbaar te maken.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Het artikel 9 wordt daarna in ongewijzigde vorm aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Na de stemming over artikel 9 brengt de *voorzitter* amendement 36 aan de orde, dat geen betrekking heeft op een decreetsartikel maar ertoe strekt de benaming van onderafdeling 1 van afdeling 2 van hoofdstuk 1 van titel 2 van het ontwerp van decreet aan te passen.

Dit amendement wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikelen 10 tot en met 12

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden deze drie artikelen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 13

Op artikel 13 werd een amendement ingediend, met name amendement 11.

De heer *Bart Caron* licht toe dat zijn amendement 11 ertoe strekt een extra voorwaarde te koppelen aan de wederuitvoer. In tegenstelling tot het regeringsontwerp, dat louter de mogelijkheid bevat om voorwaarden te koppelen aan wederuitvoer, wordt dienaangaande in het amendement in een verplichting voorzien. De wederuitvoer moet dus sowieso steeds aan een toestemming van de Vlaamse Regering worden onderworpen. Om te kunnen leveren moeten de bestemming en de eindgebruiker buiten de EU – want het gaat om extra-communautaire uitvoer – zich ertoe verbinden om controle op het eindgebruik toe te laten door ambtenaren die de Vlaamse Regering aanwijst. Het gaat hier dus over een aanscherping van de benadering van de wederuitvoer.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 13 daarna ongewijzigd aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 14

Op dit artikel werden drie amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 37, 12 en 38.

Aangaande amendement 37 wijst de heer *Jan Roegiers* erop dat het hier een niet onbelangrijke aanvulling betreft. Daar waar in de inleidende bepaling van de oorspronkelijke tekst stond dat er in een algemene vergunning werd voorzien in de daarna opgesomde gevallen, strekt het amendement ertoe te preciseren dat enkel in de daarna opgesomde gevallen in een algemene vergunning wordt voorzien. Deze precisering ontleent haar belang aan het feit dat volgens de toepasselijke Europese richtlijn de lidstaten nog aparte regelingen kunnen uitwerken. Mocht een toekomstige Vlaamse Regering hieraan dus wijzigingen willen aanbrengen, dan moet ze hiervoor per definitie langs het Vlaams Parlement passeren.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 8 stemmen tegen 2, bij 1 onthouding.

Voor amendement 12 verklaart de heer *Bart Caron* dat hij hiermee de informatieplicht bij wederuitvoer wil regelen. Meer bepaald wordt hier voorzien dat de bestemming van een algemene vergunning ingeval van wederuitvoer naar een land buiten de EU een kennisgeving moet sturen aan de Vlaamse Regering. Er wordt dus een extra voorwaarde geïntroduceerd. Dit wordt verder omstandig geëxpliciteerd in de verantwoording bij het amendement, waar de spreker dan ook naar verwijst.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Het volgende amendement – amendement 38 – gaat opnieuw uit van de meerderheid. Ook hier stelt de heer *Jan Roegiers* dat het om een kleine, maar significante, verbetering ten aanzien van de initiële tekstversie gaat. Met deze wijziging wordt immers de categorie van ‘gevoelige goederen’ uitgesloten van het toepassingsgebied van de algemene vergunning, hetgeen wel degelijk neerkomt op een verstrenging.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen bij 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 14, wordt daarna aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 15

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt het artikel aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 16

Op artikel 16 werd een amendement ingediend, met name amendement 13.

Met zijn amendement 13 – de toevoeging van een 6° aan artikel 16 – beoogt de heer *Bart Caron* een precisering van de situaties waarin een individuele vergunning moet worden aangevraagd. Een dergelijke individuele vergunning zou de regel moeten worden voor alle producten die ingezet kunnen worden voor offensief militair gebruik.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Daaropvolgend wordt artikel 16 ongewijzigd aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikelen 17 en 18

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden de beide artikelen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 19

Op dit artikel werden drie amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 14, 39 en 40.

Aangaande amendement 14 stelt de heer Bart Caron dat via dit (uit meerdere elementen bestaande) amendement diverse toevoegingen worden voorzien aan het initiële artikel 19. Hij citeert dienaangaande de verschillende amendementsonderdelen waarin er onder andere sprake is van internationale invoercertificaten, invoervergunningen van het land van bestemming, verklaring van de eindgebruiker en dergelijke meer. Naast die toevoegingen, bestaat het laatste onderdeel van het amendement overigens ook uit een schrapping (meer bepaald van het laatste lid van §3). In algemene zin gaat het bij dit alles over bepalingen die een wat striktere controle op de intracommunautaire handel mogelijk maken voor de Vlaamse overheid. Het gaat bij dit alles dus ook over niet meer dan een mogelijkheid.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Amendement 39 van de meerderheid wordt toegelicht door de heer *Jan Roegiers*. Deze verklaart dat het hier insgelijks om een explicatie van de oorspronkelijke tekst gaat. Initieel was namelijk vermeld dat de aanvrager van een individuele vergunning bij zijn aanvraag een document diende te voegen met vermelding van de eindgebruiker en het eindgebruik. Via het voorliggende amendement wordt gespecificeerd dat het in die gevallen moet gaan over een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming of een verklaring van de eindgebruiker. Daarmee wordt dus iedere discussie over al dan niet in aanmerking komende documenten vermeden.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Met betrekking tot amendement 40 stelt de heer Jan Roegiers dat hiermee wordt ingegaan op een bemerking uit het advies van het Vlaams Vredesinstituut van 26 januari 2012. In concreto wordt nu voorzien dat het niet enkel gaat over de aanvrager van een individuele vergunning, maar dat ook de aanvrager van een globale vergunning gevat is door de hier voorziene kennisgevingsplicht.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 19 wordt daarna aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikelen 20 en 21

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden deze beide artikelen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 22

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 41.

Voor wat amendement 41 betreft, licht de heer *Ludwig Caluwé* toe dat het gaat over de verboden goederen uit artikel 3 van het ontwerp van decreet. Ook hiervoor moet desgevallend een individuele vergunning aangevraagd worden.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen bij 1 onthouding.

Het aldus gewijzigde artikel 22 wordt daarna aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 23

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd wordt het artikel aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 24

Op dit artikel werden zes amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 15, 16, 17, 18, 19 en 42.

Voor amendement 15 verwijst de heer *Frank Creyelman* naar de verantwoording in het betreffende stuk.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 2 stemmen tegen 9.

Bij amendement 16 legt de heer *Bart Caron* uit dat het ook hier de bedoeling is om de mogelijkheid van controle in te bouwen bij extracommunautaire handel. Hij benadrukt daarbij dat het enkel over een mogelijkheid gaat en niet over een verplichting.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Voor amendement 17 verwijst de heer *Frank Creyelman* naar de verantwoording in het betreffende stuk.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 2 stemmen tegen 9.

Voor amendement 18 verwijst de heer *Frank Creyelman* insgelijks naar de erbij horende verantwoording.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 2 stemmen tegen 9.

Ook voor amendement 19 verwijst de heer *Frank Creyelman* naar de relevante verantwoording.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 2 stemmen tegen 9.

Aangaande amendement 42 legt mevrouw *Ann Brussel* uit dat het de bedoeling is om in het tweede lid van de derde paragraaf van artikel 24 ook te verwijzen naar het Wassenaar Arrangement. Daarbij aansluitend wordt tevens een kleine herformulering voorgesteld van het derde lid van dezelfde paragraaf. Dat laatste lid zou dan luiden: “De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer landen die niet tot een van de vermelde categorieën behoren.”. Met dit amendement wordt ingegaan op de bepaling in het ontwerp van decreet luidens dewelke de eindgebruiker zich ertoe moet verbinden om bij eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen wanneer de Dienst Controle Strategische Goederen meent dat er reden tot bezorgdheid is. De SARIv suggereerde reeds om alle lidstaten van het Wassenaar Arrangement van deze verplichting te ontslaan. Open Vld is het hiermee eens, maar meent dat men desgevallend ook nog wat verder moet kunnen gaan. Naast de lidstaten van de EU, de NAVO of het Wassenaar Arrangement is het immers minstens zinvol om te overwegen ook ‘bevriende landen’, zoals bijvoorbeeld Brazilië, op dezelfde manier te behandelen. Mevrouw Brussel preciseert daarbij dat het hier niet om een blanco cheque gaat. De regel blijft immers hoe dan ook dat ingeval van twijfel de bevoegde dienst van de Vlaamse overheid steeds extra garanties kan vragen op het vlak van eindgebruik en dit onafgezien van het land van eindgebruik. De ethische component blijft dus wel degelijk integraal behouden.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 3 stemmen tegen 8.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 24 daarna ongewijzigd aangenomen met 7 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding.

Artikel 25

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 43.

De heer *Ludwig Caluwé* licht toe dat in artikel 25 van het ontwerp van decreet verkeerdelijk verwezen werd naar artikel 21 van datzelfde decreet, daar waar eigenlijk naar artikel 13 diende verwezen te worden. Het gaat immers over de soorten vergunningen voor overbrengingen binnen de Europese Unie, niet over de soorten vergunningen voor de in-, uit- en doorvoer. Met dit amendement wordt die fout rechtgezet.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

Het aldus gewijzigde artikel 25 wordt daarna aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 26

Op dit artikel werden drie amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 20, 21 en 22.

Met betrekking tot amendement 20 verklaart de heer *Bart Caron* dat het hier om een precisering gaat die ertoe strekt het belang van de mensenrechten en het criterium van het internationaal humanitair recht wat helderder te formuleren en nog wat meer te onderstrepen. Door deze lichte aanpassing wordt in beginsel een effectievere bescherming en interpretatie mogelijk. Maar in se blijft het dus een kwestie van interpretatie die dient te gebeuren door de in dezen bevoegde minister. De vredesbeweging en Amnesty International Vlaanderen hebben dit punt alleszins benadrukt in hun tussenkomsten tijdens de hoorzittingen.

Minister-president *Kris Peeters* antwoordt hierop dat het amendement niet echt een toegevoegde waarde heeft. Eigenlijk gaat het hier om een louter semantische discussie, aangezien het betreffende lid van paragraaf 3 van artikel 26 immers te beschouwen valt als een zogenaamde ‘chapeau’ voor de daarna volgende leden, waarin de effectieve verplichtingen zijn opgenomen. In het tweede en het derde lid wordt de verplichting tot evaluatie die vervat ligt in het eerste lid, verder uitgewerkt aan de hand van respectievelijk een absoluut uit- en doorvoerverbod en een verplichting tot risicoanalyse.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Amendement 21 situeert zich volgens de heer *Bart Caron* in dezelfde sfeer, aangezien het ertoe strekt om ook betrouwbare informatie van internationale, regionale of nationale ngo's mee op te nemen in de afweging. Het hoeft eigenlijk geen betoog dat het betrokken maatschappelijk middenveld – dat over ruime contacten beschikt en mee daardoor zeer specifieke informatie kan verwerven – niet genegeerd kan worden als potentiële bron van informatie over ernstige mensenrechtenschendingen, die op zich toch een absolute weigeringsgrond vormen.

Voor wat amendement 21 betreft, wijst de *minister-president* erop dat de bepaling waarin naar de ‘ter zake bevoegde instanties’ wordt verwezen een absoluut uit- en doorvoerverbod bevat. Dit betekent dat als een transactie onder de criteria van de bepaling valt, de transactie zonder verdere analyse moet geweigerd worden. Om die reden heeft de Vlaamse Regering er dan ook voor gekozen om een dergelijk zwaarwichtig gevolg enkel te verbinden aan vaststellingen van instanties binnen internationale organisaties “die ten aanzien van de lidstaten van die organisaties bindende besluiten kunnen nemen”. In de memorie van toelichting werd de betekenis van deze bepaling omstandig uiteengezet.

De minister-president laat verder nog opmerken dat dit geenszins betekent dat aan de rapporten van betrouwbare internationale, regionale of nationale niet-gouvernementele organisaties geen waarde zou worden gehecht. Integendeel zelfs. Zulke rapporten zijn en blijven een belangrijke bron van informatie voor de analyse van de criteria vermeld in artikel 26 en kunnen aanleiding geven tot weigering op basis van de verschillende verplichte risicoanalyses.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Met betrekking tot amendement 22 stelt de heer *Bart Caron* dat het hier insgelijks om enkele tekstuele ‘verstevingen’ gaat, die ingegeven zijn door dezelfde overweging als degene die ten grondslag ligt aan het hoger net genoemde amendement 20. Ook hier is het betrokken middenveld de inspiratiebron voor deze verduidelijkingen.

Hier verklaart de *minister-president* dat het amendement zijns inziens niet nodig is, aangezien de tekst in het ontwerp van decreet op hetzelfde neerkomt. Ook hier gaat het dus opnieuw om een louter semantische discussie. De termen ‘substantieel’ en ‘duidelijk’ zijn immers de keerzijden van eenzelfde medaille. Een meer omvangrijk risico zal nu eenmaal gemakkelijker onderkend kunnen worden dan een minder omvangrijk risico. Daarenboven is ‘duidelijk risico’ ook de terminologie die wordt gehanteerd in het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB.

Wat de vermelding van ‘faciliteren’ betreft, stelt de gebruikersgids bij het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB reeds dat niet enkel moet worden gekeken of goederen gebruikt kunnen worden om mensenrechtenschendingen te plegen, maar ook of ze gebruikt kunnen worden om mensenrechtenschendingen te vergemakkelijken. In de praktijk wordt dit als dusdanig ook erg strikt toegepast.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10.

Artikel 26 wordt daarna ongewijzigd aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 27

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd wordt het artikel aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 28

Op dit artikel werden initieel twee amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 23 en 44. Staande de zitting werd door de heer Bart Caron nog een amendement 53 ingediend (opgenomen in stuk 1371/5), dat een subamendement vormt op amendement 23.

Voor wat amendement 23 betreft stelt de heer *Bart Caron* dat ook hier dezelfde bekommernis voor het nadrukkelijker aan de orde stellen van de mensenrechten – binnen de door de Vlaamse Regering te maken overwegingen – speelt. Daarom wordt in lid A van dat amendement heel nadrukkelijk gesteld dat de toepassing van de doodstraf in alle omstandigheden als een ernstige mensenrechtenschending wordt beschouwd. In lid B worden nog drie specifieke extra criteria geïntroduceerd. Het gaat daarbij achtereenvolgens over: een hoge graad van doden tengevolge van vuurwapengeweld in het land van eindbestemming; gendergerelateerd geweld en dan heel in het bijzonder verkrachting en andere vormen van seksueel geweld en ten slotte ook de aanwezigheid van initiatieven van peacebuilding en reconciliatieprocessen. Zowel in lid A als in lid B van het amendement gaat het dus over criteria die binnen de gemeenschap van de Verenigde Naties ruim erkend en aanvaard zijn.

Voor wat lid A van het amendement betreft, verklaart minister-president *Kris Peeters* dat deze bepaling hem enigszins overbodig voorkomt, aangezien de verplichting om rekening te houden met de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf reeds een algemene verplichting is, die nog een voldoende wordt verduidelijkt in de memorie van toelichting. Voor wat lid B van het amendement betreft, stelt de minister-president vast dat de meerderheid dit heeft overgenomen in een eigen amendement.

Daarop inpikkend, stelt de heer *Jan Roegiers* dat voor wat lid B van het genoemde amendement 23 betreft, de meerderheid inderdaad een identiek amendement heeft ingediend, namelijk amendement 44. Voor wat lid A van het amendement van de heer Caron betreft, stelt de spreker heel nadrukkelijk dat ook hij bijzonder gevoelig is aan deze thematiek, maar dat hij in eer en geweten genoeg kan nemen met de formulering – in casu “de houding van het land van eindgebruik ten opzicht van de doodstraf” – zoals die in het initiële ontwerp van decreet is opgenomen. Zoals het er nu staat wordt echt niets aan de verbeelding overgelaten. Die toevoeging, hoe nobel ook bedoeld, lijkt dan ook niet noodzakelijk te zijn.

De heer *Bart Caron* verklaart zich te kunnen neerleggen bij de door de heer Roegiers ontwikkelde gedachtengang nopens het lid A van zijn amendement 23 en verklaart zich desgevallend bereid om dit lid, bij wege van subamendement te schrappen, indien de meerderheid er dan mee instemt om zijn aldus geamendeerde amendement 23 aan te nemen. Op zich is er dan immers identiteit tussen amendement 23 van Groen en amendement 44 van de meerderheid. Een en ander zou alleszins getuigen van een constructieve dialoog en van parlementair respect voor de werkzaamheden van de oppositie. Diverse leden van de meerderheid drukken dienaangaande hun consensus uit.

Daarop wordt door de heer Bart Caron staande de zitting een amendement 53 ingediend, houdende subamendement op zijn amendement 23, dat voorziet in de schrapping van lid A van dat amendement 53.

Ter stemming gelegd wordt dit subamendement aangenomen met 11 stemmen bij 1 onthouding.

Het op die manier geamendeerde amendement 23 wordt daarna eveneens aangenomen met 11 stemmen bij 1 onthouding.

Er wordt vastgesteld dat het zopas aangenomen amendement 23 inhoudelijk identiek is aan amendement 44, dat daardoor zonder voorwerp wordt en dus niet meer ter stemming gelegd wordt.

Daarna wordt het aldus geamendeerde artikel 28 eveneens aangenomen met 11 stemmen bij 1 onthouding.

Artikelen 29 tot en met 38

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden de artikelen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 39

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 45.

De heer *Ludwig Caluwé* verduidelijkt dat dit amendement ertoe strekt om het eerste en het tweede lid van de eerste paragraaf van artikel 39 met elkaar in overeenstemming te brengen. Hiermee wordt geanticipeerd op de aankomende EU-verordening over de uitvoer van civiele vuurwapens (ter uitvoering van het VN-Vuurwapenprotocol), waarin van de lidstaten vereenvoudigde procedures worden geëist voor zowel tijdelijke invoer als uitvoer.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen bij 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 39 wordt daarna aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikelen 40 tot en met 42

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden de artikelen aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Na de stemming over artikel 42 brengt de *voorzitter* amendement 46 aan de orde, dat geen betrekking heeft op een decreetsartikel maar ertoe strekt de benaming van titel 4 van het ontwerp van decreet aan te passen.

Dit amendement wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 43

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 47.

Met betrekking tot amendement 47 licht de heer *Ludwig Caluwé* toe dat het de bedoeling is om ook voorlopige adviezen en schriftelijke bevestigingen toe te voegen aan de werkingssfeer van dit artikel. Dat was overigens ook de reden waarom titel 4 van het ontwerp van decreet werd aangepast via het zopas gestemde amendement 42.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 43 wordt daarna eveneens aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 44

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 48.

Voor wat dit amendement betreft, verduidelijkt de heer *Ludwig Caluwé* dat hier enerzijds (in navolging van het vorige amendement) ook opnieuw de voorlopige adviezen en de schriftelijke bevestigingen worden geïntroduceerd, terwijl anderzijds ook een zinsnede wordt toegevoegd die duidelijk maakt dat de tijdelijke uitsluiting ook geldt voor het gebruik van al toegekende vergunningen, inclusief algemene vergunningen.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Het geamendeerde artikel 44 wordt daarna eveneens aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 45

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd wordt het artikel aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 46

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 49.

De heer *Ludwig Caluwé* verklaart dat met dit amendement wordt ingegaan op een advies van de Dienst Wetsmatiging, die erop gewezen heeft dat het gebruik van de term ‘ambtenaren’ zou impliceren dat er geen contractuelen kunnen worden ingezet voor deze taken.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 11 stemmen bij 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 46 wordt daarna aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikelen 47 en 48

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden deze beide artikelen aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 49

Op dit artikel werd een amendement ingediend, met name amendement 50.

Als motivering voor dit amendement geeft de heer Ludwig Caluwé mee dat men hierdoor de rapportering verbetert door de transparantie nog te verhogen.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Op die manier geamendeerd, wordt daarna ook artikel 49 aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Artikel 50

Op dit artikel werden zes amendementen ingediend. In volgorde van behandeling gaat het daarbij over de amendementen 24, 25, 26, 27, 51 en 52.

Voor wat amendement 24 betreft, verklaart de heer *Bart Caron* dat het de bedoeling is dat de gegevens over de Vlaamse transit eveneens zouden worden opgenomen in de verslaggeving aan het Vlaams Parlement. Dit is een uitwerking van hetgeen hij eerder reeds heeft verduidelijkt, waar het de definities betrof.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 11.

Met amendement 25 wil de heer *Bart Caron* eveneens een verdere precisering en verruiming van de rapportage bewerkstelligen.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 11.

Via amendement 26 wil de heer *Bart Caron* een aantal omschrijvingen vervangen. Hij wijst er dienaangaande op dat de op heden bestaande rapportage eigenlijk uitgebreider is dan hetgeen voorzien wordt in het voorliggende ontwerp van decreet. Dat is zijns inziens geen gunstige evolutie. Het amendement neemt daarom de op heden bestaande toestand over, met de bedoeling die decretaal te verankeren.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 11.

Met zijn amendement 27 wenst de heer *Bart Caron* te bekomen dat in de verslaggeving aan het parlement ook informatie wordt verstrekt over de wederuitvoer naar landen buiten de EU. Dit ontleent met name zijn belang in het licht van de eveneens door hem voorgestane toestemmingsvereiste bij wederuitvoer (cf. zijn eerdere amendement 11).

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 11.

Met betrekking tot amendement 51 bevestigt de heer *Ludwig Caluwé* dat het ook hier (net zoals in amendement 50) gaat over het verhogen van de transparantie.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Ook amendement 52 wordt door de heer *Caluwé* verantwoord met een verwijzing naar de verhoging van de transparantie.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 50, wordt daarna aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Na de stemming over artikel 50 brengt de *voorzitter* amendement 28 aan de orde. Dit slaat niet op een decreetsartikel, maar strekt ertoe een nieuwe titel in te voegen in het ontwerp van decreet.

De heer *Bart Caron* verklaart dat met dit amendement – een uit een enkel artikel bestaande bijkomende titel in het ontwerp van decreet – de introductie van een vorderingsrecht voor het middenveld wordt beoogd. Luidens de spreker moet men het in een participatief bestuursmodel aandurven om het middenveld meer mogelijkheden te geven dan de louter formele procedures die er op heden bestaan. Een dergelijk vorderingsrecht voor middenveldorganisaties (in casu toch de stakeholders bij uitstek inzake het nastreven van de belangen van conflictpreventie en mensenrechtenbescherming) is zeker op zijn plaats in een volwassen democratie. Hij weet dat dit moeilijk ligt bij de Vlaamse Regering, maar dringt er bij de leden van de meerderheid op aan om dit amendement toch nog eens grondig te overwegen.

Minister-president *Kris Peeters* herhaalt hierop zijn, reeds tijdens de algemene bespreking te berde gebrachte overweging, dat de Vlaamse Regering het niet opportuun acht om in het Wapenhandeldecreet een dergelijk vorderingsrecht voor bepaalde vzw's in te schrijven. De redenen voor die afwijzende houding zijn van tweeërlei aard. Vooreerst is de uitoefening van een dergelijk vorderingsrecht bij wapendossiers inherent moeilijk. De dossiers in kwestie kunnen immers om wettelijke redenen van nationale veiligheid en vertrouwelijkheid van informatie niet openbaar gemaakt worden. En tweedens mag ook niet uit het oog verloren worden dat de procedure bij de Raad van State sowieso al open staat voor verenigingen die een belang kunnen aantonen.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 1 stem tegen 10, bij 1 onthouding.

Artikelen 51 tot en met 54

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden de artikelen aangenomen met 10 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

IV. STEMMING OVER HET GEHEEL

Vooraleer het ontwerp van decreet ter eindstemming wordt gelegd, ontspint zich nog een korte afsluitende discussie. De heer *Bart Caron* verklaart daarbij nuchter en realistisch genoeg te zijn om al van in het begin van deze bespreking te hebben beseft dat het binnen de meerderheid bereikte compromis het zal halen. Vanuit zijn politieke en filosofische overtuiging heeft hij desalniettemin gemeend toch de nodige inspanningen te moeten doen om de tekst – die zeker ook goede elementen bevat – nog geamendeerd te krijgen.

In globo blijft hij het vooral moeilijk hebben met de catch-all zoals die nu in het regeringsontwerp is opgenomen. Door de gebruikte formulering blijft hij ook op zijn honger voor wat het antwoord op de door hem opgeworpen vraag aangaande de visualisatieschermen betreft. Hij kondigt bij die gelegenheid aan dat hij op de vraag of visualisatieschermen nu al dan niet gevat zijn onder de termen van dit decreet, zal blijven terugkomen tot hij er een

bevredigend antwoord op gekregen heeft. Ten ware natuurlijk dat een en ander duidelijk zou blijken uit de concrete toepassing van het decreet.

Het tweede gegeven waarmee het lid het moeilijk blijft hebben is het feit dat in het ontwerp van decreet de landen van het Wassenaar Arrangement desgevallend het voorwerp van een uitzondering kunnen uitmaken. Zelf had hij dit in elk geval liever beperkt gezien tot de NAVO-lidstaten. Want het concrete verschil tussen de twee groepen ligt bij Rusland en Oekraïne. Twee staten die bepaald geen frisse reputatie hebben.

Daarop inpikkend stelt mevrouw *Ann Brusseel* dat Open Vld insgelijks blijft zitten met een aantal principiële problemen. Vooreerst mogen de Vlaamse bedrijven niet met overbodige administratieve lasten bezwaard worden. Ergo valt enkel te discussiëren over de export van materiaal dat reëel risico met zich brengt. Ook ander materiaal aan allerhande administratieve voorwaarden en restricties onderwerpen is haars inziens geheel zinledig.

Tweedens moet men zich er ook goed van bewust zijn dat het bij de betrokken Vlaamse bedrijven om hoogst performante en innovatieve bedrijven gaat (zoals Barco bijvoorbeeld), die men hier zeker niet mag weggagen door zonder gegronde redenen al te stringente regels of al te veel restricties op te leggen. Bij de Vlaamse ‘wapenhandel’ gaat het immers over bedrijven die zich helemaal bovenaan het spectrum van de hightech-industrie situeren. En dat is een industrieel-technologisch segment dat we te allen prijze hier moeten zien te handhaven. Zoniet dreigt Vlaanderen al over luttele decennia te verworden tot een soort bejaardentehuis dat zichzelf niet meer kan financieren.

Dat alles in grote nuchterheid gezegd zijnde, blijft het vanzelfsprekend zaak om mensenrechtenschendingen, waar ter wereld ze zich ook voordoen, krachtig aan de kaak te stellen. Deze ethisch-humanistische dimensie kan in dit parlement gerust tot uiting worden gebracht, maar om echt effectief te zijn lijkt het het lid toch aangewezen om een en ander vooral langs het inherent veel krachtiger kanaal van de federale minister van Buitenlandse Zaken te ventileren. Vlaanderen en België kunnen zo optimaal hun krachten bundelen. Een bundeling die overigens desgevallend nog effectiever kan zijn in de mate dat er een eensgezind Europees optreden op zou volgen.

Het komt het lid ook voor dat men deze ethische ingrepen zeer specifiek moet richten op reële mensenrechtenschendingen en ernstige bedreigingen voor de mensenrechten. Men moet er zich echter voor hoeden om tegelijk ook alle louter theoretische mogelijkheden mee te nemen in de regelgeving. Het enige dat men daarmee bereikt is concurrentienadeel en schade voor de eigen industrie.

De heer *Bart Caron* repliceert daarop dat de opstelling van Groen ten aanzien van de wapenhandelthematiek over de jaren heen – zonder overigens de blijvende humanitaire bekommernissen los te laten – ook wel degelijk geëvolueerd is van principiële tegenkanting naar een positie waarbij men een duidelijk onderscheid wenst te maken tussen verantwoorde en niet-verantwoorde wapenhandel. Vandaar ook de nadruk op het kennen van het eindgebruik als sleutelcomponent voor het beleid én op goede wegingscriteria voor het beoordelen van de in-, uit- en doorvoer. Men mag het dus zeker niet voorstellen alsof het hier om een discussie pro of contra het bedrijfsleven gaat. Ook onder het regime dat wordt voorgestaan in het voorstel van decreet van Groen zou export wel degelijk mogelijk blijven, alleen zou die onderworpen zijn aan meer administratieve voorwaarden. Daarzonder kan men immers geen degelijk beleid voeren, waardoor men in de toekomst wel eens voor verrassingen zou kunnen komen te staan. Voor wat dat laatste betreft, verwijst de heer Caron bij wege van voorbeeld naar het inderhaast schorsen van de Vlaamse uitvoervergunningen naar een aantal landen tijdens de hoogdagen van de Arabische Lente.

De in het ontwerp van decreet opgenomen regeling waardoor allerhande goederen nagevoeg helemaal vrij zullen kunnen circuleren binnen de Europese Unie, zal er volgens het

lid toe leiden dat men het zicht op een aantal zaken helemaal kwijt raakt. Met alle mogelijke negatieve gevolgen vandien. Dit ware enkel te ondervangen indien er in heel de EU een en dezelfde vrij strikte regeling zou gelden, die ook nog eens best op Europees niveau gehandhaafd zou worden. Bij ontstentenis daarvan dreigen de betrokken bedrijven te gaan concurreren op basis van allerhande administratieve ‘undercuts’.

Dat het voor de betrokken Vlaamse bedrijven zeker niet allemaal kommer en kwel is, meent de heer Caron overigens ook te mogen afleiden uit de verre van afwijzende opstelling van de bedrijfswereld ten aanzien van de voorliggende regeling. In vergelijking met de in de Verenigde Staten bestaande regeling, is wat hier nu voorligt duidelijk veel minder streng. Hetgeen de spreker nog eens terugbrengt op zijn vraag of visualisatieschermen nu al dan niet onder de regeling gevat zijn.

Voor wat dat laatste betreft, herhaalt minister-president *Kris Peeters* dat hij op deze vraag niet in abstracto of in globo kan antwoorden. De zaak moet in concreto en geval per geval worden bekeken, waarbij er telkenmale een dubbele toets zal worden toegepast. Daarbij worden respectievelijk de technische specificaties van het scherm in kwestie nagegaan evenals het voorziene gebruik.

Daarna door de *voorzitter* in zijn geheel ter stemming gelegd, wordt het overeenkomstig de artikelsgewijze bespreking geamendeerde ontwerp van decreet betreffende de in-, uit-, doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie ten slotte aangenomen met 8 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding.

Conform artikel 55bis, 1, van het Reglement van het Vlaams Parlement impliceert de aanneming van het ontwerp van decreet de verwerping van het in samenhang met dit ontwerp van decreet behandelde voorstel van decreet houdende de overdracht, in-, uit- en doorvoer, transit en tussenhandel van vuurwapens voor civiel gebruik, defensiegerelateerde producten en ander voor militair gebruik of ordehandhaving dienstig materiaal en daaraan verbonden technologie (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 944/1*).

Frank CREYELMAN,
voorzitter

Jan ROEGIERS
Peter REEKMANS,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

EEG	Europese Economische Gemeenschap
EG	Europese Gemeenschap
EU	Europese Unie
GBVB	Gemeenschappelijk Buitenlands- en Veiligheidsbeleid
KB	koninklijk besluit
ngo	niet-gouvernementele organisatie
OVSE	Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa
PB	Publicatieblad (van de Europese Unie)
SARiV	Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen
VN	Verenigde Naties
VVI	Vlaams Vredesinstituut
vzw	vereniging zonder winstoogmerk

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Titel 1. Algemeen kader en definities

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. In dit decreet wordt verstaan onder:

- 1° aanvrager: een natuurlijke persoon of rechtspersoon die, al dan niet vertegenwoordigd door een derde, een aanvraag van in-, uit- of doorvoer, overbrenging, voorafgaande machtiging of certificaat van gecertificeerd persoon indient;
- 2° ander voor militair gebruik dienstig materiaal: goederen die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld;
- 3° bestemming: de natuurlijke persoon of rechtspersoon in het land van bestemming naar wie de goederen vanuit België worden overgebracht of uit- of doorgevoerd;
- 4° civiel vuurwapen: een vuurwapen dat wordt in-, uit-, doorgevoerd of overgebracht voor ander dan militair of paramilitair gebruik, met uitzondering van automatische vuurwapens en van vuurwapens met een kaliber dat door de Vaste Internationale Commissie ter Beproeving van Draagbare Vuurwapens als militair werd geclassificeerd;
- 5° defensiegerelateerde producten: de producten, met inbegrip van programmatuur en technologie, die opgenomen zijn in de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen;
- 6° doorvoer: het vervoer van goederen die uitsluitend het Belgische grondgebied worden binnengebracht om via dat gebied te worden vervoerd naar een ander land, met uitzondering van overbrengingen tussen twee lidstaten van de EU, en waarbij de goederen op een van de volgende manieren worden getransporteerd:
  - a) ze worden overgeladen van het ene transportmiddel op een ander transportmiddel;
  - b) ze worden van een transportmiddel gelost en worden nadien opnieuw op hetzelfde transportmiddel geladen;
- 7° eindgebruiker: de op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende natuurlijke persoon of rechtspersoon waaraan het gebruik van de over te brengen of uit of door te voeren goederen zal toevallen;
- 8° gecertificeerd persoon: een persoon die van een daartoe bevoegde autoriteit in een lidstaat van de EU een certificaat heeft ontvangen dat verklaart dat die persoon betrouwbaar is en onder meer in staat is om uitvoerbeperkingen na te komen van defensiegerelateerde producten die hij of zij in het kader van een vergunning vanuit een andere lidstaat overbrengt;
- 9° gevoelige goederen: de defensiegerelateerde producten die zijn opgenomen in het VN-register voor Conventionele Wapens als vervat in resoluties 43/36L en 58/54 van de Algemene Vergadering van de VN, met inbegrip van de goederen die zijn opgenomen in de optionele categorieën over kleine en lichte wapens;
- 10° invoer: elke binnenkomst in het douanegebied van de EU van goederen via het Belgische grondgebied, met inbegrip van tijdelijke opslag, plaatsing in een vrije zone of een vrij entrepot, plaatsing onder een schorsingsprocedure en het in het vrije verkeer brengen in de zin van verordening (EG) nr. 450/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (het gemoderniseerd douanewetboek), met uitzondering van de gevallen vermeld in artikel 2, punt 6°;

- 11° land van bestemming: het land waarnaar de goederen vanuit België worden overgebracht, of uit- of doorgevoerd;
- 12° land van eindgebruik: het land waar het op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende gebruik van de over te brengen, of uit of door te voeren goederen zich zal situeren;
- 13° munitie: het hele stuk of zijn componenten, met inbegrip van patroonhouder, slaghoedje, voortstuwingskruit en, indien toepasselijk, projectielen, die worden gebruikt in een vuurwapen;
- 14° onderdeel: elk element of vervangingselement dat specifiek voor een vuurwapen is gemaakt en dat aan de wettelijk voorgeschreven proef onderworpen is, alsook elk hulpstuk dat, aangebracht op een vuurwapen, tot gevolg heeft dat het wapen in een andere categorie wordt ondergebracht;
- 15° ordehandhavingsmateriaal: goederen die speciaal ontworpen of aangepast zijn voor ordehandhaving of oproerbeheersing;
- 16° overbrenging: het overbrengen van een of meer civiele vuurwapens, onderdelen of munitie van het grondgebied van één lidstaat van de EU naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik en het overdragen van een of meer defensiegerelateerde producten van het grondgebied van een lidstaat van de EU naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap;
- 17° uitvoer: elk vertrek van goederen uit het douanegebied van de EU via het Belgische grondgebied, met inbegrip van het vertrek van goederen waarvoor een douaneaangifte vereist is en het vertrek van goederen na de opslag ervan in een vrije zone van controletype I of een vrij entrepot in de zin van het gemoderniseerd douanewetboek, met uitzondering van de gevallen vermeld in artikel 2, punt 6°;
- 18° vuurwapen: een draagbaar wapen dat van een loop voorzien is en waarmee door explosieve voortstuwing een lading, een kogel of een projectiel wordt uitgestoten, en dat daartoe is ontworpen of daartoe kan worden omgebouwd.

Art. 3. §1. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging is verboden van defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie waarvan het gebruik, de productie, de ontwikkeling of de overdracht verboden zijn door of krachtens internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België.

Daarenboven is de invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest verboden van defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie, andere dan deze vermeld in het eerste lid, en andere goederen waarvan het voorhanden hebben in België verboden is op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006.

De Vlaamse Regering stelt de lijst vast van de defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen, munitie en andere goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn.

De in-, uit- of doorvoer of overbrenging van deze goederen voor doeleinden die door de daarop toepasselijke regelgeving zijn toegelaten is onderworpen aan een vergunning als vermeld in paragraaf 2 en 3.

§2. De overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 2.

§3. De overbrenging en de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 3.

§4. De overbrenging, vermeld in paragraaf 2 en 3, vanuit en naar het Koninkrijk der Nederlanden en het Groothertogdom Luxemburg is vrijgesteld van vergunning.

De doorvoer en de overbrenging van goederen als vermeld in paragraaf 2 en 3, die bestemd zijn voor of afkomstig zijn uit het Koninkrijk der Nederlanden of het Groothertogdom Luxemburg, wordt toegestaan op voorlegging van een vergunning die voor de in-, uitvoer of overbrenging van die goederen werd toegekend door de bevoegde Nederlandse of Luxemburgse autoriteiten.

Art. 4. De Vlaamse Regering kent vergunningen, machtigingen en certificaten als vermeld in dit decreet, toe als de aanvrager in het Vlaamse Gewest zijn of haar woonplaats of maatschappelijke zetel heeft.

Als de aanvrager geen woonplaats of maatschappelijke zetel in België heeft, kent de Vlaamse Regering een vergunning toe als de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging op het grondgebied van het Vlaamse Gewest plaatsvindt.

Art. 5. De persoon die een vergunning, machtiging of certificaat wil verkrijgen, moet daartoe een aanvraag indienen bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Die dienst kan bij de behandeling van een aanvraag de voorlegging van alle relevante documenten eisen die hij nodig acht om nuttige informatie te verkrijgen over de beoogde in-, uit- of doorvoer of de overbrenging.

Titel 2. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten en ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 6. Deze titel voorziet in de omzetting, voor wat betreft de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest, van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap.

Deze titel doet geen afbreuk aan de bepalingen van titel 3, hoofdstuk 2. Indien toepasselijk gelden de vereisten, vermeld in artikel 31, evenzeer voor de goederen die onder de toepassing van deze titel vallen.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 7. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 13 is vereist voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar andere lidstaten van de EU.

§2. De overbrenging naar het Vlaamse Gewest van gevoelige goederen, als vermeld in artikel 2, punt 9°, behoeft een voorafgaande kennisgeving.

De Vlaamse Regering kan een lijst van andere defensiegerelateerde producten aannemen waarvan de overbrenging naar het Vlaamse Gewest eveneens een voorafgaande kennisgeving behoeft omdat deze een directe bedreiging voor de openbare orde of veiligheid vormen.

Op basis van de kennisgeving, vermeld in het eerste en tweede lid, beslist de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, of het noodzakelijk is dat voor de overbrenging in kwestie een vergunning als vermeld in artikel 18 vereist wordt om een onderzoek op basis van de criteria, vermeld in artikel 11, toe te laten.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen, en de nadere regels van die vergunningen en van de kennisgeving vast.

Art. 8. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 21, is vereist voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten naar landen buiten de EU.

De Vlaamse Regering neemt aanvullend een lijst aan van ordehandhavingsmateriaal waarvan de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer eveneens een vergunning als vermeld in artikel 21, behoeft.

Bij het vaststellen van deze lijst houdt de Vlaamse Regering in het bijzonder rekening met het risico dat het betreffende ordehandhavingsmateriaal gebruikt kan worden voor binnenlandse repressie.

§2. Met behoud van de toepassing van paragraaf 1 is een vergunning als vermeld in artikel 21 noodzakelijk voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van ander voor militair gebruik dienstig materiaal, als vermeld in artikel 2, punt 2°.

§3. Een vergunning als vermeld in artikel 21 is vereist voor de tijdelijke en definitieve invoer van gevoelige goederen, als vermeld in artikel 2, punt 9°, vanuit landen buiten de EU.

De Vlaamse Regering kan een lijst van andere defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal aannemen waarvan de tijdelijke en definitieve uit- en invoer eveneens een vergunning als vermeld in artikel 21 behoeft omdat deze een directe bedreiging voor de openbare orde of veiligheid vormen.

§4. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de nadere regels ervan vast.

Art. 9. §1. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, een aanvraag indienen om een voorlopig advies te krijgen over de toelaatbaarheid van een bepaalde in-, uit- of doorvoer of overbrenging. Een dergelijk voorlopig advies houdt een verklaring in dat de details van de in-, uit- of doorvoer of overbrenging werden onderzocht en omvat een positief of negatief oordeel daarover.

Het advies, vermeld in het eerste lid, is louter informatief van aard, bindt het Vlaamse Gewest op geen enkele wijze en kan niet beschouwd worden als een toestemming om de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging te voltrekken.

§2. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen naar aanleiding van een bepaalde uit- of doorvoer een schriftelijke bevestiging vragen dat zijn of haar goederen niet onder de toepassing van artikel 8, §2, vallen.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor het verkrijgen van dit advies en deze schriftelijke bevestiging en de nadere regels ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Voorafgaande machtiging bij uit- of doorvoer of overbrenging naar een andere lidstaat van de Europese Unie

Art. 10. §1. Iedere persoon die defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal in overeenstemming met de bepalingen van deze titel definitief wil uit- of doorvoeren naar een land buiten de EU of definitief wil overbrengen naar een andere lidstaat van de EU, moet houder zijn van een voorafgaande machtiging die hem of haar toelaat om activiteiten van uit-, doorvoer of overbrenging te verrichten.

§2. Deze machtiging wordt toegekend nadat is vastgesteld dat de aanvrager beschikt over de noodzakelijke moraliteit voor de uitoefening van activiteiten betreffende defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal.

Bij de beoordeling van de moraliteit van de aanvrager wordt rekening gehouden met de strafbare feiten gepleegd door de aanvrager die werden vastgesteld in een proces-verbaal of die aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling of een maatregel die het verval van de strafvordering inhoudt en kan het advies gevraagd worden van de procureur des Konings van het arrondissement waar de aanvrager is gevestigd, van de Veiligheid van de Staat en van de federale politie.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning en de nadere regels van de voorafgaande machtiging en de procedure voor het moraliteitsonderzoek vast.

§3. De voorafgaande machtiging is onbeperkt geldig, maar wordt elke drie jaar geëvalueerd, te rekenen vanaf het moment van de toekenning van de machtiging.

§4. De voorafgaande machtiging is niet noodzakelijk als de persoon, vermeld in paragraaf 1:

- 1° in het bezit is van een getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar;
- 2° een gecertificeerde persoon is;
- 3° de EU, de NAVO, de VN, het IAEA is, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;
- 4° een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een andere lidstaat van de EU of de NAVO is.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Art. 11. Elke aanvraag van invoer of overbrenging als vermeld in artikel 7, §2, en artikel 8, §3, wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

- 1° een andere bestemming krijgen dan werd aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht worden;
- 2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 12. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 13 en 21, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen betreffende de toekenning en het gebruik ervan, die er op gericht zijn bij te dragen tot de naleving van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan.

Deze voorwaarden en beperkingen kunnen betrekking hebben op de volgende elementen:

- 1° het eindgebruik van de betreffende goederen;
- 2° de wederuitvoer of de uitvoer na overbrenging van de betreffende goederen;
- 3° het vervoer en de in- of uitklaring van de betreffende goederen;
- 4° de fysieke verificatie van de betreffende goederen;
- 5° de rapportering over het gebruik van de betreffende vergunning, als vermeld in artikel 49.

§2. De voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

§3. De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 13. Voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de EU zijn er drie soorten vergunningen: de algemene vergunning, de globale vergunning en de individuele vergunning.

Art. 14. §1. Een persoon die voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn in een algemene vergunning, kan in de gevallen, vermeld in paragraaf 2, op basis van die algemene vergunning defensiegerelateerde producten overbrengen naar andere lidstaten van de EU.

§2. Enkel voor de volgende gevallen wordt een algemene vergunning voorzien:

- 1° de bestemming maakt deel uit van de strijdkrachten van een andere lidstaat van de EU of is een aanbestedende dienst op het gebied van defensie die voor het exclusieve gebruik door de strijdkrachten van de lidstaat aankopen verricht;
- 2° de bestemming is een gecertificeerde persoon;
- 3° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht met het oog op demonstratie, evaluatie of expositie;
- 4° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht naar de oorspronkelijke leverancier met het oog op onderhoud of herstelling, of worden opnieuw overgebracht naar de oorspronkelijke bestemming na onderhoud of herstelling in het Vlaamse Gewest;
- 5° de overbrenging is noodzakelijk in het kader van een intergouvernementeel samenwerkingsprogramma tussen lidstaten van de EU voor de ontwikkeling, de productie en het gebruik van een of meer defensiegerelateerde producten.

§3. Bij de toekenning van het certificaat van gecertificeerde persoon aan aanvragers gevestigd in het Vlaamse Gewest beoordeelt de Vlaamse Regering de betrouwbaarheid van de aanvragers aan de hand van de volgende elementen:

- 1° de bewezen ervaring van de aanvrager in defensieactiviteiten, waarbij met name rekening wordt gehouden met het door de aanvrager nakomen van uitvoerbeperkingen, gerechtelijke veroordelingen ter zake, de toestemming om defensiegerelateerde producten te vervaardigen of in de handel te brengen en de aanwezigheid van ervaren leidinggevend personeel;

- 2° de relevante industriële activiteit in defensiegerelateerde producten van de aanvrager binnen de EU, met name het vermogen om systemen en subsystemen te integreren;
- 3° de benoeming van een directielid van de aanvrager die persoonlijk verantwoordelijk is voor overbrengingen en uitvoer;
- 4° een door dat directielid ondertekende schriftelijke verklaring waarin wordt aangegeven dat de aanvrager:
  - a) alle noodzakelijke maatregelen zal nemen om te voldoen aan alle specifieke voorwaarden en beperkingen van het eindgebruik en de uitvoer van elk afgenomen specifiek onderdeel of product;
  - b) de bevoegde autoriteiten bij verzoeken en onderzoeken met de benodigde zorgvuldigheid gedetailleerde informatie zal geven over de eindgebruikers of het eindgebruik van alle producten die de onderneming in het kader van een algemene vergunning van een andere lidstaat heeft uitgevoerd, overgebracht of afgenomen;
- 5° een door dat directielid ondertekende beschrijving van het interne programma tot naleving van de overbrengings- en uitvoercontroleprocedure of het uitvoerbeheerssysteem van de aanvrager die de informatie over de volgende elementen bevat:
  - a) de organisatorische, menselijke en technische hulpbronnen voor het beheer van overbrengingen en uitvoer;
  - b) de hiërarchieke verantwoordelijkheidsstructuur;
  - c) interne auditprocedures;
  - d) bewustmakings- en scholingsmaatregelen voor het personeel;
  - e) fysieke en technische veiligheidsmaatregelen;
  - f) registratie en traceerbaarheid van overbrengingen en uitvoer.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van dit certificaat vast en bepaalt de verdere nadere regels van het certificaat en de vermelde elementen.

§4. De algemene vergunningen specificeren de defensiegerelateerde producten of product-categorieën waarvoor ze worden toegekend.

De algemene vergunning voor overbrenging naar gecertificeerde personen, vermeld in paragraaf 2, tweede lid, wordt in geen geval toegekend voor de overbrenging van gevoelige goederen, vermeld in artikel 2, punt 9°.

§5. Algemene vergunningen worden gepubliceerd op de website van de Vlaamse overheid.

§6. Voor een persoon kan gebruikmaken van een algemene vergunning, moet hij of zij zich registreren bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

§7. Als er een duidelijk risico bestaat dat een gecertificeerde persoon in een andere lidstaat van de EU de bestemming is in het kader van een algemene vergunning en dat die persoon niet zal voldoen aan de voorwaarden die verbonden zijn aan de algemene vergunning of een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de wezenlijke veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest of België, wordt de andere lidstaat daarvan op de hoogte gebracht en wordt er verzocht om de situatie te verifiëren.

Als na de verificatie door de andere lidstaat twijfel blijft bestaan, kan het gebruik van de algemene vergunning vermeld in paragraaf 2, punt 2°, met toepassing van artikel 43 beperkt worden ten aanzien van de betrokken persoon.

Art. 15. §1. In gevallen die niet vermeld zijn in artikel 14, §2, kan een persoon een globale vergunning aanvragen voor de overbrenging van bepaalde defensiegerelateerde producten of productcategorieën naar bepaalde bestemmingen in een of meer lidstaten van de EU.

In de gevallen vermeld in artikel 14, §2, kunnen personen die niet voldoen aan de voorwaarden die gesteld zijn in de bijhorende algemene vergunning eveneens een globale vergunning aanvragen.

§2. Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten of productcategorieën en voor welke bestemmingen de globale vergunning wordt toegekend.

§3. Het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan als er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager niet over de evenredige en passende middelen en procedures beschikt om te kunnen voldoen aan de verplichtingen die op het vlak van overbrengingscontrole en rapportering als vermeld in artikel 12 en 49, verbonden zijn of kunnen zijn aan het gebruik van een globale vergunning.

Art. 16. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifieke overbrenging van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten die zal worden overgebracht in een of meer zendingen naar één bestemming in een andere lidstaat van de EU.

Hij of zij moet dat in elk geval doen in de volgende gevallen:

- 1° de aanvraag is beperkt tot één overbrenging;
- 2° de aanvraag betreft een overbrenging voor toegelaten doeleinden van goederen waarvan de overbrenging verboden is op basis van artikel 3, §1;
- 3° de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen oordeelt dat dit noodzakelijk is voor de bescherming van de wezenlijke veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest en België, of om redenen van openbare orde of veiligheid;
- 4° deze dienst oordeelt dat dit noodzakelijk is om te voldoen aan internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België;
- 5° het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan op basis van artikel 15, §3.

Art. 17. In de volgende gevallen kan een bepaalde overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de EU vrijgesteld worden van vergunning:

- 1° de aanvrager is een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een andere lidstaat van de EU of de NAVO;
- 2° de aanvrager is de EU, de NAVO, het IAEA, de VN of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;
- 3° de overbrenging is gekoppeld aan humanitaire hulp bij een ramp of maakt deel uit van een schenking in een noodgeval.

Art. 18. Voor de overbrenging in een of meer zendingen naar het Vlaamse Gewest van goederen waarvan de overbrenging verboden is op basis van artikel 3 en van defensiegerelateerde producten waarvoor de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, op basis van artikel 7, §2, een vergunning vereist, moet een individuele vergunning aangevraagd worden.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 19. §1. Bij iedere aanvraag van een individuele of globale vergunning en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager van een individuele vergunning bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, namelijk een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming of een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen kan bij elke overbrenging extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de EU of van de NAVO is in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker vereist waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;
- 2° de overbrenging gevoelige goederen betreft.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Als de aanvrager van een individuele of globale vergunning tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor overbrenging informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de uitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden overgebracht, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Onderafdeling 2. Criteria bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 20. Als het op het moment van de beslissing over een aanvraag van een globale of individuele vergunning, vermeld in artikel 15 en 16, vaststaat dat het eindgebruik van de goederen zich afspeelt buiten de EU, wordt de aanvraag getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 26 en 28, en kan de globale of individuele vergunning op die basis geweigerd worden of onderworpen aan voorwaarden of beperkingen betreffende het eindgebruik of uitvoer, als vermeld in artikel 12.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 21. Voor de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal en voor de uit- en doorvoer van ander voor militair gebruik dienstig materiaal zijn er twee soorten vergunningen: de individuele vergunning en de gecombineerde vergunning.

Art. 22. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifiek geval van uit- of doorvoer van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal, in een of meer zendingen, naar één bestemming.

Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifiek geval van invoer van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten of ordehandhavingsmateriaal, in een of meer zendingen, van één afzender.

Voor de invoer van goederen waarvan de invoer verboden is op basis van artikel 3 moet een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 23. Een persoon kan een gecombineerde vergunning aanvragen voor de uitvoer van bepaalde defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal naar een of meer welbepaalde bestemmingen in eenzelfde land.

Een persoon kan een gecombineerde vergunning aanvragen voor de invoer van bepaalde defensiegerelateerde producten of ordehandhavingsmateriaal van een of meer welbepaalde afzenders in eenzelfde land.

Bij uitvoer moet voor alle bestemmingen aan de voorwaarden, vermeld in artikel 24, voldaan worden.

Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal en voor welke afzenders of bestemmingen de gecombineerde vergunning wordt toegestaan.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 24. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, namelijk een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming of een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de EU of van de NAVO is in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker vereist waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;

- 2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;
- 3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Bij iedere aanvraag tot doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de EU, de NAVO, de VN, het IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

§5. Als de aanvrager tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor uit- of doorvoer informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de wederuitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden uit- of doorgevoerd, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Art. 25. Personen die een uitvoervergunning aanvragen voor defensiegerelateerde producten die in het kader van een vergunning als vermeld in artikel 13 vanuit een andere lidstaat van de EU zijn overgebracht, en waaraan uitvoerbependingen zijn verbonden, voegen bij hun aanvraag de documenten die aantonen dat ze aan de voorwaarden van die beperkingen hebben voldaan, eventueel met inbegrip van het feit dat ze van de lidstaat van herkomst de vereiste toestemming voor uitvoer hebben verkregen.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 26. §1. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de volgende criteria, gebaseerd op artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie. Die criteria omvatten:

- 1° de naleving van de internationale verplichtingen en verbintenissen van België, in het bijzonder de door de VN-Veiligheidsraad of de EU aangenomen sancties, overeenkomsten ter zake van non-proliferatie en andere onderwerpen, alsook andere internationale verplichtingen;
- 2° de eerbiediging van de mensenrechten in het land van eindgebruik en de naleving van het internationaal humanitair recht door dat land;
- 3° de interne situatie van het land van eindgebruik ten gevolge van spanningen of gewapende conflicten;
- 4° de handhaving van vrede, veiligheid en stabiliteit in de ontvangende regio;
- 5° de nationale veiligheid van het Vlaamse Gewest en België, van de lidstaten van de EU, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten;
- 6° het gedrag van het land dat de goederen of technologie in kwestie koopt tegenover de internationale gemeenschap, namelijk de houding van dat land tegenover terrorisme, de aard van zijn bondgenootschappen en de eerbiediging van het internationaal recht;

- 7° het gevaar dat de goederen of technologie in kwestie in het land van bestemming of in het land van eindgebruik een andere bestemming krijgen of onder ongewenste voorwaarden opnieuw worden uitgevoerd;
- 8° de compatibiliteit van de levering van de goederen in kwestie of technologie met de technische en economische capaciteit van het land van eindgebruik, rekening houdend met de wenselijkheid dat de staten aan hun legitieme behoeften op het vlak van veiligheid en defensie voldoen met zo gering mogelijke aanwending van menselijk en economisch potentieel voor bewapening.

§2. In het licht van het eerste criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 1°, wordt de vergunning geweigerd als de toekenning ervan strijdig is met onder andere:

- 1° de internationale verplichtingen van België en de verbintenis om wapenembargo's van de VN, de EU en de OVSE te doen naleven;
- 2° de internationale verplichtingen van België uit hoofde van het verdrag inzake de niet-verspreiding van kernwapens, het verdrag inzake biologische en toxiwapens, het verdrag inzake chemische wapens, het verdrag inzake clusterprojectielen en het verdrag inzake het verbod op het gebruik, de opslag, de productie en de overdracht van anti-persoonsmijnen en inzake de vernietiging ervan;
- 3° de verbintenissen van België binnen het raamwerk van de Australische Groep, het Missile Technology Control Regime, het Comité-Zangger, de Groep van Nucleaire Exportlanden, het Wassenaar Arrangement en de Haagse Gedragscode tegen de verspreiding van ballistische raketten.

§3. In het licht van het tweede criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, wordt de houding van het land van eindgebruik geëvalueerd ten opzichte van de belangrijke, in internationale mensenrechteninstrumenten vastgelegde beginselen en ten opzichte van belangrijke, in het internationaal humanitair recht vastgelegde beginselen.

De vergunning wordt geweigerd als de aanvraag goederen betreft die voor binnenlandse onderdrukking kunnen worden gebruikt en de ter zake bevoegde instanties van de VN, de Raad van Europa, de EU of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is ten aanzien van de eindgebruiker ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht hebben vastgesteld of van mensenrechten die potentieel met gebruik van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingmateriaal geschonden kunnen worden.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie gebruikt zullen worden bij het begaan van ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht.

§4. In het licht van het derde criterium, vermeld in de paragraaf 1, punt 3°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een intern gewapend conflict in het land van eindgebruik, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de EU, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de VN, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, en behoudens de noodzaak om te voldoen aan legitieme behoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de EU, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het tweede criterium, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een intern gewapend conflict of binnenlandse spanningen zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen waar binnenlandse spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§5. In het licht van het vierde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 4°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een regionaal gewapend conflict, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de EU, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de VN, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, artikel 51 van het Handvest van de VN en de noodzaak om te voldoen aan legitieme behoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de EU, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een gewapend conflict of spanningen in de regio zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen in een regio waar spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§6. In het licht van het vijfde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 5°, wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de voorgestelde uit- of doorvoer de defensie- en veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest en België of van andere lidstaten van de EU of de NAVO of van bevriende landen of bondgenoten rechtstreeks of onrechtstreeks zou bedreigen of dat de goederen of technologie in kwestie tegen de eigen troepen of die van andere lidstaten van de EU of de NAVO of van bevriende landen of bondgenoten zullen gebruikt worden.

§7. In het licht van het zesde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 6°, wordt onderzocht of het land van eindgebruik in het verleden het terrorisme of de internationaal georganiseerde misdaad heeft gesteund of aangemoedigd, zijn internationale verbintenissen is nagekomen en of het zich heeft gecommitteerd aan non-proliferatie en andere aspecten van wapenbeheersing en ontwapening, met name door ondertekening, ratificatie en implementatie van de verdragen vermeld in paragraaf 2, punt 2°.

De vergunning wordt in ieder geval geweigerd als de ter zake bevoegde instanties van de VN, de Raad van Europa, de EU of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, hebben vastgesteld dat het land van eindgebruik het terrorisme of de internationaal georganiseerde misdaad steunt of aanmoedigt of op een systematische en manifeste manier haar internationale verplichtingen en verbintenissen betreffende het geweldverbod als vermeld in artikel 2 van het Handvest van de VN, het internationaal humanitair recht, non-proliferatie en ontwapening niet nakomt.

§8. In het licht van het zevende criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 7°, wordt rekening gehouden met de legitieme belangen inzake defensie en binnenlandse veiligheid van het land van eindgebruik, inclusief deelname aan VN- of andere vredeshandhavingsoperaties, met het technische vermogen van het land van eindgebruik om de goederen of technologie te gebruiken, met het vermogen van het land van eindgebruik om effectieve uitvoercontroles te verrichten, met het risico dat de goederen of technologie opnieuw worden uitgevoerd naar ongewenste bestemmingen en de mate waarin het land van eindgebruik zich in het verleden heeft gehouden aan wederuitvoerbepalingen of aan wederuitvoer voorafgaande toestemmingen die in het verleden werden opgelegd, met het risico dat de goederen of technologie bij terroristische organisaties of individuele terroristen terechtkomen en met het risico van onbedoelde overdracht van technologie.

De vergunning wordt in ieder geval geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie zullen afgewend worden van hun doel of bestemming of wederuitgevoerd, op een manier die strijdig is met de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan.

De vergunning wordt te meer geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie zullen terechtkomen bij personen ten opzichte waarvan door de ter zake bevoegde instanties van de VN, de Raad van Europa, de EU of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht zijn vastgesteld of die betrokken partij zijn in een intern of regionaal gewapend conflict, als vermeld in de criteria, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, 3° en 4°.

§9. In het licht van het achtste criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 8°, wordt onderzocht of de voorgestelde uit- of doorvoer ernstig afbreuk zou kunnen doen aan de duurzame ontwikkeling van het land van eindgebruik en wordt rekening gehouden met de financiële waarde van de betreffende uit- of doorvoer, met de hoogte van de militaire uitgaven van het ontvangende land ten opzichte van de sociale uitgaven, met in begrip van steun van de Europese Unie en bilaterale steun.

Art. 27. De uit- en doorvoervergunningen die geweigerd werden op grond van de criteria, vermeld in artikel 26, en de redenen van de weigering worden aan de andere lidstaten van de EU gemeld.

Vooraleer een vergunning wordt toegekend die de afgelopen drie jaar door een of meer andere lidstaten van de EU voor een in wezen identieke transactie geweigerd werd, wordt die lidstaat of worden die lidstaten geraadpleegd. Op basis van die raadpleging wordt beslist om de vergunning eveneens te weigeren of de vergunning toch toe te kennen. Als na die raadpleging beslist wordt om toch een vergunning toe te kennen, wordt de lidstaat of worden de lidstaten van de oorspronkelijke weigering of weigeringen daarvan op de hoogte gebracht en wordt een gedetailleerde motivering gegeven.

De weigeringen en raadplegingen blijven vertrouwelijk, conform de bepalingen in het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie.

Art. 28. Naast de gevallen vermeld in artikel 26, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de volgende criteria:

- 1° de externe belangen en internationale doelstellingen van het Vlaamse Gewest en België;
- 2° de rechten van het kind in het land van eindgebruik. Zo wordt een aanvraag geweigerd als vaststaat dat kindsoldaten ingezet worden in het geregelde leger;
- 3° de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf;

- 4° de prevalentie van een hoge graad van doden ten gevolge van vuurwapengeweld in het land van eindbestemming;
- 5° de prevalentie van gendergerelateerd geweld, in het bijzonder verkrachting en andere vormen van seksueel geweld;
- 6° de aanwezigheid van initiatieven van peacebuilding en reconciliatieprocessen.

Titel 3. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 29. Deze titel voorziet in de omzetting, voor wat betreft de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest, van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en van richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 30. §1. Een vergunning is vereist voor de tijdelijke en definitieve in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van alle categorieën en types van civiele vuurwapens, en voor de onderdelen en munitie ervan.

§2. De Vlaamse Regering kan een lijst vaststellen van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie die in-, uit- en doorgevoerd en overgebracht kunnen worden zonder vergunning omdat deze geen directe bedreiging voor de openbare orde of veiligheid vormen.

Deze lijst mag geen civiele vuurwapens, onderdelen en munitie bevatten waarvan het voorhanden hebben of het verwerven ervan verboden of vergunningsplichtig is op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de nadere regels ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Legaal bezit

Art. 31. §1. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie, wordt alleen toegestaan als de aanvrager op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd is om het vuurwapen, onderdeel of de munitie voorhanden te hebben of te verwerven.

§2. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie wordt tevens alleen toegestaan als alle essentiële kenmerken ervan bekend zijn.

Onder essentiële kenmerken, vermeld in het eerste lid, worden de aard, de categorie, het merk, het model, het kaliber en het serienummer verstaan.

In afwijking van het eerste lid kan in de volgende gevallen en mits gegronde motivering door de aanvrager de invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie worden toegestaan zonder opgave van de betreffende serienummers:

- 1° de civiele vuurwapens, onderdelen of munitie hebben geen serienummer;
- 2° de civiele vuurwapens, onderdelen of munitie werden besteld bij de producent en zijn nog in productie;
- 3° de civiele vuurwapens, onderdelen of munitie zullen verworven worden in het kader van een veiling of een beurs.

Als de invoer of de overbrenging naar het Vlaamse Gewest wordt toegestaan zonder de opgave van de serienummers van de betreffende civiele vuurwapens, onderdelen of munitie moeten deze serienummers na het gebruik van de vergunning met toepassing van artikel 49, §3, gerapporteerd worden aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Tevens wordt het toestaan van de uitzondering vermeld in het derde lid met toepassing van artikel 50, §3, opgenomen in het jaarlijks en halfjaarlijks verslag aan het Vlaams Parlement.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Art. 32. Elke vergunningsaanvraag voor de invoer of overbrenging wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

- 1° een andere bestemming krijgen dan aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht zullen worden;
- 2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 33. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 34 en 38, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen inzake de toekenning en het gebruik ervan, die er op gericht zijn bij te dragen tot de naleving van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan.

Deze voorwaarden en beperkingen kunnen betrekking hebben op de volgende elementen:

- 1° het eindgebruik van de betreffende goederen;
- 2° de wederuitvoer of de uitvoer na overbrenging van de betreffende goederen;
- 3° het vervoer en de in- of uitklaring van de betreffende goederen;
- 4° de fysieke verificatie van de betreffende goederen;
- 5° de rapportering over het gebruik van de betreffende vergunning, als vermeld in artikel 49.

§2. De voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

§3. De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 34. Voor de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 35. §1. In afwijking van artikel 34 kunnen personen die in het bezit zijn van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan, de bijhorende onderdelen en een proportionele hoeveelheid munitie, zonder vergunning voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten overbrengen vanuit en naar lidstaten van de EU, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen dat ze de vuurwapens daadwerkelijk overbrengen om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

§2. Tevens kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan en de bijhorende onderdelen, op basis van een voorafgaande kennisgeving en voor de duur van de betreffende activiteiten vanuit en naar lidstaten van de EU overbrengen voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie en herstelling, op voorwaarde dat ze een bewijs kunnen voorleggen dat aantoonde dat ze de vuurwapens daadwerkelijk voor dergelijke activiteiten overbrengen.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van deze kennisgevingen vast.

Art. 36. §1. In afwijking van artikel 34 kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar, een open vergunning verkrijgen die hen voor een periode van drie jaar toelaat om volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 vergunningsplichtige vuurwapens en vrij verkrijgbare vuurwapens die door de Vlaamse Regering niet vrijgesteld zijn van de vergunning tot overbrenging, en onderdelen en munitie ervan op basis van een voorafgaande kennisgeving over te brengen naar een wapenhandelaar die in een lidstaat van de EU gevestigd is.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van deze kennisgeving vast.

§2. Tevens kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar voor de tijdelijke overbrenging van civiele vuurwapens en onderdelen vanuit en naar lidstaten van de EU voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie en herstelling, een meervoudige vergunning aanvragen.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Art. 37. Bij iedere vergunningsaanvraag tot overbrenging naar een andere lidstaat van de EU wordt een document gevoegd waaruit de voorafgaande toestemming van die lidstaat voor die overbrenging blijkt, of waaruit blijkt dat de vergunning als vermeld in artikel 34 kan toegekend worden zonder die voorafgaande toestemming.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens onderdelen en munitie vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 38. Voor de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 39. §1. In afwijking van artikel 38 kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan, de bijhorende onderdelen en een proportionele hoeveelheid munitie, op basis van een voorafgaande kennisgeving voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten tijdelijk in- of uitvoeren vanuit en naar landen buiten de EU, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen ze de vuurwapens daadwerkelijk uitvoeren om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

Tevens kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan en de bijhorende onderdelen, op basis van een voorafgaande kennisgeving en voor de duur van de betreffende activiteiten tijdelijk in- of uitvoeren vanuit en naar landen buiten de EU, voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie, herstelling en tijdelijke opslag, op voorwaarde dat ze een bewijs kunnen voorleggen dat aantoont dat ze de vuurwapens daadwerkelijk voor dergelijke activiteiten in- of uitvoeren.

Voor personen die hun woonplaats in België hebben, geldt het eerste en tweede lid eveneens als zij enkel in het bezit zijn van een titel op basis waarvan zij volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd zijn om de betreffende vuurwapens voorhanden te hebben.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van deze kennisgeving vast.

§2. In afwijking van artikel 38 kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar voor de tijdelijke in- of uitvoer voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie, herstelling en tijdelijke opslag een meervoudige vergunning aanvragen.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 40. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. De aanvrager voegt bij zijn aanvraag een document waaruit de toestemming van het land van bestemming voor de invoer blijkt, zoals een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning.

Indien dit niet uit het document, vermeld in het tweede lid blijkt, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, zoals een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de EU of van de NAVO is in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker vereist waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;
- 2° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Bij iedere aanvraag van definitieve uitvoer wordt een document gevoegd waaruit de toestemming van de eventuele landen van doorvoer blijkt, met uitzondering van de lidstaten van de EU.

Als de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen binnen twintig werkdagen na een schriftelijk verzoek tot toestemming van de bevoegde autoriteiten in de landen van doorvoer geen bezwaar tegen de doorvoer heeft ontvangen, wordt de toestemming geacht gegeven te zijn.

§5. Bij iedere aanvraag van doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de EU, de NAVO, de VN, het IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

§6. Als de aanvrager tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor uit- of doorvoer informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de wederuitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden uit- of doorgevoerd, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 41. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 26.

Art. 42. Naast de gevallen vermeld in artikel 26, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de criteria, vermeld in artikel 28.

Titel 4. Schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, machtigingen, certificaten, voorlopige adviezen en schriftelijke bevestigingen

Art. 43. §1. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kunnen vergunningen, machtigingen, certificaten, voorlopige adviezen en schriftelijke bevestigingen die op basis van dit decreet zijn toegekend, geschorst of ingetrokken worden of beperkt worden in gebruik als:

- 1° de voorwaarden voor het toekennen ervan niet langer vervuld zijn of de voorwaarden en beperkingen, vermeld in artikel 12 en 33, niet in acht genomen zijn;
- 2° sinds de toekenning van een vergunning gewijzigde omstandigheden hebben plaatsgevonden of plaatsvinden die een belangrijk effect kunnen hebben op de toets, vermeld in artikel 11,26, 28, 32, 41 en 42;
- 3° veiligheidsbelangen of redenen van openbare orde of veiligheid dat vereisen.

In geval een schorsing, intrekking of beperking wordt beoogd bij wijze van individuele maatregel, wordt de maatregel in geen geval opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren opgeroepen is om gehoord te worden.

§2. Als uitzonderlijke omstandigheden dringende maatregelen vereisen, kan de geldigheid van lopende vergunningen, certificaten en schriftelijke bevestigingen voorlopig, voor een periode van maximaal zestig dagen, geschorst worden bij wijze van een eenvoudige kennisgeving.

Titel 5. Tijdelijke uitsluiting van aanvragers

Art. 44. §1. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kan aan een persoon de toekenning of het gebruik van elke vergunning, machtiging of schriftelijke bevestiging of elk certificaat of voorlopig advies voor een periode van een maand tot zes maanden ontzegd worden als er aanwijzingen zijn dat die persoon met betrekking tot defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen of munitie een van de volgende handelingen stelt of heeft gesteld:

- 1° hij of zij brengt goederen zonder de daarvoor noodzakelijke vergunning over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;
- 2° hij of zij brengt goederen waarvan de overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer verboden is over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;
- 3° hij of zij brengt goederen over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren op een manier die strijdig is met de gebruiksvoorwaarden van de toegekende vergunning of met de overige bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen;
- 4° hij of zij heeft onjuiste of onvolledige inlichtingen verstrekt om een vergunning te verkrijgen;
- 5° hij of zij onthoudt zich van het verstrekken van inlichtingen en documenten, of verstrekt die inlichtingen en die documenten in een onjuiste of onvolledige vorm;
- 6° hij of zij heeft zich schuldig gemaakt aan misdrijven die niet rechtstreeks verband houden met de toepassing van dit decreet, maar er wel een belangrijke invloed op kunnen uitoefenen, zoals inbreuken op de wapenwetgeving, geweldmisdrijven of valsheid in geschrifte.

§2. In geen geval wordt een dergelijke maatregel opgelegd zonder dat de betrokken persoon werd gehoord, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren is opgeroepen om gehoord te worden.

§3. In geval van een strafrechtelijk vooronderzoek naar de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat de daarvoor bevoegde instantie oordeelt dat de strafvordering al dan niet ingesteld moet worden.

Als de strafvordering wordt ingesteld voor de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat een beslissing over de strafvordering in kracht van gewijsde is getreden.

§4. De uitsluitingsmaatregel, vermeld in paragraaf 1, kan beperkt worden tot bepaalde activiteiten van in-, uit-, of doorvoer of van overbrenging, en tot bepaalde categorieën van goederen, vermeld in dit decreet.

Titel 6. Hoorrecht bij weigering

Art. 45. Als een aanvraag van een vergunning, machtiging of certificaat wordt geweigerd, heeft de aanvrager het recht om gehoord te worden, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, om zijn zaak te bespreken.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van dat hoorrecht vast.

Titel 7. Toezichts- en strafbepalingen

Hoofdstuk 1. Toezicht op de naleving van het decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan

Art. 46. §1. Met behoud van de toepassing van de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie en de personeelsleden van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën, houden de personeelsleden die de Vlaamse Regering aanwijst, toezicht op de naleving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§2. Als dat redelijkerwijs nuttig kan zijn voor de vervulling van hun opdracht, kunnen die personeelsleden gebruikmaken van de volgende rechten:

- 1° op elk moment, met het nodige materiaal, elke plaats betreden. Bij woningen is de toegang echter afhankelijk van de voorafgaande en schriftelijke toestemming van de bewoner;
- 2° inzage vorderen in alle documenten, correspondentie en andere informatiedragers in welke vorm ook, en zich daarvan een kopie laten verstrekken of zelf een kopie maken;
- 3° zaken onderzoeken of laten onderzoeken, beproeven of laten beproeven, monsters ervan nemen of laten nemen, en ze meten of laten meten en daartoe verpakkingen openen of laten openen. Als het onderzoek niet ter plaatse uitgevoerd kan worden, mogen ze de zaken voor korte tijd meenemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs;
- 4° relevante inlichtingen inwinnen.

Bij de uitoefening van hun rechten mogen die personeelsleden vaststellingen doen met behulp van audiovisuele middelen, mogen ze zich laten bijstaan door personen die ze daartoe hebben aangewezen op grond van hun deskundigheid en kunnen ze de bijstand van de politie vorderen.

Bij de uitoefening van hun rechten dragen die personeelsleden een legitimatiebewijs bij zich, dat ze onmiddellijk tonen als dat gevraagd wordt. De Vlaamse Regering stelt de kenmerken van dit legitimatiebewijs vast.

§3. De personeelsleden in kwestie stellen de inbreuken op de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vast in een proces-verbaal van overtreding.

Het proces-verbaal heeft bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel voor zover een kopie ervan binnen tien dagen na datum van verbalisering aangetekend is opgestuurd naar de persoon of personen ten laste van wie het is opgesteld.

Een kopie van het proces-verbaal wordt ook bezorgd aan de dienst, vermeld in artikel 48.

§4. Het verhinderen van het door of krachtens dit decreet geregelde toezicht en de pogingen daartoe wordt bestraft in overeenstemming met artikel 47 en 48.

Hoofdstuk 2. Strafrechtelijke sancties

Art. 47. §1. Met behoud van de toepassing van de bevoegdheden van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën, worden inbreuken en pogingen tot inbreuk op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan bestraft zoals hieronder bepaald is.

De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn op basis van artikel 3, §1, eerste lid, en de uit- en doorvoer en de overbrenging in weerwil van een embargo of andere beperkende maatregel van de VN, de EU of de OVSE wordt bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar en een geldboete van ten minste 750 euro en ten hoogste 750.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

De invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest van goederen waarvan de invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest verboden zijn op basis van artikel 3, §1, tweede lid, en de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is zonder geldige vergunning of op een manier die strijdig is met de gebruiksvoorwaarden van de toegekende vergunning, wordt bestraft met een gevangenisstraf die ten hoogste vijf jaar bedraagt en een geldboete van ten minste 250 euro en ten hoogste 250.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

Andere inbreuken op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan worden bestraft met een geldboete van ten minste 250 euro en ten hoogste 250.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

Naast de straffen, vermeld in het tweede tot en met het vierde lid, kan de rechter ten aanzien van rechtspersonen een verbod uitspreken om gedurende maximaal tien jaar zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- of doorvoer of de overbrenging als vermeld in dit decreet, of een van die activiteiten te verrichten, voor alle of bepaalde categorieën van goederen vermeld in dit decreet.

Bij herhaling worden alle vermelde straffen verdubbeld.

§2. Onder poging tot inbreuk als vermeld in paragraaf 1, eerste lid, worden de volgende handelingen verstaan:

- 1° het verzenden, vervoeren of voorhanden hebben van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet verboden zijn of waarvoor een vergunning noodzakelijk is, met het kennelijk doel ze in-, uit-, of door te voeren of ze over te brengen op een manier die strijdig is met bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan;
- 2° het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen bij een vergunningsaanvraag met het kennelijk doel goederen in-, uit-, of door te voeren of over te brengen op een manier die strijdig is met de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan.

In de gevallen, vermeld in het eerste lid, punt 1° en 2°, wordt de poging gelijkgesteld met het misdrijf zelf.

§3. De bepalingen van het Eerste Boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de inbreuken, vermeld in paragraaf 1 en 2.

Hoofdstuk 3. Administratieve sancties

Art. 48. In de gevallen waarin een daartoe bevoegde instantie een overtreding van de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan heeft vastgesteld en er, in voorkomend geval na een strafrechtelijk vooronderzoek, binnen twee maanden na die vaststelling geen strafvordering is ingesteld, kan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen, beslissen om bij wijze van administratieve sanctie:

- 1° een geldboete op te leggen die ten minste 50 euro en ten hoogste het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie bedraagt;
- 2° een verbod uit te spreken om gedurende ten hoogste één jaar, zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- en doorvoer en van overbrenging als vermeld in dit decreet of een van die activiteiten te verrichten, van alle of bepaalde categorieën van goederen.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor het opleggen van die sanctie en de nadere regels van de uitvoering ervan vast.

In geen geval wordt een dergelijke sanctie opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is of zonder dat hij of zij daartoe naar behoren opgeroepen is.

Titel 8. Rapportering

Art. 49. §1. Personen die gebruikmaken van de vergunningen, vermeld in dit decreet, rapporteren daarover aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen op basis van de overzichten vermeld in paragraaf 2 en 3.

§2. Personen die gebruik maken van de algemene, globale of individuele vergunningen, vermeld in artikel 14, 15 en 16, houden per gebruikte vergunning een gedetailleerd en volledig overzicht van hun overbrengingen bij.

Deze overzichten omvatten handelsbescheiden met de volgende elementen:

- 1° de beschrijving van de overgebrachte defensiegerelateerde producten en de categorie daarvan;
- 2° de hoeveelheid en waarde van de overgebrachte defensiegerelateerde producten;
- 3° de data van de overbrenging;
- 4° naam en adres van de afzender en van de bestemming;
- 5° het eindgebruik en de eindgebruiker van de defensiegerelateerde producten;

- 6° het bewijs dat voldaan werd aan de op basis van artikel 12, §1, aan de vergunning verbonden voorwaarden en beperkingen betreffende het gebruik;
- 7° het bewijs dat de informatie over de aan een vergunning verbonden beperkingen op het eindgebruik of op uitvoer na overbrenging is meegedeeld aan de bestemming van de defensiegerelateerde producten.

§3. Personen die gebruik maken van de individuele, gecombineerde of meervoudige vergunningen vermeld in artikel 22, 23, 34, 36, 38 en 39, houden per gebruikte vergunning een gedetailleerd en volledig overzicht met daarin de volgende elementen bij:

- 1° de hoeveelheid en de waarde van de betreffende goederen die effectief werden in-, uit-, doorgevoerd of overgebracht;
- 2° de data van de zendingen op basis van de toegekende vergunning;
- 3° het bewijs dat voldaan werd aan de op basis van artikel 12, §1, of artikel 33, §1, aan de toegekende vergunning verbonden voorwaarden en beperkingen betreffende het gebruik;
- 4° het bewijs dat de informatie over de aan een toegekende vergunning verbonden beperkingen op het eindgebruik of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging is meegedeeld aan de bestemming van de betreffende goederen;
- 5° indien toepasselijk, de gegevens vermeld in artikel 31, §2, vierde lid.

In geval van globale en gecombineerde vergunningen houden de betreffende personen de overzichten, vermeld in het eerste lid, per bestemming bij.

§4. De Vlaamse Regering stelt de procedure, de vorm en de nadere regels van de rapportering vast.

Art. 50. §1. De Vlaamse Regering brengt ieder jaar verslag uit aan het Vlaams Parlement over de toepassing van dit decreet. Dat verslag bevat onder meer de volgende elementen:

- 1° de gegevens over de Vlaamse in-, uit- en doorvoer;
- 2° de gegevens over de Vlaamse overbrengingen;
- 3° de gegevens over de toegekende vrijstellingen;
- 4° de gegevens over de in-, uit- en doorvoer op Europees en wereldniveau;
- 5° de eventuele wijzigingen van de reglementering en de procedures in het Vlaamse Gewest;
- 6° de internationale en Europese initiatieven en embargo's.

§2. In het jaarlijks verslag, zoals vermeld in paragraaf 1, brengt de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement verslag uit over het gebruik van de algemene vergunningen, zoals vermeld in artikel 14, §2.

Per algemene vergunning wordt een overzicht gegeven van het aantal personen dat van de vergunning heeft gebruikgemaakt en van de totale waarde in euro van de verrichte overbrengingen, uitgesplitst naar de lidstaat van bestemming, de categorie van de bestemmingen en de categorie van de defensiegerelateerde producten.

§3. In het jaarlijks verslag zoals vermeld in paragraaf 1, en in een halfjaarlijks verslag brengt de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement verslag uit over de toegekende vrijstellingen en over de toegekende en geweigerde vergunningen, andere dan deze vermeld in paragraaf 2.

Per land wordt een overzicht gegeven van het aantal vrijstellingen en vergunningen die werden toegekend en geweigerd en van de totale waarde daarvan in euro.

Per toegekende vrijstelling en per toegekende of geweigerde vergunning voor dat land worden vervolgens de volgende gegevens opgelijst:

- 1° de categorie van de defensiegerelateerde producten, het ander voor militair gebruik dienstig materiaal, het ordehandhavingsmateriaal, de civiele vuurwapens, de onderdelen of de munitie in kwestie;
- 2° het land van eindgebruik, indien dit verschillend is van het land van bestemming;
- 3° de categorie van de bestemming of bestemmingen;
- 4° de categorie van de eindgebruiker of eindgebruikers, indien die verschillend is of zijn van de bestemming of bestemmingen;
- 5° de waarde in euro van de vrijstelling of vergunning;
- 6° indien toepasselijk, de gegevens vermeld in artikel 31, §2, vijfde lid.

§4. Met behoud van de toepassing van de bovenstaande paragrafen, wordt erover gewaakt dat er geen informatie zal worden meegedeeld waardoor aan de betrokken personen schade kan berokkend worden.

Titel 9. Slotbepalingen

Art. 51. In de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, gewijzigd bij de wetten van 25 maart 2003 en 26 maart 2003 worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° de artikelen van titel 2;
- 2° de artikelen van titel 3, voor wat betreft de uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is;
- 3° artikel 17.

Art. 52. §1. De voorafgaande vergunningen die voor de inwerkingtreding van dit decreet afgeleverd werden door de minister van Justitie, vermeld in artikel 10, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van de illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, blijven gelden als voorafgaande machtigingen als vermeld in artikel 10.

§2. De driejaarlijkse evaluatie van voorafgaande machtigingen, als vermeld in artikel 10, §3, is ook op deze voorafgaande vergunningen van toepassing.

De voorafgaande vergunningen die meer dan drie jaar voor de inwerkingtreding van het decreet werden toegekend zullen binnen een jaar na de inwerkingtreding van het decreet de eerste keer geëvalueerd worden.

Art. 53. Dit decreet wordt aangehaald als: Wapenhandeldecreet.

Art. 54. Dit decreet treedt in werking op 30 juni 2012.